

COLECCIÓN

LITERATURAS DE ARAGÓN

Serie en Lengua Catalana, 13

ISBN: 84-96223-44-2

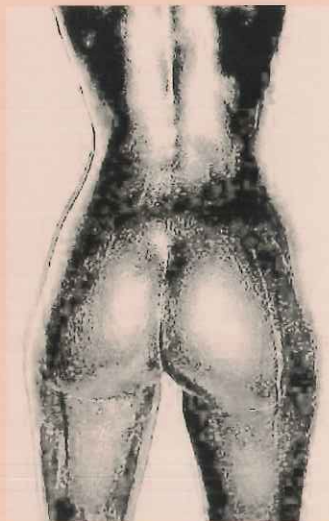
9 788496 223448

**GOBIERNO
DE ARAGÓN**
Departamento de Educación,
Cultura y Deporte

L'AVENTURA DEL DESIG SUSANNA BARQUÍN

13

L'AVENTURA DEL DESIG

SUSANNA BARQUÍN

Susanna Barquín

Susanna Barquín (Fraga, 1966) és llicenciada en Filosofia i treballa a Barcelona com a periodista. Col·labora en el diari *Avui* i ocasionalment en la revista *Temps de Franja*.

Ha publicat la novel·la breu *Deliri d'amor* en la col·lecció *Quaderns de les Cadolles*.

El 2002 obtingué amb *L'aventura del desig* el premi Guillem Nicolau.

Susanna Barquín (Fraga, 1966) es licenciada en Filosofía y trabaja en Barcelona como periodista. Colabora en el diario *Avui* y ocasionalmente en la revista *Temps de Franja*.

Ha publicado la novela breve *Deliri d'amor* en la colección *Quaderns de les Cadolles*.

En 2002 obtuvo con *L'aventura del desig* el premio Guillem Nicolau.

L'AVENTURA DEL DESIG

Susanna Barquín

Colección «Literaturas de Aragón»,
Serie en Lengua Catalana, 13

Premi Guillem Nicolau 2002

L'AVENTURA DEL DESIG

FICHA CATALOGRÁFICA

BARQUÍN, Susanna

L'aventura del desig / Susanna Barquín. – [Zaragoza] :
Departamento de Educación, Cultura y Deporte, D.L. 2004
142 p. ; 19 cm. – (Literaturas de Aragón. Serie en len-
gua catalana ; 13)

Premi Guillem Nicolau 2002

ISBN 84-96223-44-2

I. Título.

821.134.1-32"19"

© Susanna Barquín

Edita: Diputación General de Aragón

Departamento de Educación, Cultura y Deporte

Disseny de coberta: Paco Rallo. Futuro espacio de diseño

Imprimeix: COMETA, S.A.

Ctra. Castellón, km. 3,400 – 50013 Zaragoza

I.S.B.N.: 84-96223-44-2

Dep. Legal: Z. 1502-04

*Si el hombre pudiera decir lo que ama,
Si el hombre pudiera levantar su amor por el cielo
Como una nube en la luz;
Si como muros que se derrumban,
Para saludar la verdad erguida en medio,
Pudiera derrumbar su cuerpo, dejando sólo la verdad de su amor,
La verdad de sí mismo,
Que no se llama gloria, fortuna o ambición,
Sino amor o deseo,
Yo sería aquel que imaginaba;
Aquel que con su lengua, sus ojos y sus manos
Proclamaba ante los hombres la verdad ignorada,
La verdad de su amor verdadero.
Libertad no conozco sino la libertad de estar preso en alguien
Cuyo nombre no puedo oír sin escalofrío;
Alguien por quien me olvido de esta existencia mezquina,
Por quien el día y la noche son para mí lo que quiera,
Y mi cuerpo y espíritu flotan en su cuerpo y espíritu
Como leños perdidos que el mar anega o levanta
Libremente, con la libertad del amor,
La única libertad que me exalta,
La única libertad por que muero.
Tú justificas mi existencia:
Si no te conozco, no he vivido;
Si muero sin conocerte, no muero, porque no he vivido.*

Luis Cernuda, «Los placeres prohibidos»

TAULA

L'aventura del desig	11
Algú la va anomenar Beatrice	15
Cada dia	19
I en Ludovic va entrar en la vida de la Martina.....	21
El dolor d'amor em provoca, sovint, el somriure	26
Pau.....	29
No em destorbeu.....	30
Fins on puc estar boja per tu	31
Un gelat de maduixa	46
Empeny, empeny, que del teu dolor neix la vida	55
Rafael.....	58
Ja sóc a casa, estimat	63
T'estimaré fins a la mort	67
Tres per cinc-cents	74
La tasca d'escriure, ningú no ho negarà, és feixuga	79
La teva veu omple els meus dies	87
Asimetries	124
El desig és meu	128
Escric amb dolor	130
El que jo penso de l'amor	137
De l'ús del sulfuman i l'autocontemplació	140

L'AVENTURA DEL DESIG

Algú s'ha preguntat mai què hagués passat si Sísif hagués aconseguit que la pedra es mantingués per sempre més al cim de la muntanya? Jo estic convençuda que li hagués donat un cop de peu per poder continuar donant-li sentit a la seva existència.

La tasca feixuga d'aixecar-se un cop i un altre, i caminar per sobre d'obstacles i dificultats fins aconseguir instal·lar-se en la finalitat, posseir-la, i, una vegada allà, tornar a començar... això és la vida. I l'impuls que ens fa viure, que ens obliga a alçar-nos, que ens empeny a tornar a agafar la pedra i remun·tar-la de nou, a engolir-nos el dolor del fracàs, a intentar-ho amb forces renovades, aquest impuls, aquesta saba, és el que jo anomeno El Desig.

Quan la roca queia, Sísif havia de baixar a buscar-la, i en el camí prenia consciència que el descens no és un retorn, és un viatge a l'infern per a continuar gaudint de la llibertat d'un món on no hi ha més amo que l'individu. Sísif enfrontat als deus, aferrat a la roca que ha de carregar amb totes les forces que troba en el seu si, aprèn a estimar la roca, perquè la roca mateixa és la seva grandesa.

La temptació de deixar de recórrer aquesta aventura que sembla estèril també arribava a les oïdes de Sísif. Què feia que no hi caigués? Justament prendre consciència que la vida és un camí en solitari. Quan la certesa de la solitud pren lloc en la nostra ànima, l'abisme es converteix en llibertat.

El desig de viure, el desig d'esdevenir esclau de la roca, gaudir de la plena consciència de ser l'amo del propi destí,

aquesta és la gran lliçó del Sísif que mai no hagués deixat que la roca s'instal·lés ni al cim ni a les fal·des.

L'aventura de viure esdevé l'aventura del desig, amb totes les misèries i totes les grandeses que conté.

Tots hem tingut en algun moment la temptació de creure que ja havíem arribat allà on volíem, i que a partir d'aleshores només ens caldria aprendre a gaudir del que ens envolta. Aquest és un estat que exhala encanteris i un atractiu letal, perquè l'abandó i la laxitud no necessiten de l'energia renovada que exigeix l'ascens de la roca. L'apatia, la inacció, la renúncia, poden semblar còmodes, tanmateix a mi em sembla tan agradable i tan fàcil com pugui ser-ho la mort.

Una altra cosa és que ens arribem a perdre en l'aventura del desig, que no sapiguem orientar-nos, i que aquesta situació ens porti a l'ansietat, la tristesa, la malenconia o el neguit. És clar. Ningú no ens va avisar que viure fos més fàcil que empènyer dia rere dia la pedra fins al capdamunt de la muntanya.

La vida és tan pesada i tan lleugera com la roca de Sísif. I en el sofriment infinit de penetrar cada cop en els inferns hi ha el goig d'arribar a dalt de tot.

On rau l'origen del Desig? És una voluntat? Té a veure amb quelcom semblant a una volició? Només en certa manera, és a dir, solament si li traiem a la paraula voluntat tots els embolcalls que tinguin a veure amb el compromís i la deixem com a moviment – cap - a.

El Desig no és compromís, és excés, i si hi ha alguna cosa que li resulti radicalment antagònica, fins i tot letal, és la decisió de mantenir una posició contrària al moviment que genera. I dic això perquè el compromís conté un afegit d'obligació volguda que grinyola amb la força interior que ens empeny.

L'espai natural del Desig és l'impossible possible. Contradictori? Només superficialment. La impossibilitat manté la flama de la vida, del Desig, encesa, i es genera aquell moviment – cap – a indissoluble del Desig. El possible, el que tenim, esdevé, per repetició, objecte de cansament, perquè fins i tot el més bell paisatge acaba perdent la brillantor a força de tenir-lo al davant.

El possible acaba sent un trast inútil, i no sabem què fer amb ell, si aparcar-lo al ras o conservar-lo, per si de cas, com si fos una assegurança contra la frustració. Si l'impossible no arriba, almenys ens queda el possible, que ha deixat d'interessar-nos, però almenys és aquí.

Anem per la vida acumulant possibles, com aquell que omple l'armari de roba i després no sap què fer-ne, perquè cada cop té menys espai i sap que moltes de les peces no se les vol tornar a posar, perquè li produeixen laxitud i avorriment. Tanmateix, és incapaç de desfer-se'n, per si un bon dia necessita tornar a sentir la carícia d'un jersei vell.

Quan la impossibilitat s'instal·la radicalment, quan es pren consciència que la nostra roca no arribarà mai a tocar ni tan sols amb una carícia fugaç aquell cim, el sofriment és tan gran, tan enorme el dolor, tan palesa la certesa de la inutilitat de l'esforç que el Desig desapareix i deixa pas a la indiferència. Aquest pot ser un procés més o menys llarg, i no depèn de decisions que es puguin arribar a prendre, sinó del sentit inherent a la nostra ànima de supervivència i perpetuació, perquè l'ànima sap que mor si es manté en la impossibilitat de manera definitiva.

Aquest és el sentit de la saviesa popular, aquella que diu que la corda es trenca a força d'estirar-la. És un símil repetit fins a la sacietat, però molt il·lustratiu del comportament humà.

I què hi ha de l'impossible possible?

L'impossible, aquest motor de vida que a vegades l'arrenca i ens deixa estèrils, té en el possible el company de viatge.

Quan en l'impossible podem arribar a veure ni que sigui una petita esquerra de possibilitat, llavors el moviment – cap – a pren la velocitat màxima, cercant el camí que porti cap aquell forat, cap aquella expectativa.

L'impossible possible es converteix així en el nostre abisme, en la nostra llibertat. Romanem lligats a l'impossible en una decisió presa amb plena consciència justament perquè en algun moment li hem vist el que té de possible

El Desig, aquest impuls indecible, només pot ser narrat

des de la perplexitat que ens produeix ser conscients que som els timoners de la nostra aventura de viure. Per això, quan ens posem a parlar de la vida, no ho fem amb fórmules matemàtiques, sinó a través de la paraula, més o menys ben construïda. Mites, contes, llegendes, relats, tots ells contenen una mirada de sorpresa.

La literatura és, doncs, l'espai del Desig o, per qui ha arribat més enllà, la poesia, la forma més elevada de penetrar en El Desig.

L'aventura de viure, l'aventura del desig, tanmateix, és democràtica, i no coneix de gramàtiques ni de sintaxi, ni sap que, ben mirat, som paraula.

ALGÚ LA VA ANOMENAR BEATRICE...

Algú la va anomenar Beatrice, potser perquè va intuir que no cercava res, que s'adelitava en un món circular, sense esquerdes per on poguessin esmunyir-se dubtes ni preguntes.

El seu cos menut respira energia. Sota els parracs, una pell immaculada expia càstigs de llunyanes passions. Els cabells, blancs, s'esbrinen suaus, submisos al vent per deixar entreveure una mirada perduda i un somriure beneït i candorós.

A tothora passeja tranquil·la, ulls cristal·lins, sempre amb una maleta a coll espellifada de tants viatges que no va emprendre, de tanta roba que no va desar, de tant esperar un destí que no trobava.

«On vas, Beatrice? On et porten els peus cansats? Què miren els teus ulls?»

Un marit enganyat, un nen que llepa un caramel, una florista que volia ser comptable, una amant insatisfeta, un adolescent en plena eferescència hormonal, un pidolaire cansat, un venedor de diaris... Tots miren enlluernats el seu pas. Tots tomben el cap i s'hi apropen. Tots s'amunteguen ansiosos, fatigats i atrets per l'espectre que se'ls apareix. Tots volen saber, però ella riu. Oculta el seu secret sota l'innocent vel de la bogeria.

«Sacsegeu-la! Que contesti! On vas, Beatrice? On miren els teus ulls?» I ella riu. I mira sense veure els desesperats que cerquen respostes en el laberint fosc de la raó, els ximplers que només coneixen allò dicible. «Vés-te'n! Vés-te'n, vella! Deixa'ns!»

Beatrice continua el seu caminar sense canviar el ritme de les cames, arrossegava lleugerament el peu esquerre dues vegades cada tres, seguint el ritme d'una música inefable. S'allunya entre crits i un cop de pedra, i somriu sense mirar enrere.

—Què és aquesta música? Eh, vostè! El de la flauta! Qui toca aquesta música?

Quan li ho vaig preguntar, aquell home barbut va ensenyar-me una dentadura que em va sorprendre, perfectament alineada i blanca tot i aquell ullal daurat. De les seves ninetes pampalluguejants queia un llàgrima.

—Tu també la sents? Sí, la pots sentir, se't veu als ulls — em va contestar amb una veu agradable i suau, mentre deixava la flauta a sobre d'un reclinador esgavellat.

—Què vol dir si la sento? És ensordidora.

—Només per a alguns. Mira al teu voltant: aquell quiosquer continua fumant tranquil·lament i vigilant el noi que regira els diaris internacionals; i aquell de bigoti, el calb que porta un paraigües, està mirant com treballen en les obres del Liceu; i aquell travestí que es puja els pits cada cop que passa un possible client; i el grup de negres d'allà dalt, i tota aquesta gent que passa amunt i avall.

Anava assenyalant, amb un dit llarg i prim, a dreta i esquerra, i jo seguia plantada al mig sense entendre què passava.

—És una veu molt especial, i no tothom pot sentir-la. Però quan arriba a una oïda, ja no l'abandona.

—Què vol dir?

—Veus aquell grup que mira bocabadat la vella captaire? Tots han sentit la veu, la música que tu dius, i saben que és ella qui la toca. No s'hi poden estar de seguir-la irats i exigir-li'n una explicació. Senten una opressió al cor que els mena cap a ella.

—Qui és aquesta vella?

—Això no t'ho puc dir. Ho hauràs d'esbrinar tu sola. Només et diré que es diu Beatrice, la resta és cosa teua. Però pensa que si Beatrice passa pel teu costat i sents la veu, comences un camí sense retorn, ple d'anhels i cobdícia, de somnis i de deliri, de dolor i angonya per conèixer i posseir. Cadascú té

el seu propi trajecte, la seva pròpia clau, l'ha de trobar i ha de descobrir què hi ha al final. Tots tenim un final esperant-nos.

—No sé on vol anar a parar — Em començava a cansar aquella xerrameca que, de ben segur, no em portava enlloc, però aquell home em tenia agafada del braç.

—I tu? Ho saps, on vols anar a parar? Pensa-hi. No és tan fàcil.

—Em vol deixar anar el braç, sisplau! M'està fent mal — vaig desempallegar-me'n d'un cop.

—Pobre ànima beneïta. No sap que ha sentit la veu del desig — vaig sentir-lo remorejar mentre marxava.

Beatrice... la veu del desig.

Pujava per l'ascensor i encara li donava voltes al que m'havia passat i a la conversa, tan incomprendible en aquells moments. Però ja m'esperava el meu alumne etern, amb la cara arrugada pel coixí, fregant-se-la, com sempre, quan vaig obrir la porta. «Bon dia, Oliver. Què hi ha?». Em va contestar amb el seu accent teutònic, arrossegant les essences, pausadament. «Molt son avui».

Aquell ros seuós era la materialització del meu fracàs. Com era possible que en dos anys no hagués après a construir més de dues frases amb sentit?

—Repassem 'donar' i 'deixar'. D'acord?

—Mm — va assentir amb el cap. Déu, n'estava convençuda, no sabia de què li parlava.

—Jo dic una paraula i tu fas una frase amb 'donar' i 'deixar'. Per exemple: una cigarreta, 'donar' una cigarreta. Ara tu. Un caramel.

—'Deixar' un caramel.

—Si dius 'deixar un caramel', dius que després em tornes el mateix caramel. No pots menjar un caramel i després tornar-me'l.

—Pots? Què és pots?

Portàvem una setmana amb la mateixa conversa. Estava a punt de plorar de ràbia i llençar-li el bolígraf al cap, o millor, foradar-li el cap amb un llapis de punta molt afilada. «Tranquil·litat, que et dona de menjar».

Una hora i mitja després, quan vam acabar, tenia la sensació d'haver patit una aturada en el temps, i que aquella classe es repetiria una i altra vegada fins que aconseguís fer-li entendre què és 'pots'.

Poder. Cada dia li acabava traduint el terme a l'alemany després d'una bona estona d'explicacions i representacions. Poder. Com havia d'entendre aquella massa llefiscosa de greix què era el poder, la potència, la força que es concentra dins el pit i empeny a l'aventura de viure a les fronteres de l'esperit?

Va tornar, sobtadament, al meu pensament el record d'aquella vella, Beatriu va dir el músic que es deia.

Qui devia ser aquella dona? O potser només havia estat una al·lucinació. Sí, em convenia anar-me'n a dormir aviat, per variar. Començava a enredar-me entre el somni i la realitat.

O potser la vida era un embolic de somnis i realitats. Què havia dit el músic? Sí, la veu del desig. La veu de l'aventura del desig, una música que quan arriba a una oïda, ja no l'abandonava.

CADA DIA

«Cada dia, des de la finestra del davant, sento com la teva mirada recorre el meu cos, persegueix els meus gestos, vol atrapar els meus moviments. Cada dia, a la mateixa hora, m'acosto per córrer les cortines i desisteixo de fer-ho. Crec que m'agrada esbrinar-te al darrere dels binocles.

No sé quina veu tens, no conec la teva pell. Em pregunto com seran les teves mans, si m'estrenyeran el cos i em faran gemegar de dolor quan m'abracis o em faran estremir amb la suavitat de les teves carícies.

Segurament aquesta nit tampoc no trucaràs a la meva porta. Estic gairebé convençuda que mai no vindràs a mi, que t'estimes més mantenir-te allunyat, que prefereixes continuar amb aquest joc sense normes, sense regles, que represento per a tu.

Molt bé, esperes que, avui, un altre cop, em tregui la brusa lentament, em descordi els pantalons, passegi el meu cos vestit amb roba interior pel davant de la finestra del saló i reaparegui a la meva habitació. Esperes que, un cop allà, abaixi la persiana i em quedi a les fosques. I esperes quedar-te sol, mirant d'imaginar què faig en aquell llit tan gran.

Però avui la rutina canviarà. Avui no et deixaré somiar. Avui no abaixaré les persianes. Avui deixaré un llum encès, perquè em vegis bé. Vuil que sàpigues què faig totes les nits, pensant en tu, imaginant-te al darrere dels binocles.

Avui em veuràs quan deixi anar els meus pits i els acaroni amb els dits. Em veuràs tirar el cap enrere i tancar els ulls, perquè, en la meva fantasia, són les teves mans les que bai-

xen pels meus malucs i em treuen les calces. Podràs respirar el dolor del meu desig, l'aroma del meu cos nu. Miraràs com els meus dits es perden entremig del meu pubis inquiet, i pensaràs que són els teus dits, que són els teus llavis els que recullen la saba del meu cor, que s'escorre pel meu entreuix mentre crida el teu nom, el nom que t'he donat.

No ho podré allargar, el meu desig de tu m'inunda el cos. El ritme dels meus dits es torna cada cop més enèrgic, mentre una mà tremolosa acarona uns mugrons durs. Estic a punt, estimat, una escalfor puja des del meu interior i no puc parar... I ara sí, ara he tocat el cel amb la punta dels dits, i el meu pubis s'inunda d'estremiment, i el meu cor batega fort, i el meu pit respira, respira, respira... i els meus braços volen retrobar-te.

Quan recuperi l'alè, m'acostaré a la finestra i miraré cap als binocles. Espero que continuïs al darrere, que no t'hagis perdut ni un moment de l'espectacle, perquè te l'hauré dedicat a tu.

Fins ara, estimat.»

I EN LUDOVIC VA ENTRAR EN LA VIDA DE LA MARTINA

La Martina es va despertar suada. Feia molta calor, i per la finestra de l'habitació no entrava ni un sospir d'aire, tan sols alguns raigs de sol que contribuïen a escalfar encara més l'habitació. Potser algun dia es decidiria a posar aire condicionat o, com a mínim, a fer cas dels consells que li donava la seva mare: abaixar les persianes per robar una mica de frescor a l'estiu.

Es va eixugar la cara amb el dors de la mà i es va rascar el cap. Estava mullada. Les calces, l'únic vestuari que duia, se li havien enganxat al cos.

Al seu costat, en Ludovic jeia esparracat, respirant escalfor i encomanant-ia-hi. La Martina va renegar, "maleït gat, veste'n a un altre lloc a dormir!" I li va donar un cop de peu que va despertar el felí de cop, el va espantar, i va sortir corrents, saltant per sobre de la tauleta de nit i enduent-se entre les potes les ulleres graduades de la Martina.

Va sentir el cop contra el terra del metall primer i dels vidres després, i va pregar perquè no fos el que imaginava. Les ulleres no, que era dissabte a la tarda i no podria solucionar res fins el dilluns. Amb els ulls tancats encara, va treure el cap enfora, més enllà del llit, va apuntar amb les pupil·les cap al lloc on li semblava que podien estar les seves lents, o el que quedés d'elles, i va veure-les, per fi. Els vidres s'havien trencat.

Va contenir la ràbia que sentia contra en Ludovic, "maleït gat!", i contra en Pere, que l'hi havia regalat perquè no se sen-

tis tan sola. Si ella no se'n sentia, de sola, estava la mar de bé acompanyada dels seus pensaments, els seus llibres de fotografies, el seu televisor i, sobretot, la seva col·lecció de segells.

En Pere creia que no es relacionava prou. El que hauria de fer el seu germà era no ficar-se tant en la seva vida. Que no es relacionava prou! I, llavors, ¿com es pensava ell que havia pogut reunir aquella col·lecció de segells? ¿Recollint-los de les escombraries? Havia rebut cartes de tot el món, de gent que li enviava sobres franquejats amb les últimes sèries filatèliques que sortien al mercat en cada país. Ella feia, en agraïment, el mateix. Hi havia un flux continu de sobres amunt i avall. En Pere deia que això no servia, que això no era relacionar-se. "Si almenys us saludéssiu, us diguéssiu alguna cosa per carta... Però és que us envieu el sobre franquejat i prou!"

Què en sabia ell de les relacions! Cada carta que arribava del Brasil li deia: "Hola, Martina, sóc en Pol, estic viu encara i he pensat en tu quan he vist aquest segell a l'estanc". Encara que no hi hagués res dintre del sobre, la Martina sabia que en Pol, en Klaus, la Irina, la Clàudia, en Burt i els altres li comunicaven això mateix cada cop que posaven un sobre a la bústia amb el seu nom. I ho sabia perquè ella també els enviava les seves salutacions d'aquesta manera, sense escriure res. "A vegades sobren les paraules". Però en Pere no ho entenia.

I aquell gat, aquell Ludovic, s'estava ficant massa en la seva vida. Havia esgarripat el sofà, les cortines, necessitava un lloc on evacuar, un altre on menjar, tot eren pèls per tot arreu... Si això era relacionar-se, més valia restar sola. I, per acabar-ho d'adobar, ara l'havia deixat sense ulleres tot el cap de setmana.

Ja ho sabia, que n'hauria de tenir més, algunes de recanvi com a mínim, que amb la seva graduació qualsevol contratemps la podia deixar en la mateixa situació en què es trobava ara. Però com que la seva vida estava, fins feia tres dies, fins l'aparició d'en Ludovic, sota control, sota el seu control, no ho havia cregut necessari.

La Martina havia aconseguit, des de la mort del seu pare, que tots els objectes de casa estiguessin al seu lloc. Quan en

Pere la visitava, només per molestar-la canviava de posició un gerro o alguna de les dotze ombrel·les que li donaven la benvinguda cada migdia quan tornava de la feina, al rebedor de casa, o li amagava algun dels antics carnets de ball que adornaven una cantonada de la paret del saló, o, el pitjor, canviava l'ordre dels llibres de la biblioteca giratòria que hi havia a la sala de lectura i que tant li havia costat de trobar en les seves passejades per les sales de subhasta de Barcelona. En Pere aprofitava qualsevol ocasió per dir-li que la casa, i ella mateixa, feien olor de naftalina, que només tenia 38 anys i semblava part d'un museu d'objectes quotidians d'una època que ningú no vivia ja.

Quan convidava a dinar la família, dos cops a l'any, per Sant Jordi, el seu aniversari, i l'11 de novembre, el seu sant, la Martina treia de la vitrina la cristalleria modernista. N'estava orgullosa.

Un any, la Júlia, la dona d'en Pere, va beure més cava del que el seu cos podia admetre sense perdre les bones maneres, i va trencar una de les copes. Des de llavors, cada cop que seien a taula, la Martina li vigilava els moviments i la quantitat d'alcohol que prenia. I tots els àpats acabaven igual: la Júlia, plorant, li deia que ja trobaria la manera de compensar-li la trencadissa. En Pere, que no era per tant, que si no volia que se li trenqués res que no ho tragués. I la Martina, pensant que aquell seria l'últim cop que els convidava.

Com que no li agradava canviar els costums, sempre els trucava perquè anessin a dinar, cada 23 d'abril i cada 11 de novembre. I com que en Pere s'estimava la seva germana, sempre acceptaven d'anar-hi.

Per Sant Joan, en Pere va aparèixer, de sobte, sense avisar, amb en Ludovic. El nom també l'hi havia posat ell. A la Martina mai no se li hagués ocorregut aquell nom tan poc... feliç. Ella li hagués posat, per exemple, Linus.

Des del primer moment, va saber que en Linus — Ludovic seria un destorb.

Es va llevar i va recollir del terra la muntura de les ulleres i els trossos dels vidres. Ho va posar tot en una bossa de plàs-

tic, es va preparar un cafè, va agafar la bossa de les magdalenes, en va prendre dues, i, tot en una safata, va seure a taula per esmorzar.

Quan va acabar, després de recollir les restes del petit àpat, va enfil·lar cap al bany per prendre una dutxa. Es va plantar davant el mirall i va veure, una mica borrós, el seu reflex. Només portava les calces de dormir, encara enganxades al seu cos.

Es va mirar. Tenia els pits petits, rodons, si hi passava la punta del dit, els mugrons reaccionaven. Li va agradar comprovar que continuaven plens de vida. De costat, si aixecava una mica el cul, no se li notava gaire la morbidesa que començava a dibuixar-se sota les natges, allà on comencen les cames. Va apartar les calces per veure's millor, i va fregar sense voler els seus pits. El seu entrecuix va respondre.

La Martina es va tornar a posar de cara al mirall. Va passar suaument les mans pels pits i va baixar fins a la panxa. Va sentir com se li encenien les galtes. Es va treure les calces i va tornar al mirall. S'hauria de dutxar. Es va acaronar els pits, li agradaven els seus pits, primer amb una mà i després amb les dues, una per cada un. Els va estrènyer i se li va escapar un gemec. Va notar-se humida, i un fogot va pujar-li fins a la cara. Estava vermella, els pòmuls vermells, els llavis vermells, la boca entreoberta. Li agradava aquella sensació. Feia temps que no la sentia, i li agradava.

Se li va escapar la mà cap a l'entrecuix, relliscant pel ventre, tremolosa. Va palpar-se. Estava mullada, es contreia i respirava profunda. S'hauria de dutxar. No podia abandonar l'entrecuix, que havia empresonat la mà i l'obligava a moure's d'alguna manera. Va empènyer el seu pubis contra la mà i la mà contra el marbre del lavabo, sense deixar anar els pits, la mirada borrosa, sense apartar els ulls del mirall, amb el cap una mica enrere. Donava cops al marbre amb la mà, impulsada pel ritme d'un pubis cada cop més humit i més ple de vida. La mà va començar a pensar pel seu compte i pujava i baixava fregant-li els llavis. Li feia mal, es feia mal, però li agradava sentir aquell dolor que li punxava i provocava cada cop més escal-

fors que li inundaven la cara. I, de cop, el dolor es va fer plaer, més dolor, més plaer, i va deixar de pensar, i es va fondre amb un crit que gairebé ni ella va sentir.

Va restar un moment en aquella postura, la mà esquerra agafant-se als pits, la dreta amagada sota el parrús encara calent, els ulls fixos en el reflex de la seva imatge. Per què no ho havia fet abans?

Llavors el va veure. En Ludovic estava plantat a la porta del bany, assegut sobre les potes del darrere, la mirada clavada en ella, immòbil com només els felins són capaços de restar. A la Martina li va semblar que reia, amb els ulls, amb la boca, no sabia com, però estava segura que reia. Ho hauria jurat.

Es va posar sota la dutxa i va obrir només l'aixeta de l'aigua freda. Va notar la frescor del broll com queia pel seu cos i es va sentir bé, millor que mai. Es va eixugar amb cura, es va vestir com si fos un dia de festa i va agafar el telèfon.

—Pere, sóc jo, la Martina. Que si m'ajudes a vendre el pis i a buscar-ne un altre. Sí, no m'he begut l'enteniment. I que si coneixes algun drapaire que pugui estar interessat en la col·lecció de segells, en la d'ombrel·les i en la de carnets de ball. I que li diguis a la Júlia que li regalo la cristalleria. Que no, que no he begut res. Fes-me aquest favor, sisplau, me'n vaig de viatge aquesta tarda i voldria que, a la tornada, tot estigués llest. No ho sé on vaig encara, ja us trucaré. Tampoc no sé quan tornaré. Que no, que no cal, que a Ludovic me l'enduc.

EL DOLOR D'AMOR EM PROVOCA, SOVINT, EL SOMRIURE

Com s'està de bé deixant-se acaronar pels raigs de sol tènue de la primavera! Relaxes un a un tots els músculs del cos, acluques els ulls, aixeques una mica el cap per oferir-te a la carícia càlida de la llum. Tant de bo no et molestés ningú durant una bona estona. Tu, sola, buit el pensament de tot el que no sigui sentir en cada porus de la pell els suaus aman-yacs de l'astre fulgent.

—Fa gaire que t'esperes? — Vaig obrir un ull i vaig veure l'Albert que enretirava una de les cadires i cridava el cambrer — Una canya! En vols una altra?

—Sí, gràcies.

—Dues canyes, sisplau.

Als pocs minuts, dues gerres de cervesa gelada deixaven regalimar gotetes de líquid a sobre de la taula, i s'anaven formant cercles amenaçadors disposats a atacar, a la mínima oportunitat, el primer tros de roba que tinguessin a l'abast, i va resultar ser la meva faldilla. L'Albert va treure de la butxaca dels pantalons un mocador ben planxat, blanc, amb les seves inicials brodades en un dels angles, i me'l va passar per la faldilla. Vaig sentir el frec dels seus dits sobre la roba prima, i el frec de la roba sobre la meva cuixa. I vaig sentir com em pujava des del ventre una escalfor que m'ofegava. Podia sentir com se'm tornaven a relaxar tots els músculs, com la pell de la meva cara es deixava caure, i com s'humitejaren les calcetes, i com la gola s'obturava.

Vaig agafar una cigarreta i la vaig encendre, aspirant el fum amb tot el que donaven els meus pulmons.

—Ja està, Albert. No hi fa res, només és cervesa.

Com el desitjava! Tan polit i tan segur, i tan atractiu quan reia i es deixava caure enrere, i la camisa s'obria al pit, que s'esbrinava suau i càlid, i mirava de reüll per comprovar que algú l'observés.

—Ara vinc. Vaig un moment al lavabo — vaig dir-li.

Segur que ho sabia. Segur que no havia pogut amagar el meu estremiment. Però no hi feia res, ja no s'hi podia fer res.

Vaig anar tan despreocupadament com vaig poder fins al lavabo de dones. Estava buit. Vaig tancar-m'hi. Vaig aixecar-me la faldilla, vaig baixar-me les calcetes i em vaig posar la mà sobre el pubis. Estava humit, càlid, sentia el dolor del desig en tot l'entrecreix. Vaig acariciar-me rítmicament amb la mà, amb cura que el dit llèpol prengués el protagonisme en cada pujada i baixada, cada cop més ràpid, fins que l'escalfor va ser insuportable i em va envoltar el cos, i em vaig sentir una i trina, i el meu pubis va començar a estremir-se i a contraure's pel plaer de veure Venus més brillant que mai, enmig de la foscor.

Em vaig netejar amb una mica de paper, em vaig rentar les mans i la cara, i vaig comprovar sobre el mirall que no hi quedessin gaires empremtes de la meva incursió al paradís de l'onanisme.

Quan vaig sortir a la terrassa del bar, l'Albert s'estava acomiadant d'un noi jove, quasi adolescent, que li donava alguna cosa i s'allunyava rialler.

—Un conegut? — Volia que la meva pregunta sonés com un comentari sense importància.

—No. Com que trigaves tant, he aprofitat per ampliar la meva agenda. En Pep no hi serà aquest cap de setmana, i m'he de divertir. No em puc quedar a casa, guardant memòria.

—Ets un porc. Mira que tots els marietes sou iguals, aprofiteu qualsevol ocasió per desfer un llit. No m'estranya que després les parelles no us durin.

—Tu el que tens és enveja. I, a més, no sempre cal tenir un llit a mà per una rebolcada.

—Deixa-ho estar, no vull tornar a discutir amb tu. Però em sap greu que sembli que sempre estigueu amb les armes a punt.

L'Albert no podia sufocar el riure mentre m'escoltava, cofoi com estava de mantenir-se en forma amb els noiets. I jo... vaig encendre una altra cigarreta, vaig aspirar-ne el fum amb fruïció, i li vaig dedicar un somriure.

El dolor, sobretot el dolor d'amor, em provoca, sovint, el somriure.

PAU

Pau... aquest home excita tots els porus de la meua pell. Parlo amb ell, em diu nena, entre burlaner i condescendent, i sap que em pot, i dosifica les seves paraules, les que em punxen el ventre. No sap que només de tenir-lo a l'altre costat m'omple de vida.

Durant el temps que l'he tingut aquesta tarda contemplant-me, contemplant-lo, un reguerol de desig m'ha inundat el cos. Pau... Vol xuclar-me l'ànima fins deixar-la seca. Pau... Hauria de saber que la meua ànima és immortal. Potser la seva set és infinita?

El distreuen, però continua amb mi, pendent, em deixa una mica de la seva atenció perquè jo senti la seva presència. I jo, sabent-lo així, una mica dispers, desitjo adorar-lo, que ell ho sàpiga, que el seu cap s'ompli del meu ser, que es trabuqui quan construeixi frases cordials, que les seves paraules sonin estranyes a oïdes ara estranyes, que em senti palpitant, que noti com bateguen tots els meus cors de pressa, de pressa, agitant-se cada cop amb més ritme, fins atrapar-lo més enllà de serralades, més enllà de geografies, més enllà del quotidià...

I quan la calor m'inunda, quan les meves mans, que no són meves, que són les seves, descansen en el meu cos encara tremolós, encara escopint les flemes del desig, reapareix per donar-me un petó, un petó i mil petons que són la carícia i l'abraçada que necessito després de l'adoració.

Pau... si sabés que l'estimo...

NO EM DESTORBEU

Jeia a la butaca. Amb les mans abraçava les cames, el cap reclinat sobre un dels genolls. El va veure. Era un gra blanc, lleig, ple de pus. Se'l va rebentar i va començar a degotejar la merda. Al final va aparèixer, amagat, un pèl. El va estirar amb unes pinces de depilació. Va sortir. Era llarg, fi, interminable. Com li agradaria a ella amagar-se així, envoltada de merda per evitar que se li acostés la gent en els moments menys oportuns, per fugir d'aquella vida tediosa que portava i que no gosava de canviar. S'embolicaria amb un vel merdós. Hi viuria fins que algun graciós comencés a gratar l'amagatall i la tragüés de dintre. I sortiria, llarga, fina, interminable. I potser s'hi perdria...

FINS ON PUC ESTAR BOJA PER TU

Un

Els dissabtes al matí són una pèrdua de temps. Tothom pensa que s'han de dedicar a posar ordre en la disbauxa de la setmana. Fer dissabte, en diuen. I una es planteja què és el que cal ordenar, i com. I quan ha decidit que no, que tot està bé així de caòtic, que li agrada descobrir les petjades de tots els estats d'ànim diaris en la manera com ha deixat la roba, en la forma com ha apilonat els llibres, que els discos fora de lloc són el signe de la música que volia escoltar un dia determinat, i que li complau veure Wagner enterrat sota Metallica i una recopilació de cants gregorians, i que això deu ser la seva vida, un passar de la més absoluta energia tràgica a la pacífica, avorrida, vida de recolliment interior, quan ja ho ha decidit, llavors arriba l'hora de dinar.

L'hora de dinar és com la frontera que marca un canvi de ritme. L'hora de dinar del dissabte implica oblidar-se una setmana més de posar ordre en la vida. Perquè només es fa dissabte els matins.

Avui la Teresa, però, no pot suportar veure aquella habitació plena d'estats d'ànim oposats i confosos. I comença a netejar-ho tot com si fos un lladre, un intrús que no vol que un altre pugui detectar una empremta seva. Neteja amb energia frenètica, quasi boja. Canvia els llençols, treu una manta — comença a fer bon temps — la pols, els vidres, el llum del sostre, les teranyines que han ocupat sense permís les cantonades, el terra, destria la roba bruta i la posa per rentar, ordena

alfabèticament els discos i els torna a ordenar per "música per dies avorrits, música per dies alegres, música per dies dramàtics..." Al final ho deixa estar, perquè sap que no és possible saber quan una música és alegre ni quan és trista. Els llibres, és més fàcil. Els ordena pel color de les tapes i el format.

La seva mare la crida perquè pari taula. La seva mare és molt més disciplinada. S'ha llevat d'hora, ha esmorzat mentre s'orejava la seva habitació, ha canviat els llençols, però no ha tret cap manta. La seva mare sap que la primavera és trapella, i avui fa bo per despistar i demà torna a fer fred. Després ha començat a fer dissabte en tota la casa menys en l'habitació de la Teresa i en aquella altra habitació. Ha anat a comprar, ha xerrat una estona amb el veïnat, i ha fet el dinar.

Mengen en silenci, un silenci que s'aguditza en sentir els sorolls de la cullera que lluita contra el plat per agafar la sopa, l'estofat de vedella amb patates, sense pastanagues — a la Teresa no li agraden —, amb una mica de carxofa, el vi que cau a la copa, homenatge al pare, diu la mare. El crit de la poma en ser tallada, sorolls que recorden que ningú no parla a taula.

La mare ja s'ha acostumat als silencis de la Teresa. Només l'observa de reüll de tant en tant. No sap si l'estima, és la seva filla, però es fa tan difícil estimar algú que sempre es mostra distant...

Sí, l'estima, és clar, és part d'ella. Però no li agrada, és això, no li agrada, no és el que esperava. Ella confiava que la seva filla fos especial, algú de qui sentir-se orgullosa. Ella no s'havia sentit mai orgullosa de la seva vida, pobra, mediocre, i esperava que la Teresa fos diferent, un ser que pogués omplir de llum una existència grisa. I la Teresa no havia fet res d'això. Era un ser apàtic, sense il·lusió, que deixa passar els dies. "La Teresa és com jo", pensa la mare. I per això, a vegades, sent un fàstic infinit del que ha portat al món, d'una filla que s'esmerça en recordar-li que ella no és ningú, que mai no ha estat ningú i que no té ganes de ser-ho.

Desparen taula mentre puja el cafè. El prenen al sofà, assegudes davant d'un televisor que escup notícies d'altres móns. La Teresa encén una cigarreta. La mare no suporta el

fum, però no diu res. El pare també fumava, una cigarreta darrere l'altra. Qui sap si el tabac es podria emportar la seva filla. Sent un vertigen a l'estómac. Sí, potser el tabac la podria lliurar de la seva filla, i podria plorar per alguna cosa concreta, ara que ja no tenia llàgrimes per l'espòs. Feia tant de temps que en Martí havia callat que ningú no es creuria que tornés a plorar per ell. Però un fill és diferent, tothom acceptaria que plorés la resta de la seva vida per la pèrdua de la filla. "Pobra Dolors, dirien, no hi ha res pitjor per una mare que sobreviure a un fill", "i si no en tens més, pitjor", afegiria algú. "Perquè si encara pots dedicar-te a un altre fill tens alguna raó per viure". "Pobra Dolors. Déu ha estat cruel amb ella". I la Dolors podria vestir-se de dol la resta de la seva vida, i passejaria el seu dolor sense que ningú no se n'estranyés. I, així, la seva existència seria negra, deixaria de ser grisa, que és un color molt avorrit.

Quan acaben el cafè, la Teresa se'n va a la seva habitació una estona. Fulleja una revista amb pretensions que publica relats curts d'escriptors, alguna entrevista, i recomana lectures per a les vacances de Setmana Santa. La deixa a banda, i de seguida la torna a posar al seu lloc: ha recordat que avui tenia ganes d'ordre. Agafa un llibre de la prestatgeria, un que li agrada, no perquè sigui d'un color especialment atractiu o cridaner, sinó perquè vol trobar una frase que la va sobtar quan la va llegir. Pàgina 82. "Tots els homes violen alguna vegada la dona que estimen quan estableixen amb ella una relació llarga".

Mai no deixaria que un home establís amb ella una relació llarga. I el pare? Havia violat la mare? No. Per violar la mare, l'hauria d'haver estimat. I no creia que ningú pogués estimar la mare. Ni tan sols ella l'estimava. Se suportaven. Ho sabia des de petita. No hi havia amor entre elles. No era perquè no s'hi haguessin esforçat totes dues. Recordava un temps en què van fingir estimar-se, es parlaven amb cortesia, pensant que allò semblava afecte, s'acariciaven en públic, fins i tot la mare li donava un petó cada nit abans d'anar a dormir. Però resultava tan pesat, acabaven tan cansades al final del dia, que van dei-

(1) *Lady Pepa*. Jesús Ferrero.

xa-ho córrer. No n'havien parlat mai, però la Teresa sabia que les dues eren incapaces d'estimar-se.

I el pare? Gairebé no el recordava abans de la desgràcia.

Dos

Havia començat a escriure una cosa més racional i l'he llençat. No era així com volia parlar-te. T'estimo des de fa molt de temps. Jo també he somniat amb tu, m'has visitat moltes nits, ens hem abraçat moltes vegades, m'has besat i t'he sentit dintre meu. Però només eren somnis. Només esperava sentir el teu afecte. No sempre l'he sentit. Hi ha hagut temps en què m'ha semblat que no veies que al darrere hi havia una dona que percebia els teus moviments, les teves preferències. Sovint he necessitat protegir-me de tu amb un distanciament que no entenes. És clar, no sabies que l'únic que sentia era gelosia d'altres que obtenien de tu una atenció que a mi em faltava. Altres vegades, he sentit com miraves amb desig els meus pits, el meu cos, i un estremiment em pujava des del més soterrat. Els millors records són els moments, molts, potser no prou, en què ens hem sentit còmplices, o m'has fet sentir còmplice. I és quan m'he reafirmat en què seria amb tu fins on volguessis arribar.

L'altre dia vas anar més enllà de mirades, i vas parlar. I, ja t'ho vaig dir, vas obrir una caixa que estava tancada. Potser no del tot, però tancada. I ara estic desorientada. No sé què és el que tu sents. Em dius que m'estimes, em dius que em desitges, però, sempre un però, que hem de ser responsables. I ho fas anar com si a tu et costés molt de fer-ho. No ho poso en dubte. O sí, també m'ha passat pel cap que estiguis jugant a no sé quin joc. Perdona si no és així.

Has encès un foc que estava esperant per cremar, i ara no vols saber-ne res. Jo vull sentir com a reals aquells somnis meus, i que tu sentis els que dius que tens amb mi. Et desitjo, desitjo les teves carícies, els teus petons, les teves abraçades, desitjo sentir-te part de mi. I em dol l'ànima de desig.

Que si no penso el que podria passar? Estimat meu, no puc pensar. No tinc lloc al meu cor. Els meus sentiments per tu no canviaran. Sempre, mentre tu ho vulguis, seré al teu costat.

Sé que tinc prou amor per fer-ho. Possiblement, el que vagi desapareixent sigui el desig. Tens raó quan dius que no és el més important, que el més valuós és tota la resta que compartim, i sóc conscient que hi ha moltes coses que ens separen. Però no puc renunciar a què recorris el meu cos a petons — et recordo dient-ho i se m'escapa la vida. No hi vull renunciar. És possible que sigui una equivocació. També és probable que ho estigui lamentant sempre si no ho faig.

Sento que t'has tirat enrere de tot el que vam sentir l'altre dia i de tot el que vam parlar. Encara que diguis que no és així i que, sobretot, penses en el mal que això em pot fer a mi. Sóc prou gran per saber quan val la pena equivocar-se. I estic convençuda que no canviarà res en la nostra relació, perquè no canvien les lleialtats, ni la voluntat de treballar en la mateixa direcció. Entenc que creus que et vas precipitar i ara vols reconduir les coses. Em dius que és i ha de ser un tema lúdic. És clar. Però m'he trobat en la posició del que espera, i no sé com m'hi he posat.

Confio que em diguis que sí, que vols passar uns dies amb mi, tots dos un per l'altre, recurrent cos amb cos l'aventura del desig. No et demano més. Després no podríem tornar a la situació anterior. És cert. Seria una relació nova, de vells coneguts. Segur que no seria dolenta, probablement seria millor.

Continuo on era, esperant que tu em diguis que sí o que no. Si necessites més temps, el tens. Pensa, però, que no m'agrada aquest paper passiu, expectant, que m'imposo. I que faig un gran esforç només perquè ets molt important per a mi. Si no, no t'hagués deixat ni un moment per pensar-t'ho, hagués sim continuat estimant-nos allí mateix, entre bastidors. Com l'amor que sento per tu, un amor de rere escena.

T'espero. No em facis patir gaire. Un petó molt, molt suau.

Elionor

Teresa va rellegir aquella carta. Agafava el paper amb cura. Podia imaginar-se l'afecte amb què havia estat guardada, conservant els plec originals, amagada entre factures antigues, grogues com la carta.

- Elionor. La lletra era menuda, nerviosa, irregular. No hi havia data. Només un nom. Ni tan sols no portava destinatari, però la Teresa sabia que havia estat dirigida al seu pare. Eren els seus papers, el seu despatx. Eren les coses del pare, ningú no les tocava mai.

La mare no hi entrava mai. Un cop a l'any, venia la Mila-gros i netejava el terra, treia la pols, les teranyines, orejava l'am-bient i tornaven a tancar l'habitació.

Aquell dia, la Teresa havia desobeït un costum. Havia vol-gut retrobar el pare, sentir la seva presència en la cadira, en el llum, en els llapis. Havia trobat una carpeta en un dels calaixos de l'escriptori. L'havia obert, i havien començat a aparèixer fac-tures i el que la Teresa va suposar que eren treballs d'algun alumne avançat. D'entremig d'aquells papers, havia relliscat la carta.

Qui podia ser l'Elionor? Semblava que havien treballat junts. Devia tenir alguna relació amb l'Institut. Teresa sentia com bategava el seu cor, amb una força que li feia mal. No, no sen-tia animadversió cap al pare, al contrari, se n'alegrava. Almenys el pare havia sentit l'amor alguna vegada.

Tres

—Bon dia, sóc la Teresa Palau, la filla d'en Martí Palau. Podria parlar amb el senyor Massagué? — la Teresa estava dempeus davant d'una dona atractiva, madura, que conservava la bondat d'una nena en els ulls.

—Bon dia, noieta. Quant has crescut! Dóna'm una abraçada i passa, estàs ben mullada. Quin dia més horrorós que fa. Odio les tempestes.

La Teresa escoltava aquella dona parlar, mentre entrava en una estança àmplia. Li va donar el paraigües a la senyora... Berta. Per fi recordava com es deia. El que semblava el saló estava decorat de color verd: el sofà, les cortines, la catifa, els tapissos de les cadires, tot en diferents tons de verd. Fins i tot els llums, tots indirectes, reflectien raigs verdosos que es con-fonien amb les ombres de les parets dibuixant petits monstres amenaçadors. Teresa odiava el color verd.

La senyora Berta la va deixar un moment sola, asseguda en una butaca, mentre portava una mica de cafè. Va mirar al seu voltant i va sentir una ànsia terrible de fugir corrents.

—Com està la teva mare? Fa tant de temps que no ens veiem... Abans de venir a viure aquí, abans de tot, passàvem bones estones juntes. Preparàvem pastissos per berenar, us portàvem a jugar, i una vegada vam anar d'excursió, amb la Marta. Recordes la Marta, la meva nena? Està a punt de casar-se. Déu meu, com passa el temps!

La senyora Berta va deixar la safata amb dues tasses ple-nes de cafè negre, sense escuma, a sobre d'una tauleta, va agafar un sucrer i dues culleretes d'un petit moble del costat del televisor, i va seure en un dels angles del sofà, el més pro-per a la Teresa.

—La mare està molt bé, gràcies. Li envia molts records. Senyora Berta, no voldria molestar-la, però m'agradaria poder parlar amb el seu marit. És molt important per a mi.

—No pateixis, petita. Està a punt d'arribar. Ja sap que ets aquí, i sap el que vens a buscar — la senyora Berta havia posat tant d'afecte en la seva veu que la Teresa es va reclinar sobre la butaca, deixant-se abraçar per una tapisseria suau per reve-llida.

Van sentir el soroll d'una clau obrint la porta de l'entrada. La senyora Berta es va aixecar amb un somriure. "És en Ramon". Va anar cap al rebedor. La Teresa va sentir el senyor Massagué saludar a la seva dona, i demanar-li si ja havia arri-bat. Poc després el va veure entrar a la sala, prim, alt encara, una mica encorbat, amb els cabells més blancs i la mateixa cara afable i rosada que li recordava. Eren una parella ben curiosa, semblava que haguessin passat de puntetes per la vida, sense deixar que res pogués entorpir la candidesa que havien cons-truït al seu voltant.

—Senyor Massagué, me n'alegro de tornar-lo a veure. Sóc la Teresa Palau.

—Teresa! Has crescut molt, estàs feta una senyoreta. Vine, dóna'm un petó.

La Teresa va apropar els llavis a la galta del senyor Mas-

sagué i li va donar un petó. El senyor Massagué l'hi va tornar i li va passar la mà pels cabells.

—Seu, posa't còmoda. Berta, estimada, ens deixes sols uns moments? Crec que hem de parlar.

—Senyor Massagué — la Teresa no va començar fins que no es va tancar la porta de la sala —, sé que tot ha estat molt precipitat. Quan li vaig telefonar ahir, estava molt alterada. Ha estat molt amable de citar-me tan aviat.

—I ara! En realitat, t'estava esperant. Feia temps que sabia que arribaria aquest moment, i estic preparat.

La Teresa li va donar un paper. El senyor Massagué el va desplegar i va llegir-lo.

“Teresa, estimada filla, si llegeixes això vol dir que estàs pensant en mi. Sé que només tu podràs llegir-lo, perquè la mare haurà tancat i barrat tot el que li recordi aquell dia. Sé també que no és el primer escrit que trobes. Parla amb el Ramon Massagué, ja el coneixes. Ell t'explicarà el que vulguis saber. Recorda que un dia et vaig estimar. Un petó molt fort”.

—Has trobat la carta?

—La carta? Sí, la vaig trobar ahir. No sabia què pensarne. Després, quan vaig tornar a endreçar els papers de l'escriptori del pare, vaig veure aquest paper doblegat en quatre, amb el meu nom a la part del davant. Li vaig trucar de seguida. No sé què és tot això. Què volia el meu pare que sabés?

—No sé el que volia que sabessis. Jo només et puc explicar el que va passar aquell dia, quan li van robar el cor al teu pare.

—El meu pare es va enamorar...

—Sí, però no estava usant cap metàfora. No és a aquesta forma de robar el cor a què em refereixo. — El senyor Massagué va dibuixar un somriure estrany — Al teu pare l'hi van arrancar del pit.

La Teresa es va quedar bocabadada. Encara no esbrinava ben bé què era exactament el que li havia passat al pare.

—Què vol dir que l'hi van arrancar del pit?

—Deixa'm que comenci des del principi, no vull oblidar

cap detall important — Ramon Massagué va encendre una cigarrera i va creuar les cames — El teu pare i jo ens coneixíem des de petits, vivíem al mateix carrer i teníem la mateixa edat si fa o no fa. Estàvem tan bé junts, ens ho passàvem tan bé, que quan vaig conèixer la Berta, ell va buscar de seguida una xicota per poder sortir tots quatre, la teva mare. Després, quan em vaig traslladar per acabar els meus estudis, em va seguir. Al teu pare li agradava la Literatura, jo m'estimava més la Història. Tornàvem al poble sempre que podíem, per veure les nostres noies.

“De seguida vaig trobar feina com a professor. No em pagaven gaire, però era prou per dir-li a la Berta que em volia casar amb ella. La Berta tenia els seus estalvis, i jo continuaria buscant alguna cosa millor. El teu pare va trigar més a casarse. Si ho penso bé, no sé si ho hagués fet si no hagués rebut una carta de la teva mare dient-li que estava embarassada.

“En Martí va fer les maletes el mateix dia i va tornar al poble. Al cap d'un mes, ja estaven casats.

“La Marta, la meua filla, tenia tres anys quan vas néixer. Encara recordo la cara del teu pare quan em va dir que tenia una nena. Deia que era el més gran que li havia passat. I és veritat, no saps el que és un fill fins que no el tens als teus braços i et mira amb aquella carona, i sents que faries qualsevol cosa per protegir-lo i per fer-lo feliç. Al teu pare, les coses no li anaven malament. Poc a poc, es va guanyar el reconeixement dels seus col·laboradors i, amb el temps, va assumir la direcció del seminari de Literatura.

“Un dia em va venir a veure a casa. El recordo assegut en la mateixa butaca en què t'estàs tu ara. Em va explicar que hi havia una dona en la seva vida, l'Elionor, més jove que ell, i plena de vida”.

—Sí, l'Elionor és la dona que signa aquella carta que vaig trobar al despatx del pare.

—Sí, la carta. Però això encara està per arribar. El teu pare es va enamorar d'aquella noia, escrivia per a ella, millor que mai, tot el que feia, de cop, tenia un altre aire, i això crec que ho notàvem tots els que el coneixíem. No parava de dir-me que

ara sabia que l'amor no era el que tenien la Dolors, la teva mare, i ell. L'amor era sentir l'Elionor, mirar-la com es movia, seguir el ritme dels seus pits cada cop que respirava, pujar fins a l'univers dels sentits i besar-li els llavis. Treballaven junts en el seminari. Quan les seves mirades es creuaven i l'Elionor li somreïa, el teu pare se sentia feliç.

—Aquell estat d'ànim va ser, imagino, el que va provocar que la Dolors comencés a sospitar que alguna cosa no funcionava. La teva mare sempre ha estat una dona astuta. Se'm fa difícil parlar d'això, però la Dolors no m'ha agradat mai. Sento sempre una fredor esgarrifosa al seu costat”.

—No pateixi per mi, senyor Massagué, sé el que vol dir. La meva mare és així. No n'havia parlat mai amb ningú, però crec que ens passa el mateix, a vostè i a mi em refereixo. No li notem cap sentiment. Jo sempre m'he preguntat si m'estimava, si podia estimar algú. I em sembla que a vostè li passa el mateix.

—Sí, volia dir això, encara que no estic segur que sigui veritat. No vaig entendre mai què li havia pogut veure en Martí, no ho sé, potser no volia perdre cap tren i li va caure l'embaràs a sobre. Però no et sentis culpable — el senyor Massagué va agafar la mà de la Teresa i li va acariciar els dits — això no té res a veure amb tu. O sí. En qualsevol cas — va fer un gest amb l'altra mà, sense deixar anar la Teresa, com si espantés un mal pensament — tu eres el més important per al Martí.

—M'estava dient que la Dolors havia començat a sospitar que alguna cosa no funcionava en el meu pare...

—Sí. La Dolors l'observava. No deia res, però el veia absort, mirant més enllà de la finestra moltes vegades. En Martí reia desmesuradament per qualsevol motiu, sobretot els dilluns, el dia en què es reunia el seminari.

—Quan va venir a visitar-me, acabava d'estar amb l'Elionor. Havien començat a parlar després de les reunions, algunes vegades ell l'acompanyava a casa abans d'agafar el tren. I aquell dia, en Martí li va dir que l'estimava. Moments abans de la reunió, l'Elionor s'havia apropiat al teu pare. Estava especialment bonica aquell dia, em va dir, i no va poder evitar-ho.

Li va dir tot el que sentia, sense deixar que contestés, i li va donar un petó abans que els seus col·legues apareguessin.

—Dues hores més tard, acabada la reunió, l'Elionor li va dir que volia parlar amb ell. Van esperar fins que es van quedar sols i ella va començar a besar al teu pare. En Martí es va emboïrar i la va abraçar, li va tornar el petó i li'n va donar mil més. L'Elionor no parava de dir-li que l'estimava. Però el teu pare va pensar en tu, i es va separar d'ella, dient-li que allò no podia ser de cap manera, amagats en una sala d'un vell Institut, que l'amor que sentien era massa especial. La va acompanyar fins a casa i es van acomiadar. En comptes d'anar cap a l'estació, em va venir a veure. Estava pletòric. No sabia què passaria a partir d'aquell moment, però, em deïa, no se'n pedia d'haver pogut sentir tan de prop el perfum de l'Elionor.

—Vam parlar de tu, de la responsabilitat que suposa tenir una família, que a la seva feina en patiria les conseqüències, ara que començava a tenir una posició destacada, i que no podia oblidar-se de tot això per una il·lusió passatgera. Déu, no saps quantes vegades m'he penedit d'haver-li parlat d'aquella manera. El vaig jutjar i condemnar sense pietat. Es va sentir culpable, i va evitar l'Elionor cada cop que es trobaven. I va ser llavors quan va rebre la carta que tu vas trobar ahir.

—Quan la va llegir, en Martí no va poder contenir les llàgrimes. Van trobar-se aquell mateix vespre i van estar junts. Vull dir que van tenir relacions sexuals. En Martí va arribar molt tard a casa, i feia olor d'una altra dona. Quan va besar a la galta a la teva mare, la Dolors li va preguntar d'on venia. En Martí la va enganyar, li va dir que se li havia complicat un tema i que, després, els trens portaven retard. La Dolors no va insistir. El va mirar fixament, amb menyspreu i odi. Li va posar el plat a taula i se'n va anar a dormir”.

—L'endemà, el teu pare em va tornar a visitar. Em va dir que tenia por de la Dolors, que li havia vist una expressió estranya, molt estranya, la nit anterior. Vaig riure d'ell, li vaig fer veure que eren remordiments per haver-la enganyat, i que segurament la seva dona estaria cansada d'estar tot el dia sola, amb una nena petita amunt i avall de la casa. Em va demanar que

si li passava alguna cosa, et digués la veritat, que tu l'entendries. Em va dir que quan fossis més gran em vindries a veure, buscant una explicació”.

—Quan el vaig tornar a veure, ja era una altra persona. Sé que des d'aquí se'n va anar cap a l'Institut. Era d'hora, però així tindria temps de fer-li un petó a l'Elionor abans que els veiés ningú.

—En Martí estava enmig d'una classe quan va escoltar que s'obria la porta. Va veure la Dolors, amb un ganivet a la mà. Es va dirigir al teu pare, sense mirar a ningú més. En Martí estava paralitzat, no podia creure el que estava passant. La teva mare no li va donar temps a reaccionar, li va enclavar el ganivet el pit, va fer-hi un forat, va posar-hi la mà, i li va treure el cor. Es van sentir els crits de tots, les caigudes, els desmaïs i, sobre-tot, el xiscle de dolor de l'Elionor, que havia aparegut pocs segons després, al darrere de la Dolors, potser intuïnt algun problema”.

—L'Elionor es va llençar a sobre d'en Martí, fora de sí, i el va abraçar fort, per tornar-li la vida. Però la Dolors la va apartar d'una empenta. Amb el cor del seu espòs a la mà, li va cridar que mai no el tindria, que en Martí era seu, tot seu, i que ningú no li podria robar el cor més que ella”.

La Teresa estava muda. Tenia els ulls vidriosos i no sabia què dir. Allò que li estaven explicant era terrible, molt més terrible del que havia pogut imaginar mai. La mare li havia furtat el cor al pare.

—Se'n sap alguna cosa de l'Elionor?

—L'Elionor era una dona sensible i va emmalaltir de mort quan va saber que en Martí viuria, però que seria incapaç de sentir, que amb el cor li havien robat les emocions.

—Com ha pogut la Dolors amagar-m'ho tot tant de temps? Per què no la va abandonar el pare?

—El teu pare vivia com un autòmat fins que va caure en un estat d'absència i va morir. Amb el cor, la teva mare li va arrencar el desig, i sense desigs ni anhels, la vida es converteix en un no-res.

—Déu meu, la mare és una assassina sense escrúpols.

Sabia que no tenia sentiments, però això no m'ho hagués pogut imaginar mai — la Teresa va recollir amb els dits una llàgrima que li queia sobre la cara.

—No ho crec, Tereseta. N'estic convençut, cada cop més, que la teva mare estimava el teu pare, que encara l'estima, d'una manera que nosaltres no som capaços d'entendre. No és una assassina, és una boja, una boja pel teu pare. El volia per a ella sola i li va xuclar l'alè.

Teresa es va quedar en silenci uns minuts. Estava incòmoda i cansada de fingir serenitat.

—Senyor Massagué, gràcies per tot. Li estic molt agraïda, però ara crec que he de marxar. És tard, també per vostè.

—Vine quan vulguis. Ens agradarà tornar-te a tenir amb nosaltres.

—Moltes gràcies, m'ho pensaré.

Ramon Massagué va cridar la seva dona i tots dos es van acomiadar de la Teresa. Teresa tenia moltes ganes de fugir d'aquella casa que li semblava cada cop més petita, més anginant, més plena d'un passat que començava a conèixer i no sabia si podria digerir.

Quatre

Va agafar el tren de les set per tornar a casa. Ja no plovia. Ara, ajaguda al sofà, mirava la televisió, n'escoltava el soroll, sense veure ni sentir. Quina cara li faria a la mare? “Hola mare, he anat a veure als Massagué i m'han explicat com li vas arrencar el cor al pare. Encara el guardes per algun lloc?” “Hola mare, o t'he de dir hola escorpi?” Com li vas poder fer això al pare?” Va sentir que algú entrava a casa. Era ella. Qui si no?

—Teresa, bona nit. Volia parlar amb tu. On has estat avui? Han trucat de l'Institut i m'han dit que no havies aparegut en tot el dia. Què has estat fent? No t'hauràs embolicat amb algun d'aquests drogaaddictes?

—Deixa'm estar, vols?

Teresa es va adonar que la seva mare tenia el control. La seva mare sempre aconseguia el control. Es quedava quieta, serena davant de qualsevol atac, vingués d'on vingués, i només

concedia una mirada desafiant per on s'esbrinava que potser, només potser, podia ser vulnerable.

—Com que et deixi estar? T'he fet una pregunta i vull que em responguis. On has estat avui tot el dia? Digues!

—I tu? Et pregunto jo què fas tot el dia fora de casa? Jo no em poso en la teva vida. No et posis tu en la meva.

—Fes el favor de no parlar-me d'aquesta manera. Sóc la teva mare, encara que no t'agradi. I si alguna vegada m'ho haguessis preguntat, t'ho hagués dit. Però mai no t'has interessat per les meves coses, mai no has volgut saber d'on venia ni on anava. I abaixa el volum del televisor! Em tornaré boja amb tot aquest soroll.

Teresa va tancar el televisor i se'n va anar cap a la seva habitació. La mare la va agafar pel braç.

—On et penses que vas? Encara no m'has dit què has estat fent tot el dia.

—He estat al cementiri, mirant si algun mort portava el pit cosit.

Dolors va empal·lidir. Teresa la contemplava superba, desafiant-la a respondre, contenint el plor.

—Vés a dormir. Ja en parlarem.

Teresa es va posar al llit. No podia dormir, i no parava de donar voltes, pensant, imaginant converses possibles amb la seva mare i plorant totes les llàgrimes que havia contingut durant el dia.

Fins que un soroll la va alertar. Li havia semblat sentir un cruixit, podia ser la seva mare, però va decidir saltar del llit i esbrinar-ho.

Quan va sortir de l'habitació, va veure llum en el despatx del seu pare. S'hi va apropar. Seria la primera vegada que la Dolors entrava en aquella estança des de que el seu pare era mort. Es va apropar més i va empènyer suaument la porta. Va veure la seva mare asseguda davant de la taula del pare, parlant a la cadira d'en Martí.

“Per què vas haver de fer-ho? Per que et vas haver d'enredar amb aquella...? I per què vas haver de deixar-li pistes a la Teresa? Ella sempre havia estat la teva nena, t'adorava, per

què has provocat que m'odï a mi? Tu saps que jo t'estimava, que t'amava, que respirava el teu aire, que bevia les teves paraules, que vivia per a tu. Tu mai no em vas correspondre. Em vas deixar prenyada, i amb això ja vas complir. I ni tan sols em vas permetre l'afecte de la Teresa. També és la meva nena. I ara, què has fet? Vas planejar que ho sabés tot, que s'assabentés com la seva mare li va furtar al seu pare la capacitat d'estimar. T'odio, Martí, t'odio tant com t'estimo, amb una bogeria que mai no vas entendre. Mai vas saber fins on puc estar boja per tu”.

Teresa estava plantada amb el pom de la porta a la mà, sense gosar de respirar. S'havia quedat paralizada mirant una caixa de vidre que hi havia a sobre de la taula del pare. Abans no hi era. A la caixa de vidre, alguna cosa vermella es movia. Teresa va saber que era el cor del pare. “Deu meu! Fins on pot estar la meva mare boja pel meu pare?”.

UN GELAT DE MADUIXA

Un

L'Anna portava hores passejant sense rumb, provava de gaudir de les petites coses, de les aromes del carrer, del somriure d'un nen desconegut al passar, de la conversa d'un avi assegut al sol en un banc. S'havia imposat trobar la satisfacció en el detall. Portava tants dies plens d'apatia i d'astènia! La tarda començava a caure, i el sol, extremadament brillant, enlluernador, havia aconseguit omplir un horitzó de llum vermellosa. Es va recolzar a la barana del passeig que vorejava el riu i va contemplar aquella explosió de color que s'acomiadava fins l'endemà de la llum del dia.

—Hola! Te'n recordes de mi?

—Hola! – L'Anna va girar el cap i es va trobar amb una cara somrient que li resultava familiar, encara que no aconseguia desxifrar qui era. Va sentir una flaire a sardines a la brasa que li va omplir el nas, i, a sota, una olor més profunda, agradable, que no va saber identificar.

—Miquel? – L'Anna arronsava les celles dubtosa. Sí, el recordava, els havien presentat uns dies abans. Havien parlat poc, però havien ballat molt a prop, fregant-se el cos només amb les puntes de l'epidermis, temerosos. I va tornar aquella olor de cos que ja ha crescut prou, i la va aspirar llaminera.

—Què fas aquí? Esperes algú?

—No, estava mirant la vesprada. És el primer cop que la veig, i això que és aquí tots els dies, suposo – L'Anna va tor-

nar la mirada cap a un horitzó imaginari, més enllà dels edificis que s'alçaven a l'altra banda del riu.

En Miquel es va sentir convidat a quedar-s'hi. Es va recolzar també sobre la barana, i es va posar a mirar el sol moribund.

—Mai no havia pensat que fos tan bonic això. Tampoc no se m'havia passat mai pel cap de mirar com es fa de nit.

—Sí, són aquestes coses tan properes, tan quotidianes, tan previsibles que no desperten cap interès.

—Sí, deu ser això — en Miquel havia adoptat una mirada d'estranyesa. No entenia gaire aquella noia, però no hi feia res, era molt atractiva tot i que semblava una mica bleda.

—Perdona, estava amb el cap en un altre lloc. Vols que anem a prendre alguna cosa?

—Ara me n'he d'anar cap a casa. Li he dit al meu pare que l'ajudaria, i deu estar esperant-me. Però podem veure'ns un altre dia.

—D'acord – L'Anna va pensar que potser s'havia precipitat, o potser era veritat que el pare d'en Miquel l'esperava, no ho sabia, però tampoc no estava segura que li importés gaire.

—Demà?

—Molt bé. Demà, a les set, si et sembla, aquí mateix.

—Em sembla perfecte. Fins demà, llavors.

—Fins demà.

El va mirar allunyar-se. El va veure girar el cap i saludar-la amb la mà. Li va respondre, a ella també li havia agradat trobar-lo, i li agradaria molt tornar-lo a veure, ara creia que sí.

Dos

Va baixar per un carrer empedrat fins al passeig del riu. Va arribar fins al lloc de la seva cita, i no va veure ningú. Va mirar el rellotge, les set en punt. Devia ser de camí. Es va recolzar a la barana com el dia anterior, però ara no li venia de gust mirar el paisatge del cel, ni els avis al sol li semblaven tan simpàtics. Va tornar a mirar el rellotge, les set i cinc. Es va començar a sentir incòmoda i, sobretot, ridícula. Què hi feia, allà, esperant? Potser l'altre ni tan sols no se'n recordava. Es

va recolzar a la barana un altre cop i es va posar a mirar un horitzó que no existia entre tants edificis, en un intent de dissimular el seu neguit i d'amagar als avis del banc del darrere que l'estaven deixant plantada.

Sense moure el cap, només baixant els ulls fins que quasi eren tancats, va tornar a mirar el rellotge, per esbrinar la posició de la sageta més llarga. Un quart de vuit. Bé, havia arribat l'hora de marxar. Si un dia es trobaven casualment, no li parlaria d'aquella cita, com si no l'haguessin tinguda mai. I si ell deia alguna cosa, ella el miraria amb cara d'estranyesa, com si no sabés de què li parlava, i finalment s'excusaria amb ell, que ho sentia molt, que li havia estat impossible de presentar-s'hi, i que no tenia on localitzar-lo per anul·lar la cita. Sí, això faria. Ara, cap a casa, sense mirar els avis, que ja s'haurien adonat de tot. A la merda els vells, què hi feia el que penses-sin?

Es va girar per marxar i el va veure, assegut en aquell banc del darrere, on ella creia que l'observaven altres ulls. Somreia. S'hi va acostar.

—Què fas aquí assegut? Hi portes molta estona?

—He arribat fa una mica, però m'he estimat més mirar-te des d'aquí, per veure quant de temps estaves disposada a esperar-me. No està malament, mitja hora.

L'Anna va mirar el rellotge. Dos quarts de vuit. Va donar mitja volta i va començar a caminar sense mirar enrere. Què s'havia cregut aquell idiota? Anava accelerant el pas a mica que s'escalfava, i la cara se li omplia del fogot.

—Ei! No marxis! T'has enfadat? Però si era una broma, dona. Espera — l'Anna sentia la veu d'en Miquel cada cop més lluny — Molt bé. Ves-te'n si vols, bleda, que no ets més que una bleda!

L'Anna va caminar i caminar, amb pressa, amb ira, pensant que la imbècil havia estat ella. No, si ja sabia que no se'n podia refiar de gent com aquella, que no tenen al cap altra cosa que fotre's de tothom.

“Adéu, sí, la mare està bé, a casa, ja li donaré records de part seva”. Algun dia marxaria d'aquell poble fastigós on no la

deixaven ni empenyar-se tranquil·la! Vés, ara, per què s'havia de trobar la tieta del pare, amb aquesta fila que feia. “Adéu”.

Quan va travessar el pont que unia les dues vores del riu, va fer cap al parc. Estava ple de gent que passejava amb la canalla. Va continuar fins que els crits dels nens que jugaven a penes se sentien, i va seure a terra, de cara al riu, mirant com fugia l'aigua, marronosa. S'hi va estar, bressolant el cos com un orat, fins que va buidar-se d'aquell sentiment de ridícul que l'havia empaitat tota la tarda.

Tres

Va sentir com tocaven les nou, i les passes d'algú que s'apropava. La Laura! Va somriure i es va aixecar d'un salt. Es van abraçar i es van donar un petó a la galta.

—Hola Anna, com estàs? T'he trobat a faltar. Fa segles que no et veig. T'he trucat al mòbil i no contestaves, i, llavors, m'he dit, vaig a provar a veure si la trobo... i aquí estaves.

—Laura, no tornis a marxar mai més sense mi. De poc em torno boja aquí sola — a l'Anna li somreien els ulls i la cara, i amb les mans acarona el braç de la seva amiga — Explícam'm què has fet tot aquest temps, seu, seiem.

—Doncs, mira, hi ha una cosa que t'he de contar. Estic molt contenta, tan contenta, que no sé si mai he estat així. Vaig conèixer algú. S'estava en una caravana prop de la nostra. Ens vam veure el primer dia, i a mi el cos sencer em va fer figa. Només de veure'l, vaig pensar que era el que esperava. I crec que a ell li va passar el mateix, almenys això em va dir. Tant se val, però, no m'importa gaire el que pogués sentir ell, només m'importa que puc guardar un gran record de la primera vegada, tal com havia volgut que fos.

—Ho has fet? — els ulls de l'Anna destil·laven curiositat — Com és?

—És més gran del que suposava — la Laura tirava pedres a l'aigua mentre parlava — És com veure l'infinit de prop i, tot d'una, sentir-lo a dintre teu. Anna, has de provar-ho algun dia. No fa mal. Bé, sí que sents dolor, però és un dolor desitjat. Tot el cos s'inunda del teu propi ser, i et sents tota sencera, tota,

i, tot de cop, la teva ànima s'omple de vida. I no vols tornar al món, et voldries morir allà mateix.

—I ell, com era?

—El? El vull recordar com un déu que m'ha tornat a esculpir, que va recórrer el meu cos amb unes mans creadores i em va donar la vida un altre cop, tancant el cercle. Jo vaig néixer d'un amor aliè, i ara sóc per un amor que em pertany. Per això no l'he tornat a veure. No vull trencar aquesta màgia descobrint que segurament és un ser mediocre i que no té ànima d'artista. Conservo el record d'aquell moment i el reviuré tantes vegades com vulgui.

L'Anna la mirava extasiada, contagiada de desig i, alhora, una mica trista. Anhelava poder conèixer aquella sensació que la Laura li dibuixava ara. Sentia un abisme al ventre, un sentiment conegut de mancaça.

—T'estimo, Anna, ja ho saps. Però allò... és diferent.

“Jo també t'estimo, amor meu”. El ressò d'aquell pensament era prou alt, i l'Anna va sentir el frec dels dits de la Laura sobre els seus pits adolescents, i es va deixar tocar per unes mans suaus, encara infantils, que van recórrer el seu cos per sobre de la roba, esquivant el triangle d'or una i altra vegada, fins que no va poder més, i va agafar el clatell de la Laura per sota dels cabells, va acostar-la suaument i es van besar.

Es van mirar de prop. Que bella era la Laura en aquells moments! Es van despullar a poc a poc una a l'altra, sense deixar d'acariciar cada tros de cos nu, amb petons suaus, humits, dolços com un caramel, càlids com la xocolata desfeta, i van assaborir el gust de la seva pell. I es van fondre en una abraçada que va apropar les dues fonts de vida. La Laura passava la punta dels llavis pels llavis triangulars de l'Anna, que rajaven el flux de l'assentiment. L'Anna també va beure el suc de la Laura. I un bes llarg va fusionar-les i es van sentir una part de l'altra, dolorosament unides. Van continuar una bona estona abraçades i nues, entrelaçades les cames, galta sobre galta, aspirant-se l'alè asserenat.

L'Anna va sentir un pessic al cul, i va tornar a desitjar-la, com sempre l'havia desitjat, amb una ansietat insatisfeta. Però

també sabia que per la Laura només era un joc, encara que s'omplís la boca de paraules d'amor. Per la Laura només hi havia una gran amistat. Només? La va odiar amb la mateixa intensitat que l'estimava. I va pregar per poder fer-li sentir dintre seu el seu cos de dona, perquè pogués sentir l'infinit al seu pit i fos ella qui li obrís la porta de l'univers.

—M'agradaria penetrar el teu cos amb el meu cos. M'agradaria tant sentir-te morir...

—Anna, t'estimo.

“Merda, t'estimo! Jo no vull que m'estimis! Jo vull que et moris per mi, veure com tremoles, i fer-te arribar al cim del món. Et voldria sentir com dius que vols que et xucli la vida, que vols ser meva de debò!”. L'Anna va abraçar la Laura per darrere, fort, li va clavar tota la humitat del seu pubis al cul, dur, i un altre orgasme va omplir el seu ventre.

La Laura es va girar i la va mirar. Va sentir tota la ràbia de l'Anna, i es va entristir, però no li ho va demostrar, almenys va pensar que no li ho demostrava. Va començar a vestir-se.

—Jo també he conegut algú. No sé com acabarà aquesta història, hem quedat un parell de vegades.

L'Anna va mentir, d'alguna manera, i es va alegrar quan va veure que les seves paraules feien l'efecte desitjat. Li agradava fer-li mal, era tan excessiva, tan dolça, que sentia la necessitat d'humiliar-la contínuament, sobretot ara, que la sentia més lluny que mai.

Quatre

Van sentir sorolls i es van acabar de vestir ràpidament, mentre guaitaven el seu voltant temoroses de l'aparició d'algú que les pogués enxampar.

De sobte, van veure una cara fosca, un cos d'home, que s'acostava. Era algú disfressat perquè no el reconeguessin, algú que portava una màscara a la cara, com les de carnaval, negra. El dia ja estava apagat, i només la llum dels fanals hi arribava, vagament, fins aquell racó.

—Qui ets? Què busques aquí? — la Laura estava molt neguitosa, i la por s'havia encomanat a les seves paraules.

Pel darrere d'aquell home fosc, van veure com un altre home, amb una màscara vermella, també de carnaval, ensenyava les dents.

—Què fèieu aquí, porques? — era el primer qui parlava — És que no hi ha prou homes al poble? O és que us agrada el vici?

A l'Anna li va semblar reconèixer aquella veu, però la por no la deixava pensar. Estava quieta, paralitzada, no gosava moure ni les parpelles, no fos cas que aquells homes se sentissin provocats.

—No contesteu? Ja sé el que hi fèieu. Us hem vist. Ho hem vist tot. Què us pensàveu, que us podíeu amagar gaire temps? Però ara sabreu el que és cardar de debò.

El va veure com es descordava els pantalons, i van veure també, sobretot, com el segon obria una navalla mentre continuava ensenyant les dents en un somriure absurd. Dels pantalons del primer va sortir una verga llarga que mirava al cel. L'Anna i la Laura van recular i es van agafar les mans.

—Quí vol ser la primera?

Van sentir el soroll del riure imbècil del segon home, que també es descordava els pantalons, i van veure la lluentor de la navalla. I van veure l'home de la màscara negra il·luminant el seu membre amb una llanterna.

—Qui vol ser la primera en tastar aquesta meravella?

La Laura va intentar escapar-se, però el segon home la va enxampar. Saltava ràpid, àgil. La tenia agafada per la cintura, i va passar-li la navalla pel coll mentre reia. Un fil de baba es va escórrer pel coll adolescent de la Laura, que va lluitar per escapolir-se, però aquell homenet la va estrènyer contra el seu cos i li va agafar els pits amb la mà.

L'Anna continuava paralitzada, no deixava de mirar continuament la seva amiga, la navalla i la verga. Una gota de suor li va baixar del front per la galta.

—Deixeu-la estar a ella. Em teniu a mi, feu el que vulgueu amb mi, però a ella deixeu-la estar.

El primer home es va posar a riure i va sacsejar els seus malucs, tot fent que la seva arma es moguéssin amenaçadora.

—Així que estàs disposada al sacrifici, eh? O és que t'agrada la meua amigueta, puta?

El segon home bavejava sobre la Laura mentre continuava agafant-li els pits i ensenyant-li el poder de la navalla.

—Molt bé, farem una cosa — era el primer home qui parlava — Tu — va assenyalar al segon home — no la perdís de vista, a la primera bajanada li enclaves la navalla. I tu — ara assenyala a l'Anna — comença a despullar-te, però amb gràcia, no m'agraden les dones sense gràcia, i si em poso de mala llet us follo a les dues i us tallo el cony a trossos.

L'Anna va sentir com li queien les llàgrimes i va començar a descordar-se el vestit. Tota la part del davant eren botons. Se'ls treia pausadament, d'un en un, i esperava que no s'acabessin mai, que el temps s'aturés, que tot s'esvaís abans que arribés a l'últim botó. La Laura no li treia els ulls de sobre, plens de pànic i de fàstic, i a la seva boca s'ofegava un crit que no gosava sortir de la gola.

Plantada al davant del primer home, nua, l'Anna va saber que podria suportar-ho. Només li caldria concentrar-se en alguna cosa agradable, i no deixar que aquella situació formés part dels seus pensaments, i no deixar que la seva ànima s'embrutés amb un desig que no li pertanyia.

El primer home li va ordenar que es posés de genolls, que se li acostés a quatre grapes i li llepés el membre. L'Anna ho va fer. Va tancar els ulls i va imaginar menjava un gelat de maduixa, el seu preferit. Una flaire a sardines a la brasa li va omplir el nas.

Va sentir la Laura que li cridava que no ho fes. I va veure el segon home masturbar-se amb una mà, mentre amb l'altra agafava la navalla contra el coll de la Laura.

El primer home li va ordenar que es posés a quatre grapes. La va penetrar. Va sentir dolor, un dolor que li esgarrava el ventre, i se li va escapar un gemec. I va omplir la seva ment d'aigua, de l'aigua del mar que li acarona el cos, de les ones que jugaven en un si vull si no vull amb la sorra de la platja, dels crits dels nens que saltaven i nedaven... I li va arribar un crit agut a les oïdes, i va saber que tot havia acabat.

Es va quedar ajaguda al terra, esperant. No gosava de moure's. Va sentir com el primer home es cordava els pantalons i com li deia al seu company que marxessin. Va sentir mil llàgrimes caure per les galtes. I no va dir res. Esperava, ajaguda.

—Com estàs? — era la veu de la Laura — T'ha fet mal?

No podia dir res. Es va aixecar i es va eixugar la cara amb les mans. Es va començar a vestir.

—Ningú no t'havia demanat que ho fessis. Jo no t'ho he demanat.

L'Anna va mirar a la Laura. Semblava enfadada, rabiosa.

—T'estimo.

—No em diguis mai més que m'estimes. No em diguis mai més res. No podré tornar-te a mirar a la cara mai més sense recordar això d'avui.

La Laura va marxar i la va deixar sola. Es va acabar de cordar el vestit i va començar a caminar cap a casa. Ja no plorava.

Cinc

Va travessar el parc i va arribar al pont que uneix les dues vores del riu. Va veure en Miquel, que parlava amb algú, i que li feia gestos amb la mà. Es va aturar, i va esperar que se li acostés.

—Encara estàs enfadada?

L'Anna va sentir una flaire de sardines a la brasa i va somriure.

—Estic cansada.

—Vols un gelat?

—Sí, un gelat de maduixa.

L'Anna va llepar el gelat i el va mirar. En Miquel li va donar un petó a la galta i li va passar el braç per les espatlles.

EMPENY, EMPENY, QUE DEL TEU DOLOR NEIX LA VIDA

A mig matí, havia començat a sentir un dolor estrany, al darrere, a l'alçada del ronyons, com una descàrrega que no podia descriure com desagradable, però que la paralitzava. No tenia por. Bé... en tenia una mica, perquè era tot nou, no podia comparar les sensacions que ara creixien en el seu cos amb cap altra que hagués tingut mai.

Li havien dit que, amb cada punxada, notaria com se li posava la panxa dura, i es quedava quieta, posava les mans al ventre, a veure si era veritat, però no, potser era la manca d'experiència. O potser era que allò no eren contraccions. Feia deu dies que havia passat de comptes, què altra cosa podien ser aquells dolors?

Va mirar el rellotge. Les deu i quaranta minuts. Li va dir al seu espòs que li semblava que s'estava posant de part, que no n'estava segura. Ell la va mirar, no n'estava segura si amb temor, amb preocupació, amb alegria o amb tot alhora. Li va dir que comptés el temps de les contraccions, quant duraven i cada quant li venien. Ella prou tenia a sentir el dolor i, d'alguna manera, delectar-se'n. Cap a les dotze, va decidir de prendre una dutxa. Les contraccions apareixien cada dotze minuts, més o menys, i li semblava que anava sent hora de preparar-se per marxar.

Mentrestant, el seu espòs no parava d'anar amunt i avall, neguitós, intentant mantenir-se actiu, però sense aconseguir que la seva activitat portés enlloc.

Ella estava serena. El seu cos responia al programa. Totes

les sensacions eren noves, però les començava a reconèixer. Van menjar una mica de pernil i pa amb tomàquet. La llevadora havia advertit que la tasca seria feixuga.

El seu espòs continuava mirant-la amb aquella expressió barreja d'amor, de patiment, de preocupació, amb un sentiment de marginació. Ella continuava serena, respirant rítmicament, profundament, amb cada contracció.

A la una van sortir cap a l'hospital.

En el trajecte des del pàrking fins a la recepció d'urgències, les contraccions apareixien de forma intermitent, i ella s'aturava cada vegada, respirava i somreia. Estava de part. Esperava que qui passés pel seu costat se n'adonés.

A la sala de dilatació es va veure sola amb la metgessa. Li va trencar la bossa de les aigües. Li va dir que sentiria que se li escapava un líquid calent. Va mirar el bací quan van acabar, era un líquid transparent, i hi havia algunes gotes de sang. Va pensar que en aquella aigua havia nedat el seu bebè durant nou mesos, i una contracció li va ofegar el somriure.

A la sala de part, va acceptar que li posessin l'epidural. Més per por de sentir-se esgotada quan arribés l'hora que pel dolor que li provocava el bebè en néixer. Tanmateix, sentia por al dolor. Sabia que la maledicció divina no s'esgotaria en aquelles primeres contraccions.

Va mirar el seu espòs una altra vegada. Estava al seu costat. L'estimava. I podia sentir el seu amor. Li va agafar la mà. Li agradava tenir-lo allí, amb ella, en aquell moment.

De cop, el dolor va començar a ser insuportable. Va sentir que es trencava per dins. Va pensar que no se'n sortiria. Continuava respirant rítmicament, agafant-se a l'harmonia de la inspiració i l'expiració com si fos l'única manera de controlar aquell dolor tan enorme.

La llevadora li va dir que estava parint.

Empeny, li va dir, empeny quan comenci la contracció. Atura't quan s'aturi la contracció.

Empeny, t'ajudo, estic al teu costat.

La veu de la llevadora, les seves ordres, la tranquil·litzen. No podia pensar en res que no fos seguir aquella veu.

Empeny, empeny que surt.

I li van posar a sobre del pit un cos tan petit, tan menut... Va mirar-li la cara. El seu bebè la va mirar, amb uns ulls grans i molt oberts. Plorava. Ella somreia i plorava també. La va besar.

—Com es dirà?

—Carolina.

El seu més gran desig.

RAFAEL

Un

Clàudia mirava de trobar alguna pista, algun indici que li permetés d'esbrinar què havia estat llegint tan sols dues setmanes. Havia coincidit amb els exàmens de trimestre, o sigui que havia de tractar-se de *La fenomenologia de l'esperit*, o bé *Hegel i el hegelianisme*... No, no recordava aquests formats. També havia acabat un treball d'Estètica. Podia ser, potser, la *Breu història de l'estètica*, de Raymond Bayer. On seria? Quina mania de classificar els llibres per formats i colors! Així no hi havia manera de trobar res.

"A veure, nena, era un llibre blanc, segur". Clàudia va revisar la prestatgeria de lloms blancs, un prestatge i després un altre i un altre, mentre es renyava en veu alta per la seva excèntrica manera d'entendre l'ordre.

Al final, es va decidir per seguir els consells dels seu sentit comú, aquest que la retornava de tant en tant a un estat de simplicitat més aviat incòmode però, al menys, útil. Va agafar un per un cada llibre de la seva biblioteca, i va repassar les pàgines en blanc que, com a gala de generositat editorial, quedaven abans i després de les impreses.

Va trobar *La revolució russa* de Carr i el seu duplicat, i es va tornar a renyar.

Llibres i més llibres humiliats, vexats, descartats, van començar a amuntegar-se al terra, petits, grans, vermells, blaus, blancs, verds, formant piles sense sentit.

I, per fi, el va trobar. Al cantó de l'última pàgina blanca,

en tinta negra, temerosa del que pogués passar, es va mostrar la inscripció: Rafael, 332 52 64. Va contemplar aquella lletra que no coneixia mentre seia al llit. *La ciudad de los prodigios*, és clar, era la novel·la que estava llegint al metro.

No parava de dibuixar amb la seva mirada aquell número. Ara que l'havia trobat, ja no podia simular cap altra excusa. Ara ja podia trucar-li i escoltar-lo un altre cop, tornar a sentir aquella veu que feia tan sols uns dies l'havia torbat.

Rafael...

Dos

Estava absorta en la seva novel·la. Havia seguit quan havia entrat al vagó, a l'estació de Diagonal. Eren les onze de la nit d'un dimecres, i li quedaven encara unes quantes parades abans d'arribar a casa seva. Va aixecar la vista un instant per fixar-se en el rètol blau: Plaça de Sants.

Va arribar a la porta amb el neguit que s'hagués de quedar al vagó, i es va abandonar a les escales mecàniques mentre, amb desgana, desava la novel·la a la bossa. Algú es va aturar al seu costat.

—Hola, vas a casa?

Es va girar cap a aquella veu. I el va veure. No gaire més alt que ella, morè, ulls somrients.

—Ens coneixem? — Clàudia estava segura que no, que si alguna vegada l'hagués vist el recordaria. Sempre recordava les cares, encara que sovint li costava d'ubicar-les. I, sobretot, mai no oblidava una veu.

—Jo sí que et conec. Fa un quart d'hora que t'observo i crec que ja et conec prou- li va deixar anar, sense deixar de somriure amb els ulls i dibuixant en els llavis un gest entre divertit i provocador.

Clàudia no n'estava segura, no sabia si havia de tenir por d'aquell jove carallot o bé sentir-se afalagada. Va optar per deixar-se emportar, a la fi no tenia res millor que aguantar la nova imbecil·litat que se'ls hagués ocorregut a les seves companyes de pis. Amb una mica de sort, i si s'entretenia prou, quan arribés a casa ja estarien dormint, i es lliuraria, per un cop, de la

tortura i l'asfíxia a què l'estaven sotmetent les últimes setmanes.

—Doncs, sí, anava cap a casa. I tu? Vius per aquí?

—No, he baixat aquí perquè no et volia perdre, encara que m'ha anat de poc.

—Vaja, i què vols de mi? — Clàudia continuava sense saber si allò era divertit o perillós. Tot i així, volia arriscar-se. Estava farta de la sensació que l'acompanyava de passar per la vida de puntetes. Potser havia arribat l'hora d'assumir algun risc.

Quan van ser al final del forat i van sortir a la superfície i van deixar enrere el submón metropolità, la Clàudia es va descobrir seguint el joc d'un desconegut que caminava al seu costat i la guiava fins a un minúscul jardí, a penes una plaçoleta, poc il·luminat a aquelles hores de la nit.

Van seure en un banc, molt junts, i ell li va acariciar la mà amb la punta del dit índex.

—Com et dius?

—Clàudia, i tu?

—Rafael.

Es va deixar besar. Els seus petons eren suaus, lleugerament humits. Els seus llavis li van acariciar les parpelles, les galtes, mentre les mans atrapaven el seu cos tremolós, per la por i per l'excitació.

—No creus que ens hauríem de conèixer una mica més? — La Clàudia que s'aferrava a l'ordre tradicional protestava tímidament, mentre l'altra Clàudia, l'aventurera, feia gestos d'impaciència, farta d'estar subjugada, tancada, i disposada a agafar les brides a la mínima oportunitat.

Es va posar dempeus i li va oferir les mans amb un moviment que la convidava a imitar-lo, i la va conduir sense trobar-hi resistència fins a un portal que, inexplicablement, estava obert. La Clàudia el va seguir cap a l'ull de l'escala, que quedava amagat d'una vista no massa encuriosida.

En Rafael la va abraçar i la va recolzar contra la paret. Les seves mans resseguien el cos de la Clàudia, que es va trobar amb uns pits alliberats i presos pels petons d'en Rafael. La

Clàudia sentia l'escalfor del cos, i podia respirar l'excitació que li arribava a través d'un alè càlid. Allí, dempeus, esquena contra paret, ventre contra ventre, sense preàmbuls, sense preguntes, sense respostes, Rafael va entrar en la seva vida amb fúria, i amb fúria va deixar anar el seu ser en el cos de la Clàudia, que ja havia tocat el cel amb la punta dels dits.

Van restar uns instants abraçats, el temps necessari per recuperar els sentits.

Rafael es va arreglar la roba i es va passar les mans pel cap, en un intent de recuperar el seu aspecte habitual. La Clàudia va trigar una mica més a recompondre's, encara no volia aterrar.

Li va demanar bolígraf i paper. La Clàudia va buscar en la seva bossa i va trobar un retolador negre de punta fina.

—No tinc paper, però pots escriure aquí mateix — i li va allargar un llibre, on Rafael va guixar un nom i un número.

—Truca'm — li va dir abans de marxar i deixar-la sola amb la seva confusió.

I tres

La Clàudia es va apropar a la nevera acompanyada del braç de *La ciudad de los prodigios*, però no va trobar res que pogués sadollar l'ansietat que s'havia apoderat d'ella. Tenia una mena de forat a l'estómac que la feia patir, i solament podia calmar aquell dolor devorant sucres, hidrats de carboni o qualsevol altre pecat per a la cel·lulitis. Després va obrir un armari de la cuina i hi va trobar una bossa de magdalenes, un pot de crema de cacau i una rajola de xocolata. Allò sí que servia.

Va començar a menjar-se les magdalenes barrejant cada mossegada amb trossets de xocolata. Sentia la boca humida, tova, i l'estómac cada cop més tranquil, però encara insatisfet. Quan va acabar amb les magdalenes, va agafar una barra de pa cruixent, molt fet, com li agradava. La va tallar a llesques i va començar a untar-les amb crema de cacau al mateix temps que se les menjava.

Amb cada mossegada notava com se li eixamplaven els malucs, poc a poc, a mesura que se les empassava.

Quan va acabar, es va sentir grassa, pesada, segur que hauria de fer esforços suprems per aixecar-se de la cadira i anar cap a la sala d'estar. Els pòmuls se li havien inflat i el cul, espantosament enorme, li sobresortia pels costats de la cadira.

Es va decidir a anar al sofà i seure una estona davant del televisor. Es va estirar i es va quedar adormida abraçada a *La ciudad de los prodigios*. Quan es va despertar, encara tenia la novel·la entre els braços. Ara sabia que mai no li trucaria.

Rafael 332 52 64. Va arrencar la fulla que hores abans havia estat buscant desesperadament i la va llençar a la galleda de les escombraries després de fer-la miques.

Ara només calia que en el seu cap deixés de sentir aquell nom. Rafael...

JA SÓC A CASA, ESTIMAT

—Un altre whisky, sisplau, amb gel.

Va saber que la seva veu ja no era seva, i va mirar de recuperar una posició que se li escapava mentre el cambrer li retirava el got buit i li'n posava un altre al davant, amb dos glaçons, obria una ampolla de whisky i en deixava caure un raig sobre el gel. Va esperar que marxés, que la deixés sola amb el seu got, i llavors va acostar-hi la mà. Li tremolava. La va mirar tremolar fins al got, i la va veure tremolar amb el got agafat, mentre se l'apropava als llavis.

Va sentir un gust fustós al paladar i a la gola. Va prendre un altre glop. L'angoixa li baixava ara, de nou, pel pit. Amb una mica de sort, aconseguiria que no tornés al coll abans de perdre totalment la serenitat.

Quant de temps portava asseguda en aquella barra? Va mirar el rellotge que penjava sobre la paret del davant. Marcava dos quarts de deu. Comptant que havia sortit del despatx a les sis, i que no s'havia aturat pel camí, tres hores. Tres hores, i aquella era la cinquena copa. No estava malament. S'estava superant. Hauria de menjar alguna cosa si volia continuar bevent.

—Sisplau! Tenen ametlles?

La fruita seca sempre fa coixí, pel greix que conté. Forma una pel·lícula protectora a l'estómac prou efectiva.

El cambrer li va dedicar una mirada potser de fàstic, potser de complicitat, no tenia ganes d'esbrinar-ho. Va agafar una ametlla i se la va posar a la boca, la va mastegar i va agafar-ne una altra, i una altra, fins que es va acabar el platet.

—Sisplau! Una altra ració d'ametlles.

Aquesta vegada el cambrer no la va mirar. Li va deixar un altre platet al costat del got de whisky i va allunyar-se. Les va menjar una a una, sense parar, com si fos una feina que requereix diligència.

Quan el platet va quedar buit, va tornar al got. Ara el paladar va notar el gust fustós barrejat amb el gust de la fruita seca.

Tenia set. Va tornar a beure un glop de whisky, però continuava tenint set. Va apurar el got.

—Sisplau! Un altre whisky, amb gel.

I van sis, va pensar. Mentre s'omplia el got de whisky fins al nivell imaginari que devia ser la mesura habitual, va seguir amb la mirada les mans del cambrer. Eren mans fines, joves encara, unes mans d'algú que no s'ha deixat desgastar per treballs manuals. Potser no feia gaire que es dedicava a apaivagar la set del món, potser havia acceptat aquella feina després d'esgotar somnis en alguna vocació insatisfeta, potser era un home sedegós com ella, i per això, en veure's reflectit, sentia aquella animadversió que li rajava pels ulls, o potser era algú sense capacitat de desig, i per això sentia repulsió pels que, com ella, s'arrossegaven per la vida sense trobar el límit de la satisfacció.

Un home d'edat indefinida, vestit de manera massa vulgar per cridar l'atenció, va seure al seu costat a la barra. Ni tan sols s'hagués fixat en ell si no fos perquè era el seu mis-satger.

—Vols alguna cosa, avui?

—Què tens?

—Bon material. A quinze mil per ser tu.

Va obrir la bossa, va treure tres bitllets de cinc mil pes-setes i els hi va passar per sota de la barra, doblegats en dos. L'home gris va agafar els diners sense mirar-los, amb la mà esquerra i li va deixar un paquet minúscul fet de paper al costat del got. El cambrer estava a l'altre costat de la barra, servint alguna cosa a algú altre.

Va agafar el paper i el va deixar caure a la bossa. Només serviria per poder continuar bevent. L'endemà, per despertar-

se i arribar amb condicions al despatx. I encara li'n quedaria per la nit següent. Després, el després, quedava massa lluny.

L'home gris va marxar. Ja no tenia res a fer en aquell lloc. Ella va anar cap als lavabos, s'hi va tancar i va obrir la bossa. Va treure'n el paquet, un mirall de mà i una targeta de crèdit. Va desfer amb cura el paper, amb la targeta de crèdit va agafar una mica de pols i el va deixar sobre el mirall. Va picar el pols amb la targeta mentre dibuixava una línia blanca, fina i uniforme. Va recolzar el mirall sobre una cantonada de la pica i va buscar un cilindre transparent a dintre de la bossa. Es va ficar el cilindre a l'orifici dret del nas i va aspirar la línia de pols blanc d'una sola vegada. Va treure per la boca tot l'aire que li sobrava, i el cor li va començar a bategar de pressa, per l'esforç. Va desar els estris dins de la bossa, es va aixecar les faldilles, es va abaixar les calces i va pixar. No hi havia paper. Va treure un mocador de la bossa i es va torcar.

Abans de sortir del lavabo, es va rentar la cara i les mans i es va arreglar els cabells. No estava malament. Encara conservava una mica de la frescor que tant li havia agradat al seu marit en algun temps.

Quan va arribar a la barra, va demanar el compte. Va pagar, va apurar el whisky i se'n va anar cap a casa.

A la porta, es va entretenir buscant les claus i el forat del pany. Va entrar sorollosament, pausadament, fent notar la seva presència de manera intencionada.

—Ja sóc a casa. Hi ha algú?

—Som aquí, Rosa, estem mirant una pel·lícula.

Va entrar al saló i els va veure. El seu marit i la seva germana, asseguts al sofà, davant del televisor, despreocupadament. Podia olorar les aromes del desig, del cos del seu marit i del cos de la seva germana.

—Se m'ha complicat la feina, ho sento. Ja heu sopat, m'imagino. M'heu deixat alguna cosa?

—Al forn tens una mica de pizza. Si vols te l'escalfó.

—Deixa-ho estar, Clara. Acaba de mirar la pel·lícula tranquil·la.

Es va canviar de roba, es va posar alguna cosa còmoda,

va anar cap a la cuina i es va escalfar el tros de pizza que li havien deixat. Sempre les sobres, sempre li quedaven les sobres de tot, i aquella angoixa que no acabava d'engolir.

Va llençar la pizza a les escombraries.

—Me'n vaig a dormir. Estic molt cansada.

—Bona nit, Rosa, jo em quedaré a veure el final, no falta gaire.

—Bona nit.

Sola novament, al llit, ni tan sols va voler parar atenció als sorolls del saló. Es va adormir profundament, omplint l'habitació de les emulsions d'alcohol i amargor en què s'havia convertit la seva vida.

—Em sembla que en sap alguna cosa.

—Per què ho dius?

—Perquè crec que ens deixa fer.

El saló va quedar en silenci. La casa estava en silenci.

T'ESTIMARÉ FINS A LA MORT

Va omplir la palangana amb aigua tèbia, hi va afegir sabó, va esbandir l'esponja i va prendre una tovallola neta.

—Bon dia. Com has dormit avui?

—Bé. Quina hora és?

—Dos quarts de vuit. Hora de rentar-se i d'esmorzar.

Va deixar la palangana a sobre de la tauleta auxiliar, va enretirar la roba del llit, va començar a despullar el seu marit amb delicadesa, primer els botons, un braç, ara un altre, el va incorporar lleugerament i va arrossegar la camisa per sota del cos. Després els pantalons, que van acabar de descobrir un cos prim, blanc, lletós.

El va rentar amb l'esponja, amorosament, les aixelles, els braços, el pit, l'esquena, primer una part, després una altra, el pubis, el penis...

—Te'n recordes quan ballava sobre el teu cos?

—Deixa-ho estar, Agustí, que em faràs venir ganes de riure.

—Si és el que vull, Llúcia, que riguis una mica, que de tant estar al meu costat se t'està encomanant la tristor.

—Estic bé, ja ho saps, no vull altra cosa que estar al teu costat.

El va eixugar amb la tovallola blanca, que es va confondre amb la blancor d'aquell cos d'home que se'n va.

—Saps què he sentit a la ràdio? Que volen provar de clonar les persones. T'imagines que agafo una mica del teu cabell, o t'esgarrapo la pell i la duc perquè et clonin?

—I què en faries d'un altre com jo? Què vols? Estar tota la vida amb un malalt?

—Home, potser ho podrien arreglar això, i sortiria un altre Agustí sense aquest mal lleig.

—Ah, ja hi som! Tu em vols fer el salt!

—No riguis de mi. Només era una idea.

El va vestir amb un pijama net, li va posar colònia, el va pentinar i li va donar un petó als llavis.

—Has estat fumant? Fas gust de tabac.

—Només una cigarreta. Per tenir companyia. És que estic tan sola quan tu dorms... Ara vinc. T'he preparat torrades amb mantega i melmelada de préssec.

Se'n va anar amb la palangana i va tornar amb una safata a les mans, la va deixar a la tauleta, va aixecar el llit fins que el seu marit va quedar assegut, li va posar la safata a sobre de les cames i el va ajudar a menjar.

—Tu creus que l'ànima es pot clonar?

—Què t'agafa ara?

—No res. Però ho creus?

—No ho sé. Potser sí, o potser no. Més aviat no. Crec que les persones ens anem fent a mesura que creixem amb les experiències que vivim, amb la gent que coneixem, amb tot el que ens envolta. Per exemple, tu no series la mateixa si en comptes d'haver anat aquell dia a nedar al riu, haguessis anat, posem per cas, a ballar sardanes. No ens haguéssim conegut, i ni tu ni jo hauríem viscut tots aquests anys junts. Qui sap... potser ara series més feliç.

—Això sí que no. No podria ser feliç sense tu. A ballar sardanes, diu, d'on has tret aquesta bajanada?

—Vinga, Llúcia. Jo sí que no podria viure sense tu. No sé què faria si algun dia em faltés el teu perfum. Mira, si el cor em batega més de pressa quan estàs al meu costat. Toca.

La Llúcia li va posar la mà al pit i va notar el ressò del cor de l'Agustí. Va sentir els cops, com els d'un timbal de nen que sonessin lluny, i li van venir ganes de plorar.

—Ei! Tranquil·la, no t'espantis, que no et penso fer res que tu no vulguis fer també. No sóc d'aquest tipus d'home que es llença a sobre d'una dona que no el desitja.

Es va eixugar les llàgrimes amb un mocador, i se li va escapar un somriure.

—Vinga, va, Agustí, que has de descansar. Ja seguirem després – li va donar un petó als llavis, va arreglar la roba del llit, va agafar la safata de l'esmorzar i va tancar el llum abans de sortir de l'habitació.

Va anar cap a la cuina, i va rentar els plats i els gots del primer àpat del dia. A la ràdio sonava música lleugera, com un intermedi entre xafarderia i xafarderia. "Últimament, només saben fer programes de xafarderies".

Va seure a la galeria que es formava al saló, davant d'una taula, on tenia tots els estris de cosir. Estava acabant un cobrellit. Aquell matí l'acabaria.

Mentre feia ganxet, guaitava per la finestra i saludava els coneguts que passaven pel carrer, i li preguntaven com anava l'Agustí i si necessitaven alguna cosa, i ella sempre contestava que no, que gràcies, que s'arreglaven bé i que l'Agustí semblava que estava millor.

Era primavera, i els geranis estaven plens de flors, i les margarides havien començat a florir, i les petúnies, i el roser. La galeria estava alegre, i la Llúcia hi seia cada dia una bona estona, només per sentir-se millor.

A dos quarts d'una va plegar la labor. Va mirar el cobrellit satisfeta, segur que a l'Agustí li agradaria, i el va doblegar amb parsimònia. Es va posar a fer el dinar. Verdura i pollastre amb samfaina.

A les dues va entrar a l'habitació del seu marit amb la safata del dinar a les mans.

—Ja torno a ser aquí, estimat meu. Has descansat?

—Prou, què si no puc fer al llit? Com que tu no vols quedar-te a jugar amb mi, doncs he de descansar.

—Quines ganes de broma que tens. No vols fer pipí? No m'has cridat en tot el matí.

—Sí, ara sí que en vull fer.

La Llúcia li va acostar un bací en forma d'ampolla, com els que hi ha als hospitals. Quan l'Agustí la hi va tornar, el va portar al lavabo, el va buidar i el va rentar amb lleixiu. Va tornar a l'habitació amb el bací net a les mans.

—Vinga, t'he fet mongeta tendra amb patates, i després pollastre amb samfaina. Què et sembla?

—Doncs molt bé, què vols que et digui?

La Llúcia va aixecar el llit fins que el marit es va quedar assegut, i li va posar la safata entre les cames.

—La verdura ja porta oli. Vols que et vagi tallant el pollastre mentre la menges?

—Em tractes com si fos un nen. I mira que m'agrada a mi. M'hi acostumaré i després veuràs, no hi haurà qui m'aguantí.

—Per postres, un flam, que avui és com si fos festa.

L'Agustí la va mirar llargament, amb tendresa, i li va passar un dit per les mans.

—Ja ho tens tot preparat?

—Sí.

—N'estàs segura que ho vols fer?

—Mai no he estat tan segura de res. I tu?

—Jo? Com t'ho diria? Donaria tot el que tinc, que no és gaire, la veritat, però tot el que tinc, per tenir-te al meu costat per sempre.

—Saps que hi ha un metge italià que vol clonar persones? Diu que vol donar esperança a les famílies estèrils, perquè puguin tenir fills, clons, i que els obrirà un camí nou de perpetuació.

—Un altre cop estàs amb la mateixa?

—És que he pensat que li podríem escriure una carta, i enviar-li un tros de cabell de cada un, i demanar-li que faci alguna cosa per nosaltres.

—Si és el que vols fer, qui sóc jo per negar-t'ho? Però no estic segur que funcioni.

—Diuen alguns metges que els éssers que es crearien serien imperfectes, que la tècnica no està prou desenvolupada, però l'italià diu que no és veritat, que la cirurgia i la tècnica de clonació estan prou avançades per tirar endavant el projecte.

—I l'ànima? Ja n'hem parlat aquest matí. Podrien fer algú que fos com jo i algú que fos com tu, però i si només se'ns assemblen físicament? I si aquest nou Agustí no estima la nova Llúcia? I si la nova Llúcia no té el teu perfum? I si el nou Agustí no és capaç de fer somriure la nova Llúcia?

—I si, i si, només saps dir això? I si resulta que és possible i no ho hem provat per por?

—D'acord, d'acord, et deixaré que em tallis un tros de cabell i que te'n tallis tu un altre. I que sigui el que Déu vulgui.

La Llúcia va treure unes tisores de la butxaca del vestit i li va tallar un tros de cabell al seu marit, i el va ficar a dintre d'una bosseta de plàstic que portava una etiqueta amb el seu nom. Després, va fer el mateix amb el seu cabell.

Va recollir la safata amb les restes del dinar, va baixar el llit fins que el va deixar horitzontal, va donar un petó als llavis al seu marit i li va passar la mà pel cap.

—Ara descansa, que jo no trigaré a tornar.

L'Agustí li va donar un copet al cul a la seva dona, que el va acomiadar amb un somriure.

La Llúcia va dinar davant del televisor, mentre mirava les notícies de dos quarts de dues. Va recollir la cuina i va preparar cafè. Va prendre el cafè al sofà i es va encendre una cigarreta. L'última cigarreta, va pensar, i va aspirar-ne el fum amb fruïció.

Es va posar a escriure una nota al metge italià. Què li podia dir? La veritat, només la veritat. Estava convençuda que amb això n'hi hauria prou. Però quina era la veritat? Bé, segur que ell ho entendria, semblava sensible.

Benvolgut doctor,

Em dic Llúcia Pinyol, i sóc una dona de 58 anys, enamorada del seu marit. Ell està al llit des de fa tres mesos. S'està morint. Té un mal lleig. Els dos estem molt enamorats. Ens vam conèixer quan teníem 20 anys i, des de llavors, hem viscut l'un per l'altre. No hem tingut fills, Déu no ens en va voler donar cap, i nosaltres hem tingut prou amb el nostre amor durant tots aquests anys.

He sentit a la ràdio i he llegit a les revistes els seus plans per clonar éssers humans. Primer em va semblar una idea agosarada, però després he anat madurant una proposta, i l'Agustí, el meu marit, hi està d'acord. No ens queda gaire temps. De fet, quan aquesta carta arribi a les seves mans, nosaltres ja no serem d'aquest món.

La meua proposta, i Déu em perdoni si faig res mal fet, és que ens cloni a tots dos, perquè puguem tornar a viure els anys tan maravellousos que hem passat junts. Li envio un tros de cabell de l'Agustí i un tros del meu cabell. He llegit que amb això n'hi ha prou per obtenir els gens de tots dos.

Si pogués tenir en compte aquesta carta, li estariem molt agraïts. Sé que la seva idea és clonar nens perquè les parelles estèrils puguin tenir fills propis. Aquest no seria el cas exactament, però crec que vostè és un home sensible i que sabrà entendre el que li demano.

M'agradaria que els dos nens visquessin en el mateix poble, i que els busqués famílies honrades que fessin d'ells un home i una dona de profit. Si estan a prop, els serà més fàcil trobar-se quan siguin grans i enamorar-se.

El meu marit diu que l'ànima no es pot clonar. Vostè què en pensa? Per si de cas, m'agradaria provar-ho. Seria tan feliç de tornar a sentir a l'Agustí com em declara el seu amor, i tornar a l'església vestida de blanc, i sentir les seves carícies per primer cop... M'entén, oi, doctor?

La Llúcia va rellegir la carta i la va signar. La va posar dintre d'un sobre, amb les dues bossetes de plàstic, el va tancar, i va escriure l'adreça. Va sortir per tirar-la a la bústia.

Quan va tornar, va donar un últim cop d'ull al pis i va comprovar que tot estigués en ordre. Va sospirar. Va anar cap a la galeria i va agafar el cobrellit nou. Després va anar cap a la cuina i va obrir la nevera. Va prendre un pot transparent i una xeringa embolicada encara en el plàstic.

Eren les set de la tarda.

Va anar a la habitació del seu marit. Va encendre el llum i li va dedicar un somriure.

—Estàs preparat?

—Sí. Ja fa estona que ho estic.

—T'agrada el cobrellit que he fet? — Va desplegar la roba i l'hi va ensenyar.

—Quin luxe! Es preciós, tan preciós com tu.

—Necessites alguna cosa, abans?

—No. Et tinc a tu. Amb això en tinc prou.

—Ja li he enviat la carta al metge italià. Està tot en ordre.

Mentre parlava, la Llúcia va canviar el cobrellit que tapava el seu marit i va estendre el nou. Va seure al costat de l'Agustí, va obrir el pot de plàstic i va treure la xeringa del seu embolcall.

Es van mirar. La Llúcia va omplir la xeringa de líquid, va provar que en sortís bé, va obrir el calaix de la tauleta de nit i va treure cotó i alcohol. Amb un tros de cotó mullat amb alcohol va fregar el lloc escollit del braç del seu marit i li va enclavar la xeringa. Va deixar anar tot el líquid. Va agafar un altre tros de cotó i va fer el mateix al seu braç.

Va jeure al costat de l'Agustí. Es va abraçar i es van besar. Es van adormir plegats en un somni ple de geranis en flor, de petúnies i de margarides i de roses vermelles. Van tocar les vuit.

TRES PER CINC-CENTES

El sol del matí lluïa amb força, amb tota la força que li dóna l'estiu, i el podia sentir en els braços nus, en les espatlles, en la cara, intensament. Quan va entrar al mercat, va enfil·lar de seguida cap a la part on els pagesos oferien les fruites i les verdures, a sota d'un porxo que feia ombra, però no resguardava de la calor.

Va esquivar un cotxet de nen, es va apropar a una parada de tomàquets i es va aixecar les ulleres de sol per veure'ls millor. Massa madurs, "a com són?", "a cinquanta", "massa madurs". Els pebrots feien goig, tan vermells, però no en necessitava. Les parades de melons omplien l'aire d'un perfum llamíner. Va tastar-ne un tros de llesca, "qualitat garantida". "Tots els melons són així de dolços?", "tots". I mirava incrèdula la noia del vestit de flors, que ensenyava una panxa embarassada. Què altra cosa podia contestar? ¿I qui sabia què amagaven els melons a sota de la closca? "Després m'hi passo".

Va sortir del porxo i va enfil·lar cap a les parades de roba. No cercava res en concret, només li agradava regirar i mirar.

Una filera de vestits grocs, una altra de vestits de flors, blaves, verdes, vermelles, un escampall ordenat de calces i calçotets i mitjons. Va tocar la roba d'uns pantalons. "A mil, són molt frescos". Li va arribar el perfum d'una presència i es va tombar. Camisa negra sobre pantalons negres, ulleres de sol negres. Va respirar la pell negra d'home i va sentir la carícia de cos sobre cos, sense frec, en la distància curta. Va continuar mirant roba en una altra parada i en la següent, "samarretes a 700, toca, és cotó 100%", i a cada passa es tombava i el veia

al seu darrere, tocava ara una armilla, ara uns pantalons, amb unes mans negres, grans, delicades, que escollien i torbaven cada peça, cada teixit.

Avançava i girava el cap, buscava amb la vista les sandàlies marrons, els pantalons negres, la pell negra, l'aroma primigènia. "Tres per cinc-centes". Es va aturar. "Tot a cinc-centes?" "Tres peces a cinc-centes". L'alè càlid al clatell. Era al seu costat. Resseguia amb els dits, suaument, pausadament, el contorn d'un vestit blanc, com el que portava, i el seu cos va supurar humitat i desig, i va aspirar amb el nas i amb la boca tot l'aire del moment, i va estendre una faldilla negra al seu davant i va tancar el rubor que li omplia les galtes.

El va veure allunyar-se pel passadís de les bosses. Va prendre la faldilla negra, una samarreta vermella i una altra de groga. Eren de la seva talla? Tant se valia. "Quant és?" "Cinc-centes". Va pagar i va tombar a la dreta. Potser sí que hauria de canviar de bossa.

Ara no el veia. On seria? Va passejar la mirada a dreta i esquerra, va agafar una bossa i se la va penjar de l'espatlla, la va obrir i la va tornar al seu lloc. Va girar per una altra filera de parades.

Va mirar de nou a dreta i esquerra. Suava i el seu cor batejava de pressa. Li va semblar que algú la mirava des del darrere, però no hi havia ningú, ell no hi era.

Un altre cop el porxo dels pagesos. Hi va entrar, però tampoc no el va veure.

El perfum dels melons va tornar a l'ambient. En va comprar dos, a 80 pessetes el quilo. Amb una bossa de plàstic a la mà, va sortir del mercat. Recolzat a la paret, al costat d'un portal, el va veure com menjava un tros de síndria. Va travessar el carrer per tornar a aspirar la seva aroma. Un munt de llavors negres li van barrar el pas quan estava a la seva alçada, es va aturar uns segons, el va mirar, i ell va mossegar la llesca de síndria. El cos li va tremolar. Va continuar camí amb una escalfor i un formigueig que naixien al ventre.

L'endemà al matí es va despertar plorant. Una angoixa li oprimia el pit i no podia consolar-se. No tenia cap motiu, no

podia pensar en res que pogués aturar aquella congoixa. Quan es va quedar seca, el seu cor estèril, es va llevar i es va vestir. Va buscar un tros de paper on havia anotat un nom i un número de telèfon. Mohamed, 42 48 78. Va trucar i va demanar cita.

Va arribar a un edifici sense ascensor. Va mirar el rellotge. Faltaven cinc minuts per les quatre de la tarda. Va pujar cinc plantes i va arribar davant d'una porta de fusta. No hi havia timbre. Va picar tres cops amb la mà i va sentir una veu. Va obrir un home negre, vestit amb texans i samarreta. Li va preguntar si era en Mohamed. L'home li va dir que no, però la va convidar a passar. En Mohamed l'esperava.

Va entrar en una sala farcida de mobles. Al sofà, hi havia un altre home negre assegut, mirant un partit de bàsquet. De seguida va aparèixer un tercer home negre. El primer li va dir que era en Mohamed, i que el seguís fins a una habitació estreta, decorada només amb una catifa vella, que havia estat vermella un dia, i que encara conservava alguns dels dibuixos originals. En un racó, una tauleta baixa amb una llibreta, un bolígraf i dos collars de comptes. En Mohamed li va somriure, li va dir que passés i que es llevés les sabates. Ell també anava descalç. Van seure al costat de la tauleta. En Mohamed, recolzat a la paret, mirava la porta. Ella, deixava la porta a la seva dreta.

Ella li va explicar que es despertava els matins plorant sense raó. Ell va començar a anotar alguna cosa en caràcters estranys en la llibreta. Li va preguntar com es deia, quants anys tenia, amb qui vivia, el nom dels seus pares i dels seus germans. Ella li ho va dir tot, temerosa de la seva intimitat.

En Mohamed va agafar un dels collars, com un roser, i va començar una lletania que semblava una pregària. Ella el mirava, sense saber què fer. Restava asseguda, mirant de reüll l'habitació. Hi havia algunes taques d'humitat, i potser li caldria una mà de pintura.

Quan el va veure deixar el collar sobre la tauleta, va pensar que ja s'havia acabat. Però en Mohamed va agafar l'altre collar i va passar els comptes, aquesta vegada més de pressa. Llavors va parlar.

Tenia una veu greu, i no l'entenia gaire, havia de fer esforços per desxifrar les seves paraules, els seus girs. Li va dir que hi havia diferents tipus d'esperits, alguns eren bons, altres dolents, i altres només volien jugar, que els esperits a vegades s'introduïen en l'ànima d'una persona, perquè algú ho havia provocat o bé perquè havien vist una porta oberta. A Occident, quan un esperit dominava l'ànima d'algú, li donaven pastilles, però això no solucionava el problema.

Va continuar passant els comptes del segon collar, i li va dir que a la seva ànima no hi havia cap esperit, només un mal aire. Un dia, no feia gaire, un mal aire hi havia entrat, i ara callia desfer-se'n. Ella el mirava atenta, una mica incrèdula. Li va preguntar què havia de fer. En Mohamed va anotar alguna cosa més en la seva llibreta. Li va dir que tornés dos dies després, amb cinc quilos de fruita, qualsevol fruita, un quilo de sucre i alguna peça, tant se valia el què, d'argent.

Abans de marxar, li va preguntar quant li devia. En Mohamed va assenyalar el primer home, que li va demanar cinc mil pessetes i li va dir que el proper dia hauria de portar unes altres cinc mil. "És per a les persones que preparen per tu".

El dia assenyalat, va aparèixer amb dues bosses de plàstic plenes de fruita de tot tipus, un paquet de sucre i un anell d'argent. Va tornar a picar tres cops a la porta de fusta i li va obrir el mateix home negre.

Va passar a la sala on hi havia altres tres homes negres asseguts al sofà, miraven un partit de bàsquet i passaven els comptes d'un collar cada un, mentre remorejaven alguna pregària. Va pensar que en aquella casa es passaven el dia mirant partits de bàsquet.

Li van fer un lloc en el sofà i hi va seure amb les cames juntes. No s'hi sentia gaire còmoda.

Quan va entrar en Mohamed, es va sentir millor. Li va demanar si ho havia portat tot, i ella li va dir que sí, i va allargar la mà fins a les bosses de plàstic. Va treure la fruita i en Mohamed la va col·locar a sobre d'una tauleta que hi havia davant del sofà. Va prendre també el sucre i l'anell i els va deixar al costat de la fruita. Llavors va seure en una cadira. Els

altres homes van formar una rotllana entorn a la tauleta, i a ella la van incloure.

Mohamed li va explicar que farien un sacrifici, que es donarien les mans tots i pregarien, que ella fes el que els altres feien. Es van agafar tots de les mans i van començar una pregària. De tant en tant, es fregaven la cara amb les mans, i l'home que obria la porta la mirava i li indicava que fes el mateix. Ella es fregava la cara amb les mans i agafava les dels seus dos companys del costat quan les hi oferien. S'hi van estar, va calcular, una mitja hora.

Després, li van dir que esperés. Mohamed va sortir de la sala i va aparèixer al cap d'una estona amb una ampolla de plàstic, com les d'aigua, plena d'un líquid transparent.

Li va oferir l'ampolla i li va dir que, cada matí, després de prendre una dutxa, hauria de fregar el seu cos amb aquella aigua. Li va explicar que era aigua de roses, i que, quan s'acabés l'ampolla, el mal aire hauria marxat.

Cada matí, durant set dies, després de la dutxa, va agafar l'ampolla d'aigua de roses, s'hi va posar una mica a les mans i es va fregar el cos i la cara amb aquell líquid guaridor. Feia bona olor.

El primer dijous després de la curació, va tornar al mercat. Va buscar l'home negre amb la mirada, les ulleres de sol negres, els pantalons negres, la camisa negra, les sandàlies marrons. No el va trobar. I va pensar que potser l'home negre era el mal aire. No ho va saber mai.

Durant molt de temps, de tant en tant, la imatge d'aquelles mans que resseguien el vestit blanc li venia al cap, i un estremiment recorria el seu cos.

LA TASCA D'ESCRIURE, NINGÚ NO HO NEGARÀ, ÉS FEIXUGA

La tasca d'escriure, ningú no ho negarà, és feixuga. A vegades, volten pel cap històries que són retalls d'altres històries i que, juntes, podrien formar un conte o, fins i tot, una novel·la. Algú diria fins i tot un conte, perquè en un relat curt no hi cap més que el necessari, sense ornaments superflus, com aquelles creacions que de tan simples esdevenen quasi infantils, però que contenen una profunditat que pot arribar a produir vertigen. La novel·la, en canvi, neix amb una voluntat de perllongament i, per tant, engoleix en el seu interior apunts de vides que es creuen amb l'argument principal, a vegades només com un frec, a voltes com una explicació necessària de comportaments, i, les més, per arrodonir un personatge o un escenari.

L'escriptor sent la necessitat de plasmar en un paper els trossets de vida que li ballen al cap, i, conforme es formen les frases, els personatges, els escenaris agafen forma, i les paraules surten dels dits de l'autor a una gran velocitat, a trompons, i hi ha el perill que, si el contista no està prou atent, es malmetin en traspasar el ressort de la imaginació. Per això cal aprofitar els estats de gràcia i tenir a mà un quadern, una llibreta, que serviran no per prendre apunts, com si encara fóssim a escola, sinó per rescatar una idea que, d'altra manera, es perdria per la impossibilitat de donar-li forma de lletra.

Les històries, com les ànimes, vaguen a la recerca de la matèria. Quan troben un cos, s'hi assenten i no el deixen. A vegades, prenen formes que no els hi estan bé, com un vestit

que no és de la talla adequada, de la mateixa manera que les ànimes es fiquen, a cops, en cossos malalts o deformes. Tanmateix, quan una història aconsegueix trobar una forma harmònica, l'obra final és un goig per a les oïdes dels lectors. I si algú pregunta per què per a les oïdes, li respondrem que la lectura també se sent, i que només quan hom és capaç d'escoltar les notes de la simfonia narrativa hi ha hagut comunió entre l'autor, la història i el lector.

Si nosaltres, ben mirat, només som paraules, com deia el poeta², un munt de paraules unides que destil·len musicalitat en la seva composició ens omplen del goig més sublim fins al punt que ens satisfan plenament mentre llegim, i després, en recordar-les, tornem a gaudir, més encara, de la seva memòria.

Escriure és una necessitat, és una pulsio. I contemplar l'obra escrita és arribar a la plenitud. L'ansietat, la feblesa, la vanitat, l'eufòria, la malenconia, l'orgull, la circumspecció, l'aïllament, la sociabilitat, la curiositat, la superstició, la ingenuïtat, la supèrbia són estats que acompanyen l'escriptor al llarg de la seva vida. La seva mirada està sempre contaminada, algú diria mediatitzada, altre engrandida, per la inexorable, inevitable, irremediable set de creació.

I què passa quan la gràcia abandona l'autor?

Sovint se sent a parlar de la por, fins i tot de la fòbia, a la pàgina en blanc. Els clàssics parlaven de l'abandonament de les muses, aquells éssers quasi divins quasi humans que xiuxiuejaven a l'oïda dels escriptors les històries que després contaven, com si la buidor del creador fos a causa d'un element extern. Hi ha veus que insisteixen a dir que la gràcia arriba a força de treball, a força d'hores, a força d'ofici, i en aquest cas la incapacitat d'omplir el paper seria un element propi de l'autor.

Sigui com sigui, el cert és que l'escriptor sense gràcia se sent mutilat en la seva extremitat més valuosa. Confia sempre que sigui una etapa passatgera, que aquella situació no esdevingui permanent, perquè se sent perdut. La buidor infinita s'apodera d'ell, i pensa que els seus ulls ja no són capaços d'es-

brinar històries quan camina per un parc i contempla una parella enamorada o els nens com juguen, o el reflex del sol en els arbres, o quan sent una conversa aliena mentre compra el pa, o quan respira el perfum de la gent en la seva quotidianitat.

L'escriptor sap que les històries són a l'aire, i que haurà de sortir a buscar-les, que haurà de fer mil viatges enfora abans que li ballin al cap i torni a sentir la pulsio de la creació i s'hagi de tancar en la seva intimitat per deixar brotar a través dels dits el corrent de les paraules.

Quan l'escriptor ha perdut la gràcia, ai las! Plora d'enveja davant de les creacions d'altres, i malmet les pàgines amb llàgrimes amargues. Omple pàgines sense sentit i les trenca amb una ràbia assassina, perquè aquelles paraules sense ànima el delaten, perquè només cobren vida per riure d'ell i mostrar-li lascivament la seva incapacitat de crear. El desig de trobar l'estat de gràcia omple l'autor de rancúnia. I aquest desig és tan incommensurable com el goig de retrobar la música de la paraula.

Elena va rellegir el text que acabava d'escriure i va esclatar en un plor amarg, inconsolable. Només ella sabia que havia descrit la seva set d'imatges ballant al cap les danses de la narració, la seva incapacitat d'escriure. Va trencar els papers en mil trossos i va sortir al carrer. Feia dies que mirava de trobar una història per explicar, i només li venia al cap, com una llosa, el termini que tenia per lliurar el seu relat. Hores i hores davant de la pantalla de l'ordinador. La fòbia al paper en blanc continuava sent veritat quan en comptes de paper hi havia una pantalla blanca, pura, immaculada, que esperava ser omplerta d'una vida de ficció, d'una idea, d'un somni, d'una reflexió, d'una simfonia de paraules.

Va decidir sortir d'aquell forat. Baixava carrer avall quan el crepuscle ja estava ple i gras i la calor es feia més ofegant a les cases. Passejava pel gust de passejar, i també provant de fer realitat el seu convenciment que les històries viuen a fora, esperant que algú les trobi, les enxampi i els doni forma.

Va veure una noia jove obrir una porta i seure a l'entrada, la va mirar encendre una cigarreta i deixar els ulls inerts, i va

(2) El poeta a què es fa referència és Miquel Martí i Pol.

pensar que potser esperava algú o alguna cosa. I al seu cap va començar a ressonar una música coneguda, unes notes que no podien ser altra cosa que l'ànima d'un conte. Es va aturar. Va contemplar la noia i la porta per on s'esmunyien les llums d'una sala d'estar, al mateix nivell del carrer. Era una estança humil, amb un sofà de pell sintètica cobert per una cortina blanca, esmorteïda per l'ús i reaprofitada com a aïllant de la suor del seient. Un televisor escopia sorolls d'altres indrets, mentre una dona grassa batia els ous d'una truita a la cuina del fons.

L'Elena va xuclar aquell perfum. Va romandre quieta, els sentits oberts per no perdre detall, i les paraules van començar a ballar pel seu cap la dansa tant de temps esperada.

Va enfilar cap a casa, va obrir la porta i va notar un neguit que li traspassava les fibres del cos. Va seure i va posar en marxa l'ordinador. Trigava a carregar-se. Va obrir un nou document i va començar a escriure.

L'Agnès era a la porta de casa seva, fumava una cigarreta i pensava que aquella seria l'última. Havia de deixar de fumar. I potser també anava sent hora de començar alguna dieta.

L'Agnès havia acabat el seu torn a la fàbrica. Des de feia dos anys, cada dia anava a la feina, es posava la bata blanca de l'uniforme i es col·locava al lloc assignat en la cadena. La seva tasca consistia en agafar cinc xeringues de la cinta transportadora i ficar-les a dins d'una capsa que tornava a deixar en la cinta transportadora. Era una bona treballadora. Sempre complia amb els objectius que li marcava l'empresa. Cada dia havia d'encapsar 800 xeringues. Una vegada, en una punta de feina, va arribar a encapsar 1.200 xeringues i el director de producció la va felicitar. Aquell dia el recordava de forma especial, perquè per primera vegada es va sentir reconeguda per alguna cosa.

Des de que tenia memòria, sempre havia passat desapercebuda per a tothom. Al col·legi, els mestres mai no li preguntaven res, i quan arribaven els exàmens, els seus resultats, mediocres, no mereixien ni un aplaudiment ni un càstig. Va dei-

xar l'escola quan va acabar l'ensenyament obligatori. No li agradava estudiar.

Era la segona de tres germans. El gran, en Joan, estava casat i tenia dos fills, i quan anava de visita, la seva mare es posava molt contenta i cuinava els plats preferits del seu primogènit. La petita, la Maria, era alegre, i tothom li reia les gràcies. L'Agnès era la mitjana. Tota la seva vida era mitjana, corrent.

Ajudava a la seva mare en les feines de casa quan arribava de la fàbrica, i quan estava de vacances passava els dies netejant o asseguda al sofà mirant la televisió. Als vespres, sortia a la porta del carrer i fumava una cigarreta, mentre la seva mare preparava el sopar.

Al seu pare li agradava dinar i sopar a l'hora. Sempre deia que demanava poc a la vida, només volia una estona de tranquil·litat en acabar la feina. Es passava el dia treballant, i quan arribava a casa volia el plat a taula. El seu pare solia dirigir-se a ella per demanar-li que li portés el cafè, que li acostés el sucre o un got d'aigua. Poca cosa més..

L'Agnès tenia 26 anys i mai no l'havien besat.

Feia dos mesos, havien llogat la casa del costat. S'hi va instal·lar un matrimoni amb dos fills. Eren immigrants, i per això el pare de l'Agnès no va voler que hi tinguessin tractes. Un vespre, quan va sortir a fumar la cigarreta, l'Agnès va veure un noi que s'apropava a ella. Va passar sense mirar-la i va obrir la porta de la casa del costat. Va suposar que era un dels fills dels veïns. Tenia els cabells negres, la pell morena i els ulls profunds.

Des d'aquell dia, cada vespre el veia tornar a casa, i aquell moment es va convertir en el millor regal per a l'Agnès.

La seva mare es va sorprendre el dia que li va dir que volia anar a la perruqueria i fer-se un canvi d'estil. Quan va aparèixer amb el cabell tallat a l'alçada del coll i metxes tenyides de ros, el seu pare va riure d'ella, i li va preguntar si havia trobat xicot. La seva mare li va dir que no li quedava malament.

Aquell vespre, excitada per la nova imatge, va sortir a la porta de casa i va esperar que passés el seu veí. Aquell vespre, el seu veí tampoc no la va mirar.

Cada dia, afegia alguna novetat al seu aspecte. Ara un pintallavis, ara una camisa nova, ara sense ulleres, ara unes sabates de taló. Cada dia esperava que el noi li dedicés una mirada al passar pel seu davant abans d'obrir la porta de casa seva. Aquell moment s'havia convertit en una obsessió per a l'Agnès.

Estava acostumada a esperar, i els menyspreus tampoc no la feien defallir, a la fi, la seva vida havia estat un menyspreu continuat, tret del dia en què el director de producció de la fàbrica la va felicitar. Però aquell noi, allò era una altra cosa. La seva indiferència la posava trista, i cada fracàs li feia mal, amb un dolor que li arribava al fons de l'ànima.

Aquell dia va pensar que havia de deixar de fumar, i que s'havia de posar a dieta. Potser aquell noi no suportava l'olor del tabac, o potser no li agradaven les noies una mica grassonetes, com ella, o potser... En tot cas, no deixaria de provar.

Va llençar la burilla i es va acomiadar de les seves cigarretes per sempre. Va sentir la seva mare com preparava el sopar, el soroll de la forquilla batent els ous d'una truita i es va aixecar per dir-li que aquell vespre només volia una amanida i peix a la planxa. I llavors el va veure acostant-se cap a ella, amb un caminar diferent, més alegre va pensar, i un somriure als llavis.

Quan estava a la seva alçada, la va mirar i li va dir "bona nit", amb una veu greu i dolça que va arribar a les oïdes de l'Agnès com la més bella melodia. Es va quedar parada, era tan inesperat aquell canvi que no va saber com reaccionar.

La seva veu va sonar estranya quan va contestar "bona nit". Tota ella tremolava, i el va seguir amb la mirada allunyant-se cap a la porta de casa seva.

A la nit, els seus somnis van estar plens de somriures i de carícies, i es va veure perduda en els ulls profunds del seu veí. Ni tan sols sabia com es deia. Durant tot el dia, no va parar de mirar el rellotge, esperava que es fes l'hora de sortir a la porta de casa a fumar-se una cigarreta i tenir, un moment només, la imatge del seu estimat, els seus llavis, la seva veu.

Les hores passaven a poc a poc, i l'Agnès es mantenia activa, cercava petites feines que distraguessin el temps que encara li quedava.

Va sortir a la porta de casa seva abans que mai, perquè la impaciència s'apoderava d'ella. Aquell dia no va fumar una ni dues cigarretes, en va fumar quatre, consumida pel neguit.

El cor li va saltar quan el va veure caminar cap a ella. Es va posar la mà al pit, per por que no li saltés enfora i se li va escapar un gemec. Ell es va acostar i es va quedar plantat, mirant-la.

—Vols ser la mare dels meus fills?

L'Agnès va obrir els llavis i els ulls, va voler dir alguna cosa, però se li va apagar a la gola. Es va aixecar i va tornar a seure. Sentia la boca seca i un núvol al cap que no la deixava pensar.

—Què dius?

—No he pogut acostar-me a tu fins ara. M'he passat setmanes esperant que algú em donés feina. Ara et puc parlar, perquè he aconseguit un contracte. T'he vist cada dia durant dos mesos, aquí, asseguda, tan bonica, i he desitjat tantes vegades dir-te que t'he estimat una mica més cada vespre, que he somiat amb tu, amb la teva mirada, cada nit, però no tenia res a oferir. Vols ser la mare dels meus fills? Et vols casar amb mi?

L'Agnès es va aixecar. Sentia foc a les galtes i una alegria immensa en tot el cos. Ell li va agafar les mans, s'hi va apropar i la va besar. Li va donar la mà i van anar junts fins a la casa del costat, ell va obrir la porta, hi van entrar i va tancar.

L'Elena va mirar el rellotge. Eren les dues de la matinada. Va desar el document, va tancar l'ordinador i es va ficar al llit. L'endemà corregiria el conte i l'enviaria.

Va dormir tota la nit com una beneïta. Al matí, el despertador va sonar a les 9, i es va quedar al llit, fent el gos, una mitja hora més. Després d'esmorzar, va tornar a l'ordinador, va corregir el seu relat i el va enviar. Havia complert els terminis.

Al vespre, va sortir a passejar. Va tornar a agafar el mateix camí que el dia anterior, i va veure la mateixa noia asseguda a

la porta de casa seva, fumant una cigarreta. Es va quedar per mirar-la una estona. Tot d'una, la va veure girar el cap, aixecar-se i tornar a seure. Un noi magribí s'apropava per l'esquerra.

El noi es va aturar davant de la noia, van parlar uns minuts, ell la va besar i van anar junts cap a la casa del costat. L'Elena va somriure i va continuar el seu passeig.

LA TEVA VEU OMPLE ELS MEUS DIES

La Cristina estava asseguda en la seva butaca preferida, llegia una novel·la mentre Glenn Gould interpretava a Bach. Tenia tota la tarda pel davant, abans que el seu marit arribés de la feina. Aquell vespre anirien al teatre.

Quan va sonar el telèfon, va pensar que seria en David, el seu marit, per recordar-li que estigués a punt a les vuit, que no se n'oblidés. Quina mania tenia de pensar que a ella se li passaven les coses! Va despenjar.

—Digui'm?

—Hola, estàs sola?

—Qui és?

—He llegit l'anunci al diari.

—Quin anunci?

—Tu no ets una dona jove, casada, avorrida, que cerca companyia?

—Home, sóc jove i estic casada, però avorrida, avorrida, tampoc no és per tant. I, a més, no he posat cap anunci.

—Doncs aquest és el número, segur que l'he marcat bé.

—Escolta, estava llegint i m'has interromput en el més interessant...

—Perdona. Escolta, potser no has posat cap anunci, però la teva veu m'agrada. No vols parlar amb mi una estona? Em sento una mica sol, porto pocs dies a Barcelona i no conec a ningú.

—Pots començar per dir-me quin número és el que hi havia posat a l'anunci.

—El teu.

—Vinga, graciós. Diques-m'ho.

—A veure. Llegeixo. Dona jove, casada, avorrida, cerca companyia. Si estàs sol i vols passar una bona estona, truca'm. Telèfon 93 323 54 56.

—Aquest no és el meu número.

—Llavors deu ser el destí, que vol que ens trobem tu i jo.

—O la Telefònica, que funciona cada dia pitjor.

—Explica'm com ets. No, no em diguis res. A veure si ho endevino. Per la teva veu, diria que tens 35 anys, ets una dona culta, no tens fills...

—Ei! És que em coneixes?

—Ja, ja, ja. No, no, no et conec. Però has de reconèixer que era fàcil. L'edat, ha estat una bravata, però per la teva manera de parlar i per la música de fons he deduït que tens una certa cultura, i no se senten sorolls de nens, és clar que podien estar dormint, però m'ha semblat que t'esqueia més no tenir-ne.

—Ets observador.

—Tens una veu molt maca.

—Gràcies. La teva tampoc no està malament.

—Així, ets casada. Quant fa d'això?

—Vuit anys.

—Ets feliç?

—I a tu què se te'n dona?

—Ja ho veig. No ets feliç. T'avorreixes, com la dona del meu anunci.

—No m'avorreixo. Llegia tranquil·lament una novel·la quan m'has interromput. I aquest vespre vaig amb el meu marit al teatre.

—Al teatre? Què vas a veure?

—Els Joglars.

—Ah! M'agraden Els Joglars. Els vaig veure un cop, fa anys, i em van agradar.

—Escolta, tinc coses a fer.

—Em dic Pol. I tu?

—Cristina.

—Cristina... Cristina, puc trucar-te un altre dia?

—I per què m'hauries de trucar?

—Perquè m'agrada la teva veu. No t'havien dit mai que tens una veu molt maca?

—No, no m'ho havien dit mai.

—Dóna'm el teu número.

—Ni parlar-ne.

—Si no me'l dones, m'obligues a no trucar a ningú més per poder marcar retrucada cada cop que vulgui parlar amb tu.

—Fes el que vulguis, i, ara, adéu, que tinc coses a fer.

La Cristina va penjar el telèfon. Tenia la veu maca? Quina bajaranada! I quines galtes que tenia aquest home. Però semblava simpàtic. Ara, que això que truqués a una dona que ha posat un anunci no li acabava de fer el pes. Devia ser ben poca cosa si havia d'anar de putes, o potser era algun degenerat.

Va tornar a seure a la butaca i va agafar la novel·la, la va obrir pel punt on s'havia quedat i va continuar llegint. Quan va acabar la pàgina, va haver de començar de nou, perquè no s'havia assabentat de res.

Al seu cap encara ballaven les paraules d'aquell... com havia dit que es deia? Pol. Se'n recordava perfectament. Quan tenia 15 o 16 anys va conèixer un Pol, era alt, morè, ben plantat, i tenia cotxe. Va somriure quan va pensar que potser era el mateix Pol. Qui sap. O potser se li assemblava. En qualsevol cas, no estaria malament. I què hauria de buscar un home com en Pol en un anunci? Però ara tant se valia, només era una anècdota. D'aquí una estona, quan arribés en David, riurien d'allò que li acabava de passar.

Es va quedar adormida a la butaca, amb el llibre entre les mans. Glenn Gould i les Variacions Goldberg feia estona que havien deixat de sonar.

El soroll de la porta la va despertar. Va mirar el rellotge, eren tres quarts de vuit. Va saltar de la butaca.

—De seguida estic, David – va deixar el llibre sobre la taula, es va calçar les sabatilles i va anar de pressa cap a la seva habitació. Va escollir un conjunt d'americana i pantalons verds, i una brusa negra. Mentre es canviava, el seu marit va aparèixer per la porta.

—Encara estàs així? Mira que pensava trucar-te abans de sortir del despatx, però després em dius que si et controlo, que si no me'n refio de tu... Si és que sempre fem tard per culpa teva.

—Què et passa? Ja tornes a venir de mala gaita?

—A sobre! Escolta, que hem quedat amb en Toni i la Neus d'aquí a mitja hora, i tu encara t'estàs vestint!

—I tu? No t'has de canviar?

—Però jo estic en dos minuts.

La Cristina es va acabar de vestir i va a anar al lavabo. Es va arreglar els cabells ràpidament, es va pintar les pestanyes amb rímmel i es va posar una mica de coloret als pòmuls. Va tornar a l'habitació i va veure com el seu marit s'acabava de fer el nus de la corbata que li havia regalat pel sant. Li esqueia molt bé, va pensar. Va agafar la bossa de mà i va treure'n una ampolla de colònia, se'n va posar unes gotes al darrere de les orelles i a la part interior dels canells.

—En tens per molt? Jo ja estic.

—Deixa'm rentar-me les mans.

—Vaig traient el cotxe. T'espero a baix.

—No cal. El cotxe està en doble fila.

—Doncs, vinga, que encara ens posaran una multa.

—Ja va, ja va.

—Si és que molt cridar i després t'he d'esperar jo.

—Va, vés passant. I no em vinguis amb romanços, que no estic d'humor.

La Cristina va cridar l'ascensor. Van baixar plegats, sense dirigir-se la paraula. Ella va aprofitar el mirall per posar en ordre els cabells un altre cop. Va pensar que hauria d'anar a la perruqueria. L'endemà demanaria hora.

Conduïa en David. No van parlar en tot el camí. Van deixar el cotxe en un pàrking a prop del teatre. Quan van arribar a la porta, van veure els seus amics. En David va mirar el rellotge. Era un quart de nou en punt.

—Mira que aquests es passen de puntuals.

—Doncs que els hi aprofiti.

—Escolta, Cristina, no comencis amb la Neus, que després ens doneu la nit.

—Que no comenci ella.

—Toni! Neus! Què hi ha?

—Hola! Nosaltres també acabem d'arribar.

—Entrem, doncs?

—Entrem.

—Cristina, estàs fent règim? Sembla que t'has aprimat, oi Toni que està cada dia més prima?

—Estic com sempre, Neus. Però a tu et veig més maca. Aquest vestit t'afavoreix, et fa més estilitzada.

—No m'estaràs dient que em sobren quilos?

—Jo no ho he dit, això.

—Molt bé, molt bé, no t'enfadis.

En David li va donar un pessic al braç a la seva dona i li va demanar, a cau d'orella, que es controlés.

Van seure. Els homes, a les puntes, les dones al mig, cada una al costat de la respectiva parella.

A la sortida, en Toni va proposar d'anar a sopar plegats, però la Cristina va dir que tenia mal de cap, que si volien anar-hi tots tres, no hi tenia cap problema, però que ella se n'anava a casa, que agafaria un taxi.

En David va dir que ho deixaven per un altre dia i es van acomiadar. De camí al pàrking, i fins que no van ser a dins del cotxe, no es van dirigir la paraula.

—Podries haver fet un esforç, no?

—Tinc mal de cap. I, a més, ja saps que no em ve de gust sortir amb aquella estirada.

—Aquella estirada és la dona del meu millor amic, i jo trobo que és molt agradable.

—Mira, no tinc ganes de discutir, i molt menys per aquesta petarda.

—Molt bé, molt bé. No discutim. Si, total, ja m'has donat la nit. Sempre penso que ens ho passarem bé, però no sé com t'ho fas que sempre m'acabes amargant.

—Doncs ho tenies molt fàcil. Te'n podies haver anat a sopar amb el teu millor amic i la seva encantadora esposa. I, de pas, beure una mica més del compte i arribar a casa i muntar-me a mi el número.

—És clar, és l'hora dels retrets. Ja t'he dit moltes vegades que ho sento, que aquell dia vaig beure una mica i estava calent. I, al final, mira, millor amb tu que amb alguna que se m'hagués posat a to.

—Deixem-ho estar. Tinc mal de cap, ja t'ho he dit.

Van arribar a casa i la Cristina es va tancar al lavabo. Es va treure el rímel i el coloret amb una tovallola desmaquilladora i, quan va sortir, li va dir al seu marit que es ficava al llit. En David es va escalfar carn guisada que hi havia a la nevera i es va plantar davant del televisor a sopar.

L'endemà, quan la Cristina va tornar de la feina, es va posar a escoltar els missatges del contestador automàtic mentre es canviava de roba. La seva mare li recordava que encara existia i li demanava que li truqués al vespre. De la consulta de la dietista li comunicaven que la cita concertada pel dijous l'havien de passar al divendres a la mateixa hora, que si hi tenia algun problema que els truqués. El tercer missatge el va haver de rebobinar, no sabia si l'havia entès bé. "Hola, Cristina, sóc en Pol. Trucaré cap a les sis, espero trobar-te aleshores".

En Pol. Aquella veu era la veu del telèfon. Quina hora era? Dos quarts de sis. Li quedava mitja hora. S'hauria de canviar de roba i refrescar-se una mica i potser maquillar-se també... Però quines ximpleries! Si en Pol només li sentiria la veu! És clar que tot ajuda, i quan algú es troba a gust amb el seu aspecte, això també es nota en la veu, en la modulació, i també en la manera de dir les coses, trobar les paraules adequades. Per tant, sí, calia afanyar-se. Tenia mitja hora, no, vint-i-cinc minuts.

Plantada davant de l'armari obert, pensava quina era la imatge que volia donar. Dolça, agressiva, autoritària, submissa, innocent, experimentada? Es va decidir per uns texans i una samarreta blanca, una imatge neutra al seu entendre. Es va agafar els cabells en una cua i es va calçar unes sabatilles esportives, també de color blanc.

Provava de decidir si es maquillava o no quan va sonar el telèfon. Les sis en punt.

—Carai, estic envoltada de gent puntual – se li va escapar un pensament – Diguim?

—Sort que ets a casa. Hola, sóc en Pol.

—Hola. Per què no havia de ser-hi?

—No ho sé. Potser en sentir el meu missatge al contestador havies decidit de marxar amb qualsevol excusa per no haver d'agafar la meva trucada.

—No tinc per què marxar. Sóc a casa meva. Què t'has cregut? Que pots decidir sobre la meva vida?

—Ei! Frena, que només volia que sabessis que patia per si no et tornava a sentir. Per què estàs tan enfadada?

—No estic enfadada.

—Llavors és que tens molt mal caràcter. I mira que la teva veu em diu que pots ser molt dolça.

—Escolta...

—Digues.

—Per què em truques?

—Ja t'ho vaig dir ahir, perquè m'agrada la teva veu, i perquè estic convençut que no va ser un error, ni una casualitat, que tu i jo ens trobéssim.

—Home.... va ser un error de la Telefònica.

—I llavors per què ets a casa avui, esperant la meva trucada?

—Qui t'ha dit que esperava la teva trucada?

—“Estic envoltada de gent puntual”. No ho has dit tu, això, just quan despenjaves el telèfon? I ara em diràs que no et referies a mi.

—Jo he dit això?

—Ja, ja, ja. Ara sí que t'he descobert, maca. Reconeix que hi ha alguna cosa de mi que t'agrada.

La Cristina va sentir un rubor a les galtes.

—No dius res. Em dones el teu número? No he pogut utilitzar aquest telèfon des d'ahir, i si no em dones el teu número, m'acabaré gastant una fortuna amb el mòbil.

Va penjar el telèfon. No tenia cap sentit tot allò. Qui era aquell paio? I què pretenia? Potser era un psicòpata...

El timbre del telèfon li va omplir les oïdes. El va deixar sonar fins que va saltar el contestador. Va sentir la veu del seu marit en el missatge de sortida: "Hola, sóc en David, no sóc a

casa, i la Cristina tampoc. Deixa el teu missatge i et contestarem, un o altre, a la tornada". El telèfon va tornar a sonar, i la Cristina se'l sense atrevir-se a despenjar-lo. Finalment, va allargar la mà per agafar l'auricular i va contestar:

—Digui'm?

—Ja sabia jo que no m'havia de creure la teva maquineta. Em deia que no eres a casa. Si m'acaba de penjar, pensava, m'estàs enganyant veueta del dimoni.

—A qui li dius veueta del dimoni?

—A la que no parava de dir-me que no eres a casa. Per què no el vas gravar tu el missatge? La teva veu és molt millor que la del teu marit. La teva veu... com t'ho diria? Si el missatge del contestador l'haguessis gravat tu, et trucaria cada dos per tres quan no hi hagués ningú a casa teva, i no et deixaria cap missatge, només et sentiria, una vegada i vint-i-set més.

—Escolta... m'estàs fent por.

—Por? És l'última cosa que hauries de sentir per mi. No sóc cap malalt. T'ho dic de debò, estic convençut que la meua trucada d'ahir va respondre a un sentit que se m'escapa, però no va ser un error.

—Ara t'he de deixar – li va sortir una veu tremolosa, barreja de por i excitació. Parlar amb en Pol li provocava humilitat, ho estava descobrint. – Ho sento... tinc coses a fer.

—Espera, no marxis sense donar-me el teu número. Confia en mi.

—D'acord, no sé per què ho faig, però... 457 68 51.

—El tinc. Et trucaré si no fa no fa a la mateixa hora sempre que pugui. Si hi tens mai cap problema, m'ho dius. No vull ser un conflicte en la teua vida – en Pol parlava posant èmfasi en les paraules, mirava de carregar-les de tota l'asserció possible, almenys això li va semblar a la Cristina.

—Fes el que vulguis.

—Fins demà, doncs, Cristina.

—Adéu.

Quan va penjar, la Cristina es va quedar mirant el telèfon i pensant que aquella era la cosa més absurda que mai havia fet. Tenia una cita al telèfon, amb un home de qui només coneixia

una veu i un nom, i, ben mirat, el nom podia ser fals. Per un moment, va pensar que era una broma que algú li estava gastant. També podia ser que el seu marit l'estigués posant a prova a través d'algú, però aquesta possibilitat la va rebutjar de seguida, en David era massa vanitos per parlar de les seves inseguretats amb algú altre. També podia ser cert que aquest home només volgués sentir la seva veu, però és que no s'acabava de creure que ningú es prengués tantes molèsties per ella.

Va deixar de contemplar el telèfon. A la fi, el timbre que esperava no sonaria fins l'endemà. I ella què sentia? Va seure en una butaca i va encendre una cigarreta. Hauria d'obrir les finestres perquè marxés l'olor de tabac abans que arribés en David si no volia escoltar un sermó sobre les virtuts de deixar de fumar.

A la tauleta que tenia a l'esquerra, encara hi havia el llibre que llegia el dia anterior, quan va rebre la primera trucada, *La trilogia de Nova York*, de Paul Auster. Era curiós, aquella novel·la també començava amb una trucada a un número equivocat, i el protagonista també es veia atrapat pel telèfon, però no de la mateixa manera, suposava.

Va posar en marxa l'aparell de música i va tornar a sonar Bach, i les mans de Glenn Gould es van convertir en les mans d'en Pol a les seves oïdes. Es va deixar anar, llarga, a sobre del sofà, va deixar les ulleres al terra, i va tancar els ulls. Es va quedar adormida amb un somriure als llavis.

Es va despertar amb el soroll de les claus en obrir la porta. Eren quarts de vuit, i en David tornava del despatx. Es va quedar estirada, va allargar els braços per desemperesir-se i es va fregar els ulls amb les mans.

—Hola, David – la veu delatava, sense que la Cristina fes res per amagar-ho, que encara tenia part de l'ànima al món dels somnis.

—Vés per on, així és com m'agrada trobar-te – en David somreia maliciós mentre deixava la cartera al costat del sofà i s'afluixava el nus de la corbata – Ja saps com m'agrades quan estàs mig adormida.

La Cristina va notar el cos del seu marit a sobre del seu i els llavis que li besaven el coll.

—Tinc bocassa.

—Fas molt bona olor, nina, fas olor de dona. M'estaves esperant? Digues – en David havia adoptat un to infantil.

—Tu què creus?

Li va descordar els pantalons i els hi va abaixar, amb les calcetes, mentre la besava. Després va abaixar-se la cremallera i, amb un moviment ràpid, va alliberar el seu penis i la va penetrar. Un instant de fúria i es va deixar caure, suat, sobre el cos de la Cristina, que havia començat a sentir el desig tot just quan el seu marit s'apagava. Li va agafar la mà i la va conduir al pubis, encara habitat. En David es va apartar una mica per deixar pas als dits, i va començar a acariciar-la com li demanava. La Cristina sentia la seva humitat i la humitat del seu espòs, com es barrejaven, i pensava que li hagués agradat que el seu marit hagués començat per aquell final. Se sentia desgraciada i alhora excitada, fins que el seu cos va guanyar el combat a la tristesa i es va inundar d'un estremiment que naixia al ventre i s'expandia per tots els porus. En David la va besar i es va llevar.

—Vaig a canviar-me de roba i a treballar una estona, vaig una mica ajustat de feina.

—Un altre cop has de treballar? És que no tens prou hores per fer-ho al despatx?

—Ei! No t'enfadis. Ja saps com va això. Si vull que em donin el lloc a mi, hauré de fer algun mèrit, oi?

—Sí, és clar, ja estic acostumada a la mateixa cantarella.

—Vinga, no siguis romancera, que no t'escau – li va donar un petó a la galta, li va passar la mà pels cabells i la va deixar sola.

La Cristina es va llevar del sofà i se'n va anar cap a la dutxa. Mentre l'aigua li queia pel cap, pensava en els dies en què es va enamorar del seu marit, feia segles. S'ho passaven bé junts, i a ella li agradava aquella forma que tenia d'agafar-la pel maluc quan anaven pel carrer. No sabia quan havia deixat de fer-ho.

Es va posar un vestit de cotó i les mateixes sabatilles esportives blanques, es va pentinar i se'n va anar cap al despatx que el seu marit havia muntat a casa.

El va veure concentrat en la pantalla de l'ordinador, amb una samarreta i uns pantalons curts. Se li va acostar pel darrere i li va abraçar l'esquena.

—David.

—Què vols?

—No t'agradaria tenir un fill?

—Ja en parlarem, d'això, ara deixa'm, que vull acabar aquest balanç abans de sopar.

La Cristina va sortir i se'n va anar a la cuina a preparar el sopar. Es va recollir els cabells en una cua i va començar a pelar patates. Faria una truita i l'acompanyaria amb el pernil que havia comprat en el camí de la feina a casa.

Va encendre la ràdio i va sentir les notícies de les nou. Mentre parava taula, va cridar al seu marit que el sopar ja estava a punt. En David va aparèixer badallant, va encendre el televisor i va seure davant del seu plat, en el lloc de sempre. Van sopar amb el silenci d'un programa d'entreteniment sense pre tensions que donaven a TV3.

Quan van acabar, la Cristina es va aixecar i va desparar la taula amb l'ajut d'en David.

—Vaig a veure si acabo aquell balanç.

—Molt bé, jo me n'aniré a dormir aviat, estic cansada.

Faltaven cinc minuts per les sis, però li havia anat de pèls. Va entrar gairebé sense alè, recuperant la respiració a mesura que avançava pel pis. S'havia hagut de quedar per acabar un informe que el seu director necessitava l'endemà a primera hora, i després l'autobús que no arribava mai, i el trànsit intens. I, a sobre, la veïna del cinquè tenia ganes de xerrameca, sort que havia arribat l'ascensor de seguida i l'havia pogut deixar, pràcticament amb la paraula a la boca.

Va posar en marxa el contestador, amb l'esperança de no trobar-hi cap missatge d'ell, amb el desig de no haver arribat massa tard. L'únic que hi havia era una gravació comer-

cial on la intentaven convèncer de les meravelles de la multipropietat.

Es va rentar les mans i la cara, i es va contemplar al mirall mentre s'eixugava. Què passaria el dia que li sortís la primera arruga? Tampoc no seria cap tragèdia, suposava, li passava a tothom un dia o altre. En aquell moment va sonar el telèfon.

—Digui'm?

—Que has vingut corrents?

—No, per què?

—Ja, ja, ja. No admetràs que m'esperaves? Si estàs recuperant la respiració!

—Bé, és que estava al safreig, he sentit el telèfon i m'he afanyat abans que no es tallés.

—A la segona trucada?

—...

—Bé, tant se val el que admetis. Jo sí que tenia ganes de tornar-te a escoltar. De fet, he canviat l'hora que tenia amb el dentista per no faltar a la nostra cita.

—Vaja, m'hauré de sentir afalagada.

—No te'n sentis, no ho he fet per tu, ho he fet per mi.

—Com m'he de sentir, llavors?

—Mira, et pots sentir com vulguis, però no t'ho he explicat per rentar-te la cara, t'ho he explicat perquè volia fer-ho.

—Escolta, em deies que no coneixes ningú a Barcelona. D'on ets?

—D'El Port de la Selva.

—No em diguis! És un dels llocs que més m'agraden.

—Sí? T'agrada el mar?

—Molt. Saps? Des de la meva finestra puc veure el mar, encara que no respiro el seu perfum.

—Què bé! Jo des de la meva finestra només veig edificis i cotxes. Però m'acosto sovint al port per passejar-hi i respirar l'olor de la brisa del mar.

—I què hi fas a Barcelona? Tant bé que s'està a l'Empordà...

—Treballar, què si no? De tota manera, fa temps que no visc al Port, he estat molts anys a Madrid.

—Madrid també m'agrada, és senyorial. No té l'encant de Barcelona, ni el mar, però s'hi respira bé.

—Vaja, veig que qualifiques les ciutats per les seves olors.

—El perfum d'un lloc és important. També ho és el d'una persona.

—Escolta, que jo em dutxo sovint, ja, ja, ja.

—Ja, ja, ja. No em referia a això. L'olor d'una persona se sent fins i tot després de la dutxa, encara que és més fàcil respirar-la quan el sabó ha deixat de dominar.

—Cristina...

—Què?

—Cristina... Quin nom més lleig per una dona tan bonica...

—No t'agrada el meu nom?

—No t'escau.

—I com m'hauria de dir, segons tu?

—No sé... hauries de tenir un nom amb més força.

—Com ara quin?

—Com ara Esmeralda.

—Esmeralda? Com la gitana de Notre-Dame?

—Sí, com aquella gitana que fascinava nobles i plebeus amb la seva dansa.

—No estic segura d'estar a l'alçada.

—La teva veu em fascina com una dansa gitana, Esmeralda, em deixes que et digui així?

—És clar. Em comença a agradar.

—Me n'alegro. Llavors, avui, missió complerta. Adéu, Esmeralda.

—Adéu, Pol.

Va penjar pausadament i va somriure a l'auricular. Volia defugir la idea que pugnava per envair-li el pensament, que això que li estava passant no era més que una bajanada, que no podia citar-se amb un desconegut per telèfon. I on acabaria aquella història? Tard o d'hora, el desconegut s'aniria embotint en la seva vida, com la carn en un budell. Però, al mateix temps, se sentia molt afalagada. Era tan agradable que algú li parlés a l'oïda i li xiuxiuegés coses boniques...

Esmeralda, quin nom més maco que li havia donat.

Va encendre l'aparell de música i va cercar un disc com-

pacte. Va començar a sonar la Petita Serenata Nocturna, de Mozart, i la Cristina es va posar a ballar al mig del saló. Se sentia fràgil com aquell violí que es veia engolit per una música més potent i que, tanmateix, pugnava per viure amb veu pròpia, coqueta, i es deixava acaronar per les cordes, fins a l'abandó de l'abraçada final, que la feia lliure.

Es va deixar anar a la seva butaca i va encendre una cigarreta. Aspirava amb fruïció. Se sentia viva.

El soroll de l'ascensor i la dringadissa d'unes claus la van treure de sobte de l'abstracció onanista. Es va aixecar de cop i se'n va anar a la cuina, va apagar la cigarreta amb aigua, va llençar la burilla a les escombraries, es va rentar les mans i la cara i es va eixugar amb un drap.

—Hola. On ets?

—Sóc aquí, David, a la cuina.

Va obrir la nevera i va treure una llauna de Coca Cola, va omplir un got fins a la meitat i va beure de pressa, per dissimular el gust del tabac.

—Quina olor que fa la casa. Has tingut visites?

—No. Bé, ha vingut la veïna del tercer, a preguntar-me si teníem humitat a la banda del davant. Sembla que hi ha alguns veïns que tenen problemes.

—Doncs la propera vegada, que deixi els seus fums a casa seva — en David obria les finestres mentre parlava i feia gestos amb les mans, amb la idea que podia ajudar a espantar l'olor.

—No t'enfadis, home, l'he convidat a passar un moment.

—Em canvio i me'n vaig corrent. Avui tenim partit.

—No era demà?

—Demà? Demà és divendres. Des de quan tenim partit els divendres?

—No ho sé, m'havia semblat que havies dit demà.

—A veure si et centres una mica i estàs pel que has d'estar. Portes uns dies ben estranya — en David parlava des de l'habitació.

—Estranya? I tu com ho saps? Si gairebé no estem junts.

En David va aparèixer al saló vestit amb un polo taronja

de màniga llarga, uns pantalons esportius tipus safari i unes Timberland als peus.

—No vagis a dormir gaire tard, nina, fas cara de cansada.

Li va donar un petó amb la bossa del gimnàs penjada de l'espatlla i la va deixar dempeus, mirant com marxava.

S'havia acostumat a aquella solitud amb companyia. Quan s'assabentava que alguna amiga o coneguda s'havia separat, pensava com podria ser la seva vida sense en David. L'estimava, suposava, però creia que el problema tampoc no era aquell, esbrinar si encara sentia amor per ell.

Per descomptat, el seu cor ja no bategava amb força quan s'apropava, ni sentia aquell formigueig al ventre quan li deia nina. Nina. Li havia agradat tant en algun moment que li digués així, era una paraula tan tendra, tan amorosa, i, tanmateix, amb l'ús, amb el temps, s'havia anat buidant. Ja no recordava quan ni com havia deixat de tenir efecte.

El que més trobava a faltar eren les ganes de riure junts. Què era el que havia canviat? Ben mirat, ell no era tan diferent de quan es van conèixer, ambiciós, altiu, sempre mirava la gent amb una autosuficiència condescendent que no li creava enemics perquè sabia introduir alguna nota simpàtica que el feia atractiu.

I ella... Tampoc no creia haver-se distanciat tant dels seus somnis adolescents.

El més probable fos que la convivència, el costum, la rutina, s'hagués apoderat de les seves vides. Haurien de fer alguna cosa per recuperar la il·lusió. Però li feia tanta mandra...

Es va ficar al llit sense sopar, amb la companyia de Paul Auster i *La Trilogia de Nova York*. Quinn recorria els carrers de Manhattan i es ficava al vestíbul d'una de les torres bessones per trucar a la Virginia Stillman. La Cristina va pensar que mai podria veure de prop les torres bessones, mai, perquè algú havia decidit castrar la gran urbs i humiliar-la.

Es va llevar, va buscar una cigarreta i va sortir a la terrassa amb samarreta i sabatilles.

Mentre fumava, mirava la foscor que s'obria allà al fons, al darrere de les torres de la Sagrada Família i de les dues torres

bessones de Barcelona. Sabia que aquella negror amb petits punt il·luminats, dispersos, era el cel, que li estava fent un fill al mar, obscur també, amb les llums dels vaixells atracats al port, que es confonien amb les estrelles.

Mai no havia sabut veure les constel·lacions, aquells dibuixos que tothom assenyala eren per a ella un enigma. Feia esforços amb els ulls, concentrada, i se'n recordava d'una pel·lícula on a un nen autista li apareixia a la pantalla d'un vídeo-joc un missatge xifrat que contenia un dels secrets més importants per a la seguretat nacional del seu país. El nen autista podia mirar més enllà del galimaties i veure una forma. Ara, la Cristina envejava aquell do, aquella capacitat que li hauria permès descobrir l'Óssa Major, la Cabellera de Berenice o la Corona Boreal, o tantes imatges amb uns noms tan bells.

Aquell divendres va ser molt llarg. Havia tornat a casa aïat, amb l'excusa d'un mal de cap que no era sinó una malenconia recurrent. Havia dinat sola un plat de macarrons amb una amanida.

Quan se sentia melangiosa, el millor remei era una bona dosi de carbohidrats. No li agradava el dolç, i per això no se li ocorria llençar-se sobre una rajola de xocolata, com feien altres. L'amanida li venia bé, perquè afegia frescor a la seva boca i apaivagava el sentit de culpa que arrosseguen les dones cada cop que la balança de les calories es desequilibra en favor de l'abús.

Quan va acabar de dinar, va encendre una cigarreta per acompanyar el cafè. Va pensar que algun dia li hauria de dir al seu marit que fumava. Però, és clar, li hauria de dir tantes coses, i li feia tanta mandra, que sempre acabava deixant-ho per un altre moment. Si estaven barallats, no creia que fos la millor ocasió, perquè només hi afegiria tensió i li donaria l'oportunitat d'un retret amb consistència del que no es podria defensar. I quan vivien dies harmoniosos, pensava que era una llàstima introduir una distorsió. A la fi, se'n podia estar les estones que passaven junts. El pitjor era l'hivern, perquè passava fred mirant d'evitar que l'olor de tabac s'acomodés al pis. L'estiu, tot i que

costava que s'oregés l'ambient, per la calor, les finestres estaven sempre obertes, llevat dels vespres, quan en David s'estimava més posar en marxa l'aire condicionat.

A dos quarts de quatre, va decidir que faria una migdiada. Es va posar el despertador a les cinc, perquè volia tenir temps de dutxar-se i arreglar-se abans de la seva cita.

Es va quedar adormida de seguida, i va somniar que una gitana jove li regalava un anell amb el poder de fer-la volar per sobre dels edificis més alts.

A les sis en punt, estava asseguda a la seva butaca, mirant el telèfon, esperant. Era divendres, el cinquè dia. Només apartava la vista de l'aparell per fixar-la en el rellotge de polsera platejada i esfera blanca, que avançava a poc a poc. El silenci s'apoderava d'ella.

A un quart de set, es va aixecar per anar a buscar una cigarreta. Tenia un paquet amagat en la tauleta de nit, en un calaix, a sota de les calces. Li semblava que en aquell lloc en David no posaria mai les mans, però, per si de cas, l'havia ficat a dintre d'una capsula buida de Tampax, on, de ben segur, no el trobaria.

Començava a angoixar-se. I si li havia passat alguna cosa a aquell home, en Pol? Potser era una mica dramàtica, però en el supòsit que aquella tarda hagués tingut un accident mortal, mai no en sabia res, i si l'accident havia estat d'importància, potser quan pogués tornar a trucar ja no se'n recordava d'ella.

A dos quarts de set va sonar el telèfon, i es va aixecar d'un salt.

—Digui'm?

—Hola, Esmeralda, sento el retard, però m'ha entretingut una reunió.

—Ah, bé, no pateixis, estava per aquí, llegint.

—Què estàs llegint?

—La *Trilogia de Nova York*, d'en Paul Auster.

—Tens bon gust.

—El coneixes?

—Sí, i m'agraden les seves pel·lícules, gairebé tant com les seves novel·les.

—Quina coincidència!

—Això no està bé, continues pensant en coincidències. No creus que a la vida hi ha alguna cosa més que pur atzar?

—Et refereixes a l'existència d'un pla previ per a cada un de nosaltres? No ho diràs seriosament, oi?

—Per què no? Per què hem de renunciar a pensar que algú va decidir que tu i jo ens trobéssim algun dia d'alguna manera?

—I per què no podem pensar que això és un error de la tecnologia, i que, casualment, ja ens està bé, i que, a més, em sembles agradable?

—Després d'això, pots pensar el que vulguis.

—Després de què?

—Després de dir-me que et semblo agradable, Esmeralda.

—Esmeralda... Em sona estrany que algú em digui així, però m'agrada.

—A mi sí que m'agrada la teva veu.

—Ja hi tornem a ser!

—És la veritat.

—Escolta, no puc estar gaire estona. El meu marit deu estar a punt d'arribar.

—Molt bé, adéu, Esmeralda, ens tornarem a trobar.

—Espera, no pengis.

—Digues.

—El cap de setmana no podem parlar. Marxem fora.

—No hi fa res. Tinc la teva veu gravada.

—Què vols dir? Graves les nostres converses?

—No, no, no pateixis, la tinc gravada a les oïdes, que em repeteixen la teva música al llarg del dia.

—Bé, bé, perquè no m'agradaria que m'enganyessis.

—Jo no t'enganyo, no tindria cap sentit. Si algun dia et gravo, t'ho diré abans, i si no ho vols, doncs no ho faré.

—D'acord. Gràcies.

—Adéu, Esmeralda, passa-t'ho bé aquests dies.

—Adéu, Pol. Fins dilluns.

No entenia per què en David havia de participar tan activament en les trobades corporatives de l'empresa. No tots els seus companys de treball hi assistien, i tampoc no els hi anava tan malament professionalment. A més, haver de fer el paper de l'esposa perfecta l'esgotava.

Mantenir converses intranscendents amb les dones dels directors, riure les gràcies d'aquell vell verd només perquè era el president del Consell d'Administració i, segons el seu marit, la persona que, en últim terme, havia de decidir sobre el seu ascens, li feia sentir fàstic, fàstic per en David, que s'arrossegava si calia per tal d'aconseguir els seus propòsits, i fàstic per ella, per no gosar de dir-li que preferiria que llogués una habitació amb vistes al mar, sortir a la terrassa amb una copa de cava i estimar-se allà mateix, sentir les onades i seguir el seu ritme.

Gairebé no havia pogut creuar una paraula amb el seu marit durant aquells dos dies. A la nit, quan arribaven a l'habitació, en David es ficava al llit de seguida i es quedava adormit sense esperar que ella tornés de la dutxa. De tota manera, tampoc no tenia gran cosa a dir-li, si no eren les xafarderies que li havien explicat durant el sopar, i no era un tema que li interessés especialment: ja en tenia prou d'haver-les d'aguantar mentre somreia profusament, a tort i a dret. I tampoc no era el moment per tornar a encetar la qüestió dels fills, ni per dir-li que el que més li venia de gust era fumar-se una cigarreta.

Potser per això, quan es van fer les sis, la Cristina estava asseguda en la butaca, amb les cames creuades, fumava una cigarreta darrere de l'altra i pensava que començava a resultar patètic que la veu d'un desconegut s'hagués convertit en el més excitant de la seva vida.

Quan va sonar el telèfon, la Cristina se'l va quedar mirant sense moure's d'on era. Al sisè truc, va saltar el contestador i va sentir la veu del seu marit explicant que cap dels dos era a casa en aquell moment. Va esperar el missatge entrant.

—Sé que ets aquí, Esmeralda. No hi fa res si no t'hi vols posar, ho tornaré a provar demà, i insistiré demà passat. I no deixaré de trucar-te a la mateixa hora cada dia fins a tornar-te

a sentir. Esmeralda... No abandonaré, ho hauràs de fer tu. Esmeralda, mira el mar aquest vespre i em veuràs a mi.

L'amenaça d'una llàgrima va aparèixer en les ninetes dels seus ulls, i la va contenir aspirant amb força el fum d'una nova cigarreta.

Quan va tornar a sentir el telèfon, va estar a punt d'agafar-lo, però no es va moure, no es podia moure. Al tercer truc, novament el missatge d'en David i, després, esperava tornar a sentir en Pol.

—Cristina, on nassos ets? A veure, escolta, aquest vespre arribaré tard, no m'esperis desperta. Un petó.

"Doncs, mira què bé!", se li va escapar un pensament de contrarietat i alleujament alhora.

Es va ficar a sota de la dutxa i va deixar córrer l'aigua freda per tot el cos. Li agradava aquella sensació, encara que després li tremolés el cos per escalfar-se. Va sortir amb un barnús i una tovallola al cap, i es va eixugar els cabells mentre mirava la televisió.

Havia posat un canal on passaven continuament comèdies que havien tingut més o menys èxit, era el que li venia de gust, abandonar-se a històries quotidianes, sense pretensions.

A les deu, es va ficar al llit i va tancar els llums. Es va adormir sense temps per pensar que li costaria adormir-se. No comptava, però, amb la trapelleria del son, que la va agitar fins que no va tenir més remei que despertar-se. Va mirar el rellotge, passaven vint minuts de la una. Es va llevar i se'n va anar cap a la terrassa perquè, de sobte, va recordar les paraules d'en Pol, quan li demanava que aquell vespre mirés el mar.

Es va recolzar a la barana i va sentir la fresca de la nit, i va pensar que sort que havia agafat el barnús. Va contemplar el mar al fons, al darrere dels terrats que defensaven la intimitat dels edificis tot deixant-los al descobert. La seva mirada es va perdre en les foscors de mil tonalitats i va sentir l'abisme que s'apoderava d'ella, i va creure que aquell abisme era en Pol. Deixar-se anar, permetre a la seva ànima desempallegar-se d'un cos estàtic que la frenava per sortir a ballar en l'obscuritat, amb la negror que esbrinava plena de llum.

El soroll d'un tro i la pluja que va començar a caure la van retornar a la terrassa, a la seva vida de dona que espera. Es va mullar. A la cara, l'aigua i les llàgrimes es confonien, i relliscaven pel nas i les galtes i pels llavis, que havien esclatat en un somriure.

S'havia llevat al matí amb una energia que li va durar tot el dia, per això quan va arribar a casa des del despatx, gairebé no va dinar, ni es va abandonar a la seva butaca, ni va sentir el pes de la tristor que la perseguia des de que era capaç de recordar. Aquella tarda va dedicar-la a netejar el pis. Primer la cuina, després els banys, més tard la pols i, per fi, el terra. Li agradava contemplar els resultats de l'esforç, encara que fos inútil, encara que casa seva no necessités que ella mateixa li rentés la cara, d'això se n'ocupava l'Elisa als matins.

Amb la feina feta, la satisfacció a l'ambient suspesa com la brossa de la pols, va seure, ara sí, a la seva butaca, a esperar la trucada, que va arribar puntual com les coses irremeiables.

—Digui'm?

—Hola, Esmeralda, quina alegria sentir la teva veu.

—Hola Pol. Jo també estic contenta de sentir-te.

—Ho sé, la teva veu et delata. Avui estàs preciosa.

—Escolta, ahir no vaig poder agafar el telèfon, tenia...

—Deixa estar ahir, no en vull parlar. M'estimo més el goig d'avui que reviu la desesperació.

—Desesperació? Et vas sentir desesperat?

—Esmeralda, t'estimo. Et semblarà una bajanada, em diràs que no et conec prou, però, mira, en tinc prou només de sentir el batec del meu cor quan despenges el telèfon.

—Pol...

—Digues.

—No em sembla una bajanada. Jo també t'estimo.

—No m'agrada que diguis també, sembla una rèplica, i no m'agraden les rèpliques.

—T'estimo, Pol. La teva veu omple els meus dies. Ahir no vaig poder agafar el telèfon perquè tenia una angoixa que em va paralitzar. No volia acceptar el que sento per tu. Em repetia constantment que no podia ser tan ximple, que ningú

no s'enamora d'un feix de paraules. Però anit vaig mirar el mar, i et vaig veure.

—Jo era allà, al mar.

—Sí que hi eres. Vam ballar a sota de la pluja, i vam riure i vam plorar, i ens vam abraçar.

—Esmeralda... Et vull veure.

—Jo també, però tinc por de perdre això que estem creant.

—Què em vols dir? Penses que no t'estimaré si et veig?

—No ho sé. I tampoc no sé si jo t'estimaré quan vegi que les teves formes no són les formes que jo t'he donat. Ni tan sols no sé quina edat tens, ni de quin color són els teus cabells, ni si ets alt o baix, prim o gras, ni conec les teves olors, ni la textura de la teva pell.

—Tinc 48 anys, faig 1,85 i peso 80 quilos. I la textura de la meva pell... no podria descriure-la, l'hauries de sentir. No estic malament, preciosa, estic convençut que t'agradaré.

—Segur que sí. I els teus cabells? Com són?

—Fa algun temps, eren negres. Ara tinc també cabells blancs a més dels negres. Són els avantatges del temps.

—M'agradaràs, ja m'agrades ara.

—A mi sí que m'agrades.

—Escolta, Pol, ens veurem, no sé quan, però ens veurem.

—És clar que sí. I, de mentre, deixa'm que et faci un petó als llavis.

—Jo també et dono un petó, i te'n deixo un altre en reserva, perquè el posis als teus llavis quan vulguis.

—Fins demà, Esmeralda.

—Fins demà, Pol.

Va penjar suaument i va acaronar l'auricular, i es va quedar quieta uns moments, somrient, mirant l'aparell.

Sense deixar de somriure, va buscar les Variacions Goldberg i va posar en marxa el cd, justament en la Variatio 1 a 1. Així era com se sentia, així era com la feia sentir en Pol, fràgil com una flor de lis que s'abandona a la força de les paraules que el vent li xiuxieja a les oïdes, feliç d'escoltar-les.

Quan en David va aparèixer per la porta, la Cristina estava tan contenta que li va donar un petó i el va abraçar.

—Què et passa, nina?

—Res, que tenia ganes de veure't.

—Això està bé. Una bona rebuda és el que necessito.

—Per què ho dius? T'ha passat alguna cosa?

—Doncs, sí. M'ha passat que al final li han donat el lloc a l'Artur Planelles.

—Vaja.

—Ells s'ho perden.

—Havies treballat molt per aconseguir-ho.

—La vida és així, què hi farem. M'han dit que la decisió ha estat difícil, que sóc un dels homes més competents que tenen a l'empresa, que valoren la meua lleialtat, però que el perfil d'en Planelles s'ajustava més al gir que li volen donar al departament.

—I ara què faràs? T'hauràs de posar a les ordres d'en Planelles?

—Quin remei, però només momentàniament, mentre surt alguna altra cosa, no tinc cap ganes de continuar malgastant el meu temps amb aquesta colla de desagrats.

—Farem una cosa, Pol, sortirem a sopar.

—Pol? Qui és en Pol?

Es va quedar paralitzada i va notar com la sang li deixava de fluir per les venes.

—He dit Pol? Perdona, és que porto tot el matí capficada amb un client que es diu Pol.

—Doncs a veure si aquest client acabarà per fer-te oblidar el meu nom.

—No diguis ximpleries. Però, escolta, sortim a sopar o què?

—La veritat és que no en tinc ganes. No tinc res per celebrar. Saps què faré? Vaig a posar-me el pijama, em prendré un got de llet i me n'aniré a dormir.

—Em sembla bé. Fas mala cara.

—Això és el que necessito, que m'animis.

—Home, no t'ho prenguis així.

—No m'ho prenc de cap manera. Escolta... deixa-ho, no tinc el dia per res.

En David se'n va anar cap al dormitori i va sortir al cap d'uns minuts vestit per dormir, es va acostar a la Cristina, que mirava les notícies de la televisió, i li va donar un petó.

—Ni llet, ni res. Em fico directament al llit. Bona nit.

—Bona nit. Descansa. Jo em quedaré una estona llegint.

Novament sola. Va tancar el televisor i va agafar la seva novel·la. Es va quedar adormida mentre Quinn perseguia Stillman pels carrers de Nova York. Quan es va despertar, tot era fosc llevat del llum de peu encès que tenia al costat. Li feia mal el coll i les cames se li havien inflat.

Va sortir a la terrassa a fumar-se una cigarreta mentre contemplava el mar. Somreia pensant en la nit anterior. Quina bogeria, i quin goig alhora. Ara només sentia el pes de la son al seu cap i el gust del tabac barrejat amb l'alè càlid dels que s'acaben de despertar.

El telèfon va sonar a l'hora prevista. Aquella cita esperada, prevista, que no fallava.

—Digui'm?

—Hola, Esmeralda.

—Hola. T'estava esperant.

—I què passarà el dia que no et pugui trucar?

—Em retorceré de ràbia i la buidor es farà forta en el meu cor.

—No vull que et sentis així. Vull que pensis que, si algun dia falto a la nostra cita serà perquè alguna cosa m'ho impedeix, i tingues ben present que aquesta cosa no serà mai la manca de desig.

—I què passarà si algun dia no hi sóc jo per contestar-te?

—Això ja ho saps. Això ja ha passat.

—Tens raó.

—I ja saps el que passa si no em contestes. No defalleixo. Ho intento un cop i un altre fins que tu et decideixes a agafar la meva trucada.

—I si un dia et canses de mi?

—No ho faré. Mai no em cansaré de tu.

—Ets molt categòric. Estàs molt segur dels teus senti-

ments. Com pots afirmar amb aquesta vehemència, si no saps el que passarà demà?

—Esmeralda, estic cansat de rituals. Si algú m'agrada vull poder-li dir tot el que sento, sense fre, sense mesurar les paraules. Sempre, mai són conceptes tan inabastables que ens sembla malament d'usar-los amb l'amor, potser perquè durant molt de temps, de tan abusar-ne, es van buidar de contingut, i ara ens hem tornat moderats, cautes, i l'amor és excés, no precaució.

—T'estimo, Pol, i aprendré a estimar-te amb aquest excés que tant m'agrada de tu.

—Només cal que deixis anar la teva ànima, com l'altra nit sota la pluja. No li posis fre, allibera-la.

—T'he d'explicar una cosa.

—Digues.

—Ahir vaig cridar pel teu nom al meu marit. Se'm va escapar.

—Vaja, això no està bé. Tot i que m'agrada, perquè vol dir que em tenies ballant al cap.

—Sí que hi eres, sempre hi ets.

—Tu també estàs sempre molt a prop de mi.

—El meu marit es va posar una mica en guàrdia, però crec que ho vaig arreglar bé. Li vaig dir que en Pol era un client molt pesat, i que havia estat tot el matí pendent d'ell.

—Bé, i es va quedar tranquil?

—Crec que sí.

—És important que no li facis mal. Si li fessis mal, aquest amor que sentim l'un per l'altre generaria dolor, i l'amor només hauria de generar amor.

—Algun dia m'hauràs d'explicar per què no t'has casat.

—Jo no he dit mai que no m'hagués casat.

—Em vas dir que estaves sol a Barcelona, que no coneixies ningú.

—Sí, però això no vol dir que no estigui casat.

—I la teva dona, on és?

—La meva dona s'ha quedat a Madrid, acabant d'arreglar la venda del pis. Suposo que arribarà aquest cap de setmana.

—Vaja, quina sorpresa.
 —No t'agrada?
 —No... sí... no ho sé. És que m'havia fet una altra idea.
 —Doncs, sí, sóc casat, i tinc un fill.
 —Quina edat?
 —El meu fill o la meva dona?
 —Tots dos, ara que ho dius.
 —La meva dona en té 48, com jo, i el meu fill, 24. Va acabar la carrera l'any passat i es queda a Madrid treballant. És un jovenet molt independent.
 —Com el seu pare.
 —Sí, potser sí.
 —Jo no en tinc de fills.
 —Ja ho sé, ho vaig esbrinar el primer dia, te'n recordes?
 —Sí, és veritat. El meu marit no en vol ni sentir a parlar.
 Diu que és massa responsabilitat, i que ara no és el moment.
 —I tu? Què hi dius?
 —No ho sé. Abans en tenia moltes ganes.
 —Abans de què?
 —Abans de conèixe't.
 —Escolta, no barregis les coses.
 —Però es veritat. Ara em plantejo si en David és la persona adequada per ser el pare dels meus fills. Primer de tot, ell no en vol cap. Després, no estic segura d'estimar-lo com cal.
 —Esmeralda, això que sentim nosaltres és amor en estat pur, sense les complicacions de cada dia. Ens podem dedicar a estimar-nos sota la pluja, a sentir la presència un de l'altre sense ser al costat. Però la vida diària no és tan divertida, ja ho saps tu prou.
 —Sí, no cal que m'ho expliquis.
 —Tingues cura del teu marit, potser estàs més pendent de les teves coses que d'ell, i per això s'allunya de tu.
 —És un ambiciós. Només l'estimula la seva feina.
 —Vols dir? Tan interessant és la feina que fa?
 —La veritat és que no gaire, però a ell sembla que li agrada.

—Quina sort que té! De tota manera, l'has d'ajudar, preciosa, perquè si no, un dia, d'aquí uns anys, se'n penedirà d'haver malgastat el temps.

—No sé si es deixa gaire.

—Escolta, m'estàs sortint una mica melodramàtica, eh?

—Tens raó. Potser sóc jo qui s'allunya d'ell.

—Pensa-hi, no et precipitis. Has de valorar bé el que tens i el que vols. I, sobretot, has de pensar en tu, en els teus desigs.

—Ho faré. Et mantindré al corrent.

—Em sembla bé, però t'adverteixo que jo no sóc un consultori.

—No em facis riure.

—Riure? És el que més m'agradaria, sentir-te riure, i veure la teva cara.

—Ho faràs, un dia em veuràs riure.

—Sí, ho farem.

—Un petó ben fort.

—Un altre per a tu, preciosa, la meva Esmeralda bonica.

—Adéu, fins demà.

—Adéu.

—Penja.

—Tu primer.

—D'acord, però no saps com em costa.

—Si et costa tant com a mi, prou que ho sé.

—Adéu.

El Concert per a piano i orquestra número 20 en re menor. Qui l'havia posat? No recordava haver-ho fet ella en temps, i el seu marit no era un amant de Mozart, precisament. L'Elisa, potser? No hi havia una altra possibilitat. Tant se valia, a la fi, li havia donat permís per posar música sempre que volgués.

Però, per què hauria d'haver posat justament aquest concert? La feia sentir vulnerable. I ara se'n sentia. Com havia pogut pensar que en Pol era solter? De fet, ella també n'estava, casada. I més que vulnerable, se sentia... gelosa? Era aquella la paraula? Per descomptat, i en tot cas, incertesa.

Què buscava en Pol? Les paraules que li deia eren paraules d'amor, sens dubte. Però, se'n podia refiar? Potser l'estava

enganyant. I quin benefici en podia treure, d'enganyar-la? I no podria ser que fos un cercador de somnis?

En certa manera, ella també ho era. Més que una cercadora, una creadora de somnis. Desitjava tant sortir d'aquella quotidianitat que li pesava més de dia en dia... Alhora, sentia una mandra infinita de dir-li a en David que la seva vida necessitava una empena, i que s'avorria d'una manera inabastable.

Va aturar el cd i el va canviar. Era aquell maleït concert el culpable de la seva desconfiança, l'instigador d'una malenconia que la pertorbava.

Bach, s'estimava més Bach mil vegades. I Gould sabia interpretar-la, coneixia els seus anhels.

—Hola, Cristina, ja ha tornat a ser aquí la veïna?

—Hola, David, no t'he sentit entrar.

—És que tens un volum... Vols dir que no ho sentiries igual o millor una mica més baix?

—Sentir, ho sentiria, però ni igual ni millor, això ja ho pots tenir ben clar.

—Obre les finestres, que s'oregi una mica el pis. Quina pudor de tabac que fa aquí.

—David.

—Què vols? Vaig a deixar les coses al despatx i em canvio. Vinc rebentat.

—David, espera, seu. Escolta, he tingut una idea. Per què no marxem el cap de setmana del pont a París?

—A París? I què se'ns ha perdut a París?

—París, home, la ciutat de l'amor. A més, d'allí venen els nens.

—Ja hi som. Mira, maca, estic de problemes fins al coll, i només em faltes tu amb els teus romanços i les teves dèries de sempre. Et vaig dir quan ens vam casar que jo no volia tenir fills. Que potser et pensaves que em faries canviar d'idea?

—No. Ja ho sé que jo no aconsegueixo mai fer-te canviar. Només esperava que fossis tu qui ho veiés d'una altra manera amb el temps.

—Doncs, mira, no. Continuo pensant el mateix. Què vols? Un marrec que estigui tot el dia donant murga? Deixar de dor-

mir a les nits? Passejar plegats com si fóssim la parella perfecta amb el fill perfecte? No, gràcies. Només de pensar-ho em venen basques.

—I si jo et digués que sí, que no hi ha res que desitgi més en aquest món que tenir un fill?

—Et diria que és el teu problema. Busca-li un pare. Ara, això, sí, que es faci càrrec de tots dos, a mi no m'hi emboliquis.

—Vols dir que series capaç de trencar?

—No pas jo. Ho faries tu. A mi ja m'està bé tal com estem. No necessito res més per sentir-me realitzat. Ets tu qui vol canviar les regles de joc. I, mira, et diré una altra cosa. Tens el do de l'oportunitat.

—Moltes gràcies.

—Ni gràcies ni nassos. T'he dit fa estona, només arribar, que venia rebentat, que tinc un munt de problemes, i tu me n'afegeixes un altre. Saps què? Me'n vaig. En Toni m'ha convidat a fer una copa i li he dit que no, que m'estimava més arribar d'hora a casa. Però ara li diré que la meva encantadora esposa m'ha fet canviar d'idea.

—Doncs ves-hi tranquil, i dóna-li records de part meva a la imbècil de la seva dona.

—No pateixis, que els hi donaré.

Què podia fer per sortir d'aquell embolic en què s'havia ficat? La veritat és que no volia acabar d'aquella manera. De fet, ni tan sols n'estava segura de voler tenir fills. Era el fil podrit de les paraules, la mania de polemitzar i portar-se la contrària el que els estava passant. Ella s'hi enredava i s'hi enredava.

Va plorar totes les llàgrimes que tenia a la seva ànima, i encara en va fabricar prou per plorar una estona més, fins que li va agafar mal de cap. Es va prendre un gelocatil amb un got d'aigua. Ara, ni tan sols Bach era capaç de fer-la sentir bé.

Pol... Si tingués el seu telèfon...

Se'n va anar a dormir d'hora, sense sopar. Sabia que s'estava aprimant més del compte, però feia temps que havia perdut la gana.

En el mig del son, va notar el frec d'unes mans als malucs,

i després un dolor vaginal. Es va despertar sobresaltada, però no es va moure. Va sentir en David entrar i sortir del seu cos, i va serrar els llavis. No duraria massa, després cauria esgotat i s'adormiria tan tranquil, deixant-la a ella humiliada. De cop, un gemec i l'abandó.

—Ja has acabat?

—Estaves desperta?

—No ho tornis a fer mai més. Et vaig dir que no ho tornessis a fer mai més.

—He begut una mica.

—Això no és cap excusa. Un altre dia et fas una palla.

—Jo no me'n faig, de palles.

—Doncs te'n vas de putes, però no m'ho tornis a fer mai més.

—Me'n vaig a l'altra habitació. No et suporto.

—Sí, sisplau, em fas un favor, no sabria dormir amb un porc al costat.

L'amor només hauria de generar amor. Això era el que havia dit en Pol. Tenia raó. I el que hi havia entre en David i ella no era amor, no podia ser-ho, perquè només generava dolor.

El dijous se li va fer etern. Estava plena de ràbia encara, i només desitjava que es fessin les sis per poder gaudir de la seva estona de felicitat. Al cap li ballava la veu d'en Pol, les seves paraules, els seus tons, de tant en tant també li tornava aquella sensació de desconfiança que li va generar saber que era casat.

Aquella tarda, sens falta, li demanaria què volia d'ella.

Quan va arribar a la porta de casa i va poder-la obrir sense haver de girar la clau, va pensar que l'Elisa se n'havia descuidat, però, un cop a dins, va veure llum al despatx d'en David. Què hi feia tan d'hora a casa?

—Hola, has vingut molt d'hora. Que et passa alguna cosa?

—No res. No em passa res. Simplement, no tenia ganes de respirar el mateix aire que en Planelles. Suposo que se'm passarà, i, si no, ja em sortirà alguna altra cosa. Estic preparant un currículum i l'enviaré a un head hunter que m'han recomanat.

—Home, si tan malament estàs, podem passar una temporada amb el meu sou, si ens estem d'alguns capricis – ho va dir sense pensar, i ara que se sentia esperava que el seu marit rebutgés l'oferta.

—I quedar-nos sense estalvis? I com justifico jo una temporada sense treballar? En aquest negoci, si et quedes fora, estàs fora, i després costa molt tornar a entrar. Ja m'espavillaré, no pateixis més per aquest tema.

—Com vulguis. Vaig a canviar-me.

A la seva habitació, la Cristina es va despullar amb parsimònia, mirava com avançava i s'acostava a les sis. Què faria? Li diria al seu marit que havia de parlar d'un tema confidencial amb algú i que per això es tancava al saló? El millor seria que en David marxés i la deixés sola, però aquesta era l'opció més complicada.

—Penses lliurar el currículum aquesta tarda mateix? – li va preguntar, mirant d'adoptar un to de curiositat despreocupada.

—No, no. He quedat amb els del head hunter dilluns. Avui faré un esborrany i demà, havent dormit, el repassaré. No vull fer-ho a corre-cuita.

—Ah, bé...

Decididament, en David es quedaria a casa. La Cristina va començar a treure la pols inexistent dels mobles del saló. Estava neguitosa, però no només això, la inquietud que sentia tenia molt a veure amb la sensació de sentir-se envaïda en el seu temps. Aquelles hores de la tarda, des de feia anys, eren per a ella sola, i, ara, les havia de compartir amb la presència del seu marit que, més que mai, li feia nosa.

Es va sobresaltar quan va sentir el timbre del telèfon. Eren les sis.

—Digui'm?

—Esmeralda...

—Ho sento, s'equivoca.

—Què dius?

—No, no, aquí no hi ha cap Esmeralda.

—El teu marit és a casa?

—Sí...

—Un petó, et trucaré demà.

—De res. Adéu.

—Adéu, Esmeralda.

La mà li tremolava, però va aconseguir penjar el telèfon.

—Qui trucava?

—Ningú. S'havien equivocat.

—Aquests de Telefònica funcionen cada dia pitjor.

—La Telefònica? I si fos el destí, que juga amb els fils del telèfon perquè les persones es trobin o es destrobïn?

—Et trobes bé?

—No, la veritat és que no em trobo gaire bé.

—Escolta, no estaràs encara enfadada?

—Enfadada? Em sento humiliada, vexada, avorrida... —
la Cristina es va deixar anar a la seva butaca i va posar en marxa l'aparell de música. Va tornar a sonar el Concert per a piano i orquestra número 20 en re menor, de Mozart.

— Qui ha posat aquest cd?

—A mi no em miris, ja saps que jo no suporto Mozart. Potser és el teu destí, que està jugant amb tu — en David va fer un riure burleta.

La Cristina va fer callar la música amb el comandament a distància.

—Saps què? Vaig a prendre'm un gelocatil i me'n vaig a dormir. Tinc mal de cap.

—Com vulguis. Aquesta nit pensava convidar-te a sopar, però si no estàs bé, ho deixem per un altre dia.

—Millor un altre dia. Avui no em trobo amb ànims de res.

En David va tornar a l'habitació que li feia de despatx i s'hi va tancar. La Cristina va anar cap a la cuina, va prendre un gelocatil amb un got d'aigua, i se'n va anar cap al llit. La veritat és que era massa d'hora per dormir, però tenia ganes de tancar-se en algun lloc sense que la destorbessin i poder res-tar amb els ulls mirant al sostre, sense donar cap explicació.

Cap a quarts de deu, es va despertar. Tenia ganes de fumar, però no sabia què podia estar fent en David. Es va lle-var i va sortir de l'habitació. La casa era buida, segurament

havia decidit no canviar els seus plans, només l'acompanyant, i havia sortit a sopar. En David no era dels que variaven una decisió per molt que les situacions se li gressin en contra.

Va buscar el paquet de tabac amagat al calaix i va sortir a la terrassa a fumar. Feia una mica de fresca, però s'hi estava bé, deixant-se acaronar per aquella brisa. Era quasi fosc, però les vermellors encara resistien l'empenta de la nit negra.

Pensava que aquella tarda havia estat a punt de dir-li al seu marit que millor seria que cadascú fes la seva vida. La seva vida. Quina era? Potser caldria esbrinar-ho primer, o potser no, potser el que calia era primer la decisió i després cercar el seu lloc. En David no ho tindria malament per trobar una altra dona, aquesta idea la tranquil·litzava. Era un home atractiu, d'èxit mal-grat aquest contratemps que tenia més a veure amb les seves ambicions que amb la realitat, agradable i divertit quan volia. Sí, ho tindria fàcil.

I ella? Per a ella les coses no es presentaven de la mateixa manera. Abans que res, en Pol. Se n'havia enamorat, però no coneixia el seu aspecte, no s'havien tocat mai i no tenia a la boca el gust dels seus llavis. A més, hi havia la seva dona, amb això també calia comptar. I no li donava la sensació que en Pol fos dels que abandonen un vaixell per pujar en un altre.

Com li agradaria que aquella nit tornés a ploure! Sentir de nou els braços del seu amant, la seva mirada, la seva presèn-cia...

Va pregar durant tot el camí perquè en David no estigués a casa. Tenia tantes ganes de parlar amb en Pol que estava disposada a pactar el que calgués amb la divinitat que fes falta.

Quan va posar la clau al pany i va haver de donar-li tres voltes abans d'obrir la porta, va respirar alleujada. Encara fal-tava mitja hora, i confiava haver recuperat el seu temps i el seu espai, que la invasió del dia anterior fos un fet aïllat.

Va penjar la bossa i la jaqueta que s'acabava de treure en la perxa del rebedor i se'n va anar directament al bany. Es va ren-tar la cara i les mans, es va retocar els cabells i es va posar una mica de rímel a les pestanyes. Va decidir canviar-se de roba,

la veritat és que no li agradava massa l'estil que es veia obligada a portar per anar a treballar, tot i que tampoc no la molestava excessivament. En general, preferia anar més còmoda.

Va encendre una cigarreta mentre es cordava les sabatilles blanques. Quan va haver acabat, quan es va trobar satisfeta, va mirar el rellotge. Encara faltaven cinc minuts. Va començar a passejar amunt i avall del pis, sense sentit, només per matar el temps.

Mentre encenia la tercera cigarreta, va sonar el telèfon. Va córrer fins a l'aparell i el va despenjar impetuosa.

—Digui'm?

—Que venies corrents?

—No, sí... bé, una mica.

—Avui estàs sola. Millor. Podrem parlar una mica abans del cap de setmana.

—Demà torna la teva dona, oi?

—Aquesta nit.

—I, llavors? Ara què farem?

—Per això volia parlar amb tu avui. Aquests dies han estat molt bé. M'has fet sentir que estava viu. La teva veu ha omplert els meus dies de solitud.

—T'estàs acomiadant?

—No ho he dit, això. Però sí que les nostres cites s'han d'acabar. No sé quan podré tornar-te a trucar. La meva realitat està a punt de tornar.

—M'estàs dient que només era un passatemps per a tu? Que ha estat agradable, però ara torna la meva dona i moltes gràcies per tot?

—Estàs traient les coses de polleguera.

—Aquests dies ens hem dit moltes coses. Jo les tinc molt presents. M'has dit que m'estimaves, i jo també t'ho he dit. M'has dit que entre nosaltres hi ha amor, i que l'amor genera amor, que mai no m'abandonaries, que, en tot cas, havia de ser jo qui ho deixés estar.

—I aquestes paraules les has de tenir ben presents. Jo no t'abandonaré mai, et portaré sempre al meu cor, però no puc trucar-te cada dia a partir d'ara.

—Escolta, jo no sóc una veu, sóc de carn i ossos, i quan estimo algú, l'estimo amb el cor i amb el cos.

—Vull que entenguis que jo t'estimo de debò, que no t'he enganyat i que no has estat per a mi, de cap de les maneres, una forma de passar un interval de solitud. M'has omplert, m'omples, el teu record, la música de la teva veu, em fa somriure cada matí.

—Però jo no en tinc prou amb la teva veu, jo et vull conèixer, vull abraçar-te, sentir la carícia de les teves mans sobre el meu cos, vull saber quin gust tenen els teus petons i si la calidesa de la teva veu és la calidesa del teu pit.

—Ho és, i ho sabràs, potser algun dia, potser aquest vespre mateix. Diuen que avui plourà.

—Aquesta nit sortiré a la terrassa, a veure el mar, tant si plou com si no plou.

—Si plou, les nostres ànimes es retrobaran, com la primera vegada.

—I la teva dona?

—La meva dona tindrà el meu cos, però tu em tindràs a mi.

—És el que vull, tenir-te a tu.

—Estàs més tranquil·la?

—Sí, suposo que sí.

—No te n'oblidis mai d'això que et dic ara: t'estimo, i això és molt, encara que sembli ben poc quan es diu.

—T'estimo, Pol.

—Adéu, Esmeralda.

—Adéu, Pol.

Se sentia més tranquil·la, sí, però això no volia dir que no continués amb aquella angoixa i aquella ansietat que la perseguïen.

Va decidir sortir a comprar. Sí, això faria, es compraria el vestit més bonic que trobés.

I amb aquella decisió, va agafar la bossa i la jaqueta que duia al matí i se'n va anar cap al centre. Botigues i més botigues, de pressa, abans que no tanqués aquella que devia tenir amagat el vestit que buscava. I, de cop, el va veure. No era

gens sofisticat, era només un vestit blanc, sense mànigues. Se'l va emprovar i, mentre se'l posava, va sentir el freu suau d'una carícia. Quan es va veure al mirall va saber que aquell vestit l'havia estat esperant.

La dependent li va dir que havia escollit bé. El va desar en una capsa que, a la vegada, va posar a dins d'una bossa, i li va demanar que l'acompanyés a la caixa. La xifra li va semblar desorbitada, però ja no hi havia remei, aquell vestit i ella estaven fets l'un per l'altra.

Va arribar a casa amb la satisfacció donant voltes al seu entorn. Se'n va anar directament a l'habitació per desfer-se de l'embolcall i estendre el vestit a sobre del llit.

Després va anar cap a la cuina. Tenia gana i va mirar si hi havia alguna cosa per picar. Va trobar una capsa de galetes i li va semblar que ja li estava bé. En passar pel costat de la taula del menjador, va veure una nota.

He marxat a passar el cap de setmana amb els meus pares. Necessito pensar, en la meua feina i en nosaltres. T'estimo.

David

Quan havia deixat aquella nota? Potser era allà des del matí, o qui sap si l'havia escrit aquella mateixa tarda. En qual-sevol cas, era tota una sorpresa, encara que res no canviava els seus plans.

Va seure davant del televisor per sentir les notícies mentre menjava les galetes. Després, es va entretenir amb una sèrie còmica sobre un parell d'amics que comparteixen pis i tenen una assistenta una mica especial i una hoste al terrat.

A dos quarts d'onze, va començar el ritual. Es va dutxar, es va eixugar els cabells, es va maquillar lleugerament, es va posar desodorant i se'n va anar cap a l'habitació a buscar el seu vestit. Se'l va posar i va decidir que com millor li quedava era sense sabates. Va tornar al bany i es va posar una mica de perfum al darrere de les orelles i als canells. Es va veure reflectida al mirall. Perfecta.

Va sortir a la terrassa quan començaven a caure les primeres gotes de pluja. Li va agradar sentir el soroll dels trons i la llum dels llampecs. La seva mirada es va perdre en la foscor del cel que, avui també, li feia un fill al mar, negre com ell.

La seva ànima va començar una batalla guanyada per escapar, i la Cristina, ara només Esmeralda, va començar a ballar una dansa frenètica, i com més plovia, més reia, i com més trons, més feliç.

De cop, es va aturar. Va mirar directament als ulls del mar.
—T'estimo, Pol.

I es va deixar caure edifici avall, sense deixar de somriure, complaguda per poder-se perdre en els braços del seu amant. Ara sí que sabia quina era la seva vida.

El cos va quedar estès al terra. El vestit blanc, mullat, li donava un aspecte d'innocent donzella. Als llavis, la felicitat.

ASIMETRIES

La Miriam va encendre el pc i va esperar que es carregués per connectar-se a la xarxa. Eren les sis en punt. Confia que el seu rellotge estigués sincronitzat amb el del servidor de tarifa plana, si no... Bé, entre que es carregava el pc i es connectava, ben bé podien passar cinc minuts, una diferència prou important. Tampoc no és que fos cap ruïna, només volia mirar el correu, però no veia per què havia de pagar doble. La impaciència... sí, la impaciència costa diners sovint.

Va iniciar sessió al messenger, i de seguida va aparèixer una finestreta que l'avisava de dos correus nous. Podien ser butlletins, però també podia ser que en Warry li hagués enviat algun missatge. En Warry. Per què li continuava dient pel nick, si ja havien cardat? Safata d'entrada. Vinga, va... Bingo! Missatge d'en Warry. Assumpte: «divina».

«Belinda, l'experiència d'ahir va ser fabulosa. Has fet realitat una de les meves fantasies més engrescadores: cardar amb una desconeguda. Porto tot el dia trempat només de pensar-hi. I quina sort haver trobat una dona com tu. No deien que en el xat només hi havia lletges? Si és així, ets una excepció que m'ha caigut del cel. Sàpigues que vas fer feliç un home. Ets, senzillament, divina. No m'he pogut estar d'enviar-te aquesta última comunicació, tot i que el meu desig era que l'adéu definitiu fos el d'ahir. Adéu per sempre, preciosa. Un petó. Warry»

«Serà cabró! Quina mena de paio t'escríu una cosa així?»
La Miriam estava més sorpresa que enfadada. L'empipada va

arribar de seguida. Va pitjar respondre i va aparèixer una finestra nova, amb còpia del missatge d'en Warry.

«Warry, em pensava que t'havia agradat tant com a mi. Creia que ens havíem entès bé, que aquests dos dies que hem estat xatejant ens havien fet veure que tenim moltes coses en comú. Quan ens vam trobar, d'acord que només vam prendre un cafè ràpid i que només va caldre que traguessis unes claus per enfil·lar cap aquell apartament (horrorós, per cert). D'acord que vam anar per feina. Però no em negaràs que hi ha un corrent de simpatia entre tu i jo. M'agradaria que ens donessis, a tots dos, l'oportunitat de conèixe'ns millor. A més, va ser una bona cardada. No vols repetir? Belinda».

Estava a punt de pitjar enviar quan s'ho va pensar millor i va desar com a esborrany el que acabava d'escriure. Potser no era allò el que es mereixia. Tornava a provar.

«Warry, ets un malparit. Et penses que amb quatre paraules boniques pots ensarronar una noia, emportar-te-la al llit i passar fulla com si res? Doncs, sí, ja veig que sí, que pots fer-ho. Et deus sentir orgullós. Jo em sento violada. Segurament tant et fa, però a mi no. Ara que, per mi, que et bombin. Belinda.»

Va rellegir el missatge i el va desar a la carpeta d'esborranys. Allò de sentir-se violada li sonava a feminisme gastat, i, a més, no era veritat. Violada? Però si s'ho havia passat com mai. Un altre intent.

«Warry, no tens vergonya. Desconeguda? Em dius desconeguda? Doncs ahir no ho semblava. Ets un malparit. Mira, de païos com tu en tinc a grapats, i més ben dotats. I la teva fantasia no l'has realitzada, que ho sàpigues, que cardar amb una desconeguda no és això. Que et bombin. Belinda.»

Sí, allò era contundent. Ara que, ben mirat, potser no era

el que volia aconseguir. Si l'hi enviava, es quedava ben ampla, però era com tancar definitivament una porta, i tampoc no estava per llençar oportunitats. I la satisfacció li podia durar una estona, però després... després tornaria aquella buidor. No, calia ser més llesta. Hauria de trobar la manera d'enxampar-lo. Havia de ser pràctica. Aquell Warry era atent i simpàtic, no estava gens malament i s'ho muntava bé al llit. Què més podia demanar? Ja no tenia quinze anys.

Va desar el tercer missatge a la carpeta dels esborranys i va obrir una nova finestra de redacció.

«Warry, bona tarda. T'escric des d'aquest altre compte, que no coneixes, perquè el nostre no em funciona. No sé què li passa. Estic dels nervis. No sé si m'has enviat alguna cosa o no. Estic convençuda que sí, que ahir va ser una nit fabulosa per tots dos. La veritat és que mai no m'hagués imaginat que seria capaç d'una cosa així. Veus unes frases en una pantalla, t'enganxes en una conversa... Sembla que només siguin paraules. Quan em vas proposar de veure'ns em va semblar divertit. A més, d'alguna manera, tenia ganes de saber qui hi havia al darrere d'aquelles paraules.

Sovint ens fa l'efecte que no hi ha ningú, que és pura narració sense ànima i sense carn. I, ja veus. Ahir ens vam trobar, vam prendre un cafè ràpid i ens vam entendre quan vas treure les claus de la butxaca. Si entre dues persones hi ha un lligam d'entesa, les paraules són innecessàries. Em vaig sentir molt bé amb tu, en tots els aspectes. És una nit per emmarcar-la i penjar-la al saló dels records, en el lloc més destacat. Em pots escriure en aquest compte o a l'altre, però millor en aquest, de moment, fins que se solucioni el problema que pugui haver-hi en l'altre. M'agradarà tornar-te a veure. Un petó. Belinda.»

Bé. Potser una mica cursi, però als homes els hi agrada-ven aquestes coses. O almenys això pensava. És clar que tampoc no sabia ben bé què els hi agradava, si ho sabés no estaria sola. «Míriam, espanta aquests fantasmes o cauràs en la misèria».

Va desar també aquest missatge en la carpeta dels esbo-

rranys, va desconnectar-se i va tancar el pc. Abans d'enviar res volia prendre l'aire i pensar-hi una mica.

Amb l'abric a la mà, va pitjar el botó de l'ascensor. Tri-gava. Quan va sortir al carrer, l'aire fred li va esgarrapar la cara. Potser era això el que necessitava, una mica de mal temps per tornar a veure les coses clares.

Les llums de Nadal i un munt de gent amb bosses la van fer pensar en les festes. Aniria a dinar a casa dels seus pares, s'hi quedaria una bona estona i, amb una mica de sort, la seva mare no es posaria pesada.

Va entrar en uns grans magatzems, no perquè hagués de comprar res, més aviat per poder-se perdre entre la gent i sentir-ne les empentes. Era un costum que tenia. Quan necessitava escalfor, com que no li agradava mostrar-se feble davant dels amics, buscava qualsevol lloc que estigués ben abarrotat i s'hi esquitllava. Amb un quart d'hora de freds en tenia prou.

A la sortida, es va trobar més lúcida. Caminant cap a casa, va reviure els tres últims dies i va pensar que no havia estat tan malament. Només era una aventura, i no havia sortit malparada. Ara ja sabia quina nota li enviaria a Warry.

Quan va arribar a casa, es va plantar davant del pc, el va encendre i es va connectar. Va mirar el rellotge, eren gairebé les deu. Va iniciar el messenger, va anar a la safata d'entrada i va pitjar redactar.

«Warry, sí, una nit fabulosa per tots dos. Deixa'm enviar-te l'últim petó abans de l'adéu. Belinda.»

Va somriure i va pitjar a enviar.

Després va obrir la carpeta d'esborranys i els va veure tots. «Quines bajanades. Si és que, a vegades, em supera l'orgull». Va seleccionar els missatges i va pitjar eliminar.

N'estava segura que havia pitjat eliminar. Totalment convençuda. Què era aquella confirmació? A què venia? No podia ser. No podia ser que s'hagués equivocat i hagués pitjat enviar. La Míriam va sentir com se li glaçava la sang mentre mirava bocabadada la pantalla del seu pc. «Imbècil, sóc imbècil».

EL DESIG ÉS MEU

L'altre dia vaig anar al ginecòleg, una visita rutinària. Em pregunto què els vam fer les dones als deus perquè ens maleïssin amb un ginecòleg periòdicament. He llegit llibres religiosos buscant algun senyal sobre aquest càstig. Ni una paraula sobre ginecòlegs. Però hi són. Inexorablement, un cop a l'any, si no més, les dones ens mostren obertes a un desconegut que ens grapeja sense contemplacions.

Ja sé que podria anar sempre al mateix ginecòleg i, a força de visitar-lo, parlar-li i que em grapegés, establir amb ell una relació més còmplice, o que almenys a mi m'ho semblés, però m'hi nego, per la mateixa raó que em nego a triar una ginecòloga.

M'estimo més un desconegut en tots els aspectes, perquè puc menysprear-lo a gust. I amb una ginecòloga hi ha menys distància, tot i que sigui la primera vegada que la vegi, perquè ella pot comparar el que a mi em passa amb el que a ella li passa, a la fi totes les dones tenim un cos semblant des del punt de vista mèdic. Aquesta evidència em fa sentir igual a ella, que ella sap exactament el dolor que jo puc sentir quan em grapeja, veure-li la cara i esbrinar-li el pensament, saber que s'està dient que sóc una poruga i que no tinc tolerància al sofriment, no com ella, que és capaç de sobreposar-s'hi.

No puc amb les ginecòlogues. Jo necessito distància amb els metges. Em sembla que és més higiènic i més saludable.

Em vaig despullar de cintura cap avall, em vaig descorrar els sostenidors, i una infermera em va posar un tros de roba

sobre la cintura, perquè no veiés el meu cony obert, suposo, per mantenir algun ritual obscur i llunyà segons el qual les dones estan privades de veure's obertes. Sempre em donen ganes de treure'm el tros de roba i mirar-me, i mirar després la infermera, a veure com reacciona davant del meu atreviment. No ho he arribat a fer mai, però no ho descarto.

El metge em va dir que agafés aire, que em trauria una mostra per a una citologia. Vaig aspirar i vaig pregar als deus, sobretot a aquest deu amic que m'acompanya de tant en tant, sense demanar-me res a canvi, fidel com una ombra, que em privés de la humitat en aquell moment. És un temor recurrent. Veure'm oberta, amb tot d'ulls posats en mi, amb un objecte fàl·lic a punt de penetrar-me... les portes de la meva imaginació, tancades i barrades. Tibo tots els músculs de la cara i prometo qualsevol cosa a canvi de la privació d'humitat, només uns minuts, aquells minuts.

Quan el ginecòleg m'allibera, sento que em falta alguna cosa, que amb la mostra que m'han tret s'han emportat alguna cosa més profunda.

Surto de la consulta amb les empremtes de les grapejades al cos i a l'ànima. A la porta que dona al carrer llegeixo un cartell: "pel bé de tots, es prega tancar la porta amb la mà". Pel bé de tots... renuncio a donar-li un cop de peu i l'acompanyo suaument. No vull càrregues a la meva consciència.

Li truco, a Ell, per dir-li que no tinc cap problema només pel gust de sentir la seva veu, i llavors sé què és el que m'han tret, m'han robat un tros de desig. Li dic que li trucaré més tard, perquè no vull que sàpiga que en aquell moment no em fa sentir humida.

ESCRIC AMB DOLOR

Benvolguda amiga, benvolguda companya...

No sé quin és el millor encapçalament per aquesta carta que vull enviar-li, que més que una carta és una súplica, una petició d'auxili, un crit d'ajut.

Probablement sigui una sorpresa per a vostè trobar-se amb un correu meu. Mai no hem parlat, és ben cert, i mai no ens hem vist. Tanmateix, totes dues sabem de l'existència de l'altra, en una d'aquestes formes de saber que facilita la no explicitació.

La veritat oculta no és menys veritat, i la certesa de la seva presència a la meua vida, encara que mai no s'ha fet palesa, m'ha acompanyat al llarg d'aquests últims anys, i m'ha provocat neguit en molts moments, desassossec també. Vostè ha estat com un d'aquests grans que apareixen en un plec de la carn, i el frec continuat de la roba els excita i enardeix, i el dolor que produeixen resulta insuportable.

Vostè ha estat un d'aquests grans indesitjats i indesitjables que s'ha ficat en la meua vida sense que ningú la convidés, i s'ha refregat contra el més propi, contra el més estimat, fins deixar-me en aquell estat de sopor que arriba quan la ferida oberta no deixa de rebre atacs punxents, i l'ànima es replega i es deixa vèncer.

He d'admetre, però, que vaig acabar per acostumar-me a vostè. A còpia de percebre l'olor de la seva pell en la pell que és més meua que la pròpia, a base de sentir en els meus dits les empremtes de les seves carícies, de respirar el ressò dels seus petons en els llavis estimats, vaig acabar per acostumar-

me a vostè. Va acabar per formar part del paisatge de la meua quotidianitat.

Els seus refredats vans ser els meus refredats, les seves alegries se'm van encomanar, les seves tristesses em van encomar el cor.

Quan vaig saber de vostè, vaig pensar que el meu món es desenrunava. Només calia conèixer la data d'un final que intuïa anunciat.

Tenia por de verbalitzar els meus temors davant d'ell, de fer preguntes que poguessin ser massa indiscretes o que donessin lloc a sospitar que jo sabia el que s'amagava al darrere de les hores de silenci. Silenci per a mi, paraules per a vostè.

La meua venjança era pensar que vostè també tenia silenci, i que, llavors, les paraules eren per a mi. Un duel entre dos espadatxins que no es veuen les cares, i que competeixen en temps diferents i espais oposats.

Jo, l'esposa, la companya, la dona amb qui un dia va decidir compartir la seva quotidianitat. Vostè, la intrusa, la novetat, la dona amb qui, sense més lligams que el caprici, va decidir compartir l'esbarjo.

En el moment en què conec aquest desdoblament de vides, i després d'amagar les llàgrimes i el dolor que em va produir l'ensorrament del meu món tal com l'havia interpretat fins aleshores, vaig voler competir amb vostè.

Se'm va ocórrer que potser ell necessitava una dona diferent a mi, algú amb qui poder divertir-se, que vestís amb robes més cridaneres, que rigués sovint, i que qualsevol bajanada que se li acudís de dir, per molt que l'hagués escoltat ja, havia de tornar a ser considerada una sortida genial, o una qualitat pròpia d'algú encantador.

Vaig voler sobreposar-me a la rutina de la vida diària, em vaig esgotar imaginant situacions que se sortissin de la normalitat que havíem construït plegats. Llegia sobre personatges femenins estrafolaris i els imitava en el que creia que podia ser una manera de sorprendre'l i d'atreure un altre cop la seva atenció. Estava convençuda que mantenia la relació amb mi només

per inèrcia, o per la desídia que tenen els homes a l'hora de trencar l'establert.

Mica en mica, vaig ser conscient que la naturalesa dels homes és conservadora, i que, així com una dona, posem jo per cas, o vostè mateixa, quan pren una determinació en el plànol emocional, difícilment s'està a plantejar-se si les dificultats són o no són excessives, si hi ha solucions intermèdies, o si el món no és ni tan blanc ni tan negre, i totes aquestes exhibicions d'egoisme exacerbat que li és inherent a la cultura masculina, els homes tenen una altra estructura d'acció. No vull dir que hi hagi una diferència abismal entre gèneres, però sí que la cultura femenina i la cultura masculina tenen punts de divergència substancial en tot el que està relacionat amb els sentiments i els compromisos.

Conforme aquesta idea es va assentar en el meu esperit, em vaig adonar que la meva situació era de privilegi. Jo no havia de lluitar per conservar, havia de ser vostè, que era qui es trobava en posició d'atac i, per tant, qui tenia les pitjors cartes en aquesta partida, perquè jo només havia de mantenir la meva posició.

Vaig reflexionar sobre com s'havia desenvolupat la nostra vida en comú, i vaig arribar a la conclusió que res no havia canviat des de feia anys, des d'abans fins i tot d'aparèixer vostè en escena.

Jo continuava mantenint, amb la salvetat de les petites factures que ens passa el temps a tots, un cos atractiu, i no havia descuidat el meu aspecte, ni de cop i volta m'havia tornat més agra ni més melosa ni més embafadora ni més gemenosa. Tampoc no havia incorporat els retrets ni les sortides de to en el meu comportament.

Si pensava en ell, veia clarament que l'única diferència entre abans i després de la seva aparició va ser un canvi d'horaris.

Aquestes reflexions van arribar després de l'estratègia fallida d'incorporar canvis en mi perquè la relació tornés a ser com havia estat abans de vostè. Cada vegada que introduïa un petit detall nou en el nostre dia a dia, ell reaccionava bé allunyant-se, bé preocupant-se pel meu estat de salut mental.

Per fi, i sense més lluites que les internes, vaig acceptar que el meu espai havia quedat intacte, que ningú no me l'havia pres, i que l'únic que hi mancava eren unes quantes hores setmanals que, si he de ser sincera, em van venir bé per organitzar una mica la meva parcel·la privada. Aquelles estones les vaig dedicar al que més m'agrada, escriure contes per a nens. No n'he arribat a publicar cap, ni tan sols ho he intentat, però em satisfà força entrar dins aquest món imaginari i fantasiós, i em permet gaudir de la infantesa ja perduda dels meus fills, ni que sigui al cap. Suposo que aquest aspecte de la meua vida, com d'altres, no li interessa a vostè per a res, no pateixi, no m'hi estendré. L'únic que puc retreure-li és la mala temporada que vaig passar fins que vaig acceptar que vostè tenia un lloc a les nostres vides, i potser això només ho faig per una ràbia acumulada contra les expectatives que em van ser creades al llarg de massa temps, on els meus anys de matrimoni havien de transcórrer segons unes pautes ben determinades, i ningú no em va parlar de triangles i d'altres figures geomètriques, aquestes eren qüestions que es resolien en el silenci.

Han passat els anys, i les rutines establertes m'han proporcionat la mateixa seguretat que tenia abans de la seva aparició. Suposo que aquesta comoditat té a veure amb aquell altre curiós fenomen humà segons el qual tots som capaços d'instal·lar-nos en qualsevol situació, per extrema que sigui, sempre que hi trobem algun espai per a la rutina. La rutina és seguretat i és comoditat.

Li demano disculpes per aquesta llarga introducció que creia necessària abans d'entrar en matèria. Perquè el problema no és vostè, vostè és l'única persona a qui se m'acut demanar ajut en aquests moments on la incertesa m'ha tornat a envair.

Torno a sentir aquell temor per la pèrdua. Em dirà que potser són imaginacions meves, tant de bo, però ell ha introduït nous canvis. No sé a què pot ser degut aquesta vegada, i tinc por que hi hagi una altra, diferent a vostè, una dona que no sàpiga quin és el seu lloc. No m'agrada la ignorància, perquè crea aquest estat d'ansietat pel desconegut, per no saber a què enfrontar-se. Veig el nostre futur ple de dubtes, i maltero de tal

forma que només se m'ocorre d'adreçar-me a vostè. Potser juntes podem fer que les coses tornin a ser com eren.

Espero no haver-la molestat amb les meves dèries, i confio que sabrà entendre les meves raons per donar aquest pas.

M. Eulàlia

Benvolguda senyora,

En primer lloc haig de dir-li que ni sóc amiga seva ni sóc companya seva. És ben cert que hem compartit, si és que això és compartir, un home. El seu home, segons vostè, i ben clar que ho ha pogut tenir sempre. Jo només era la intrusa, ben educada, això sí, en el meu lloc, també, sense crear problemes matrimonials amb comportaments histèrics. No vull la seva gratitud per aquesta actitud meva, no, gràcies, quedi-se-la, només em produeix basques i un fàstic immens, perquè estic segura que tot hagués acabat de la mateixa manera, però jo m'he negat el plaer de fer mal, de fer-los mal, a vostè i a ell, tant com el dolor que no m'ha deixat en tot aquest temps.

S'ha parat mai a pensar quina ha estat la meua vida des de que el vaig conèixer fins ara? M'hi vaig enamorar perdudament. No era cap nena quan vaig trobar-lo, tenia en el meu història el fracàs d'una relació llarga que m'havia deixat una empremta profunda i un fill per educar. Sé exactament de què parlo quan dic que l'amor que he arribat a sentir pel seu home ha estat, és, excepcional. Almenys pel que fa a mi.

Han passat cinc anys des d'aquell dia en què vam coincidir casualment en una conferència, algú ens va presentar i, sense voler, sense mesurar, ens vam enredar en una història de passions i de complicitats que, sí, tenia molts silencis. Més silencis dels que jo hauria desitjat.

Sentia com se'm podria l'ànima cada vegada que apareixia vostè en escena, inexorablement. No calia esmentar-la perquè vostè era allà, entre ell i jo, encara que no es fes present, encara que les paraules amaguessin el que m'he negat a veure fins ara: la meua història d'amor era només una història de silencis.

Sap quantes vegades he emmascarat d'estètica el que

només ha estat una relació típica i tòpica? Potser es pensa que ho feia perquè tenia en compte que ell era seu? No, ni parlar-ne. Ho feia per mi. Com era possible que jo, una dona atractiva, culta, amb una vida social intensa, caigués en la més vella de les trampes emocionals? El triangle, una figura geomètrica que em produeix urticària. Els tòpics, una figura social que em produeix vergonya, vergonya de mi mateixa, d'haver-me deixat enganyar per les meves fantasies.

Ell i jo parlàvem d'espais. Jo el tenia a ell i ell em tenia a mi en la mesura en què tots dos volíem i podíem tenir-nos. Jo no li exigia res i ell tampoc a mi. Teníem un amor resguardat de les misèries de la quotidianitat. Quina il·lusió! El que teníem era una misèria.

Ara vostè em demana auxili perquè el seu món rodó s'en-sorra. Deixi que rigui una estona, perquè aquesta és la millor de les alegries que em podia donar. Es pensa que m'importa gaire el que li passi a vostè? De fet, creu que no he desitjat que desaparegués del mapa? Ho he desitjat tan intensament que si ningú m'ha concedit aquesta petició és perquè no hi ha ningú que me la pugui atorgar.

Li semblo mesquina? Reflexioni sobre la meua vida i faci abstracció de la seva. Vostè el tenia sempre. Sempre. Les estones que era amb mi eren robades, sí, però només eren il·les en el temps, tan petites que gairebé no es podia construir res. I, tanmateix, jo vaig construir un nosaltres tan arrelat en la meua ànima que m'ha deixat totalment buida quan l'he destruït.

Creu que ell l'estima? Potser sí, o potser no. Creu que ell m'estima a mi? En pot estar ben segura: sí. Llavors què hi fem tots plegats? Aquesta és la pregunta que no he deixat de fer-me aquest temps. Quin compromís el lliga amb vostè? Què és el que li impedeix omplir aquest silenci que m'està corrompent l'ànima? Potser vostè té la resposta, jo no la tinc, perquè, per moltes voltes que hi doni, no n'hi ha cap que em satisfaci.

He plorat sang abans de dir-li adéu definitivament. Sé que mai no el podré tenir com jo vull, al meu costat, caminant plegats i construint una vida, i per això he decidit marxar, deixar-lo.

Cada minut del dia me'n penedeixo, perquè em falta el seu somriure. Vostè em parla de seguretat? Em tornen a venir basques. Jo només vull el seu somriure. El tenia, sí, és cert, però amb tantes interferències que, finalment, es va apagar el meu.

No li passa res a la seva vida, senyora, res més que la victòria final. Vostè ha guanyat, el té per a vostè sola. Era això el que volia? Doncs ja ho té. Però quan el miri, quan després de llegir aquesta carta li parli, vull que sàpiga que el que s'ha endut és un trofeu de llautó, perquè quan brillava, quan el daurat li era natural, era amb mi.

El seu home m'ha destrossat la vida amb la meua complexitat. Potser sí que hauria d'esmentar ara un altre tòpic: millor haver viscut un amor excepcional per un temps que haver malgastat una vida en un afecte pla, o recordar allò que diuen, que hi ha estels que brillen el doble però que viuen la meitat. Jo m'he apagat, i vostè continua brillant, encara que la seva llum sigui d'una intensitat ridícula.

Amb el cos i l'ànima desfets, els dic adéu a tots dos amb el desig que la seva vida plana i avorrida s'allargui tant com sigui possible. Aquesta és la meua revenja.

Elvira

EL QUE JO PENSO DE L'AMOR

L'amor no és un monòleg interior, ni tan sols és la cita de dos monòlegs. Una relació és de doble direcció o no és. Es pot estar enamorat d'una altra persona sense ser correspost, però no es pot amar un altre sense ser correspost. Hi ha una diferència important entre amar i estar enamorat.

L'amor és diàleg amb l'altre, i en aquest diàleg es construeix el relat interior. Per això l'amor ens proporciona creixement, perquè en l'altre i amb l'altre, en i amb l'ésser amat, avancem en nosaltres mateixos i avança l'altre en ell mateix. I això no es trenca amb el temps, no té res a veure amb el temps.

En la meua opinió, el que trenca una relació d'amor, el que provoca que l'amor es dilueixi, és el creixement asimètric. Un dia, aquell que ens interpretava i a qui interpretàvem deixa de fer-ho o deixem de fer-ho.

Les ruptures no deixen de tenir tints traumàtics perquè ens aferrem a una llengua que, encara que hagi deixat de ser la nostra, és almenys llengua. El silenci ens apropa massa a l'abisme, i nosaltres som paraula.

L'amor és acció, és dialèctica, és diàleg, i és construcció. L'enamorament és una passió, i la repetició continuada dels seus plaers, també dels seus dolors, acaben amb ell.

En la dialèctica de l'amor, es construeix el relat interior. Si nosaltres som paraula, què millor company que aquell que t'escriu i a qui escrius.

L'amor és una diàleg entre un jo i un tu que parlen la mateixa llengua. Quan es troben, se sorprenden de com resulta de fàcil l'enteniment, i sorgeix la fascinació, i amb ella el desig

de continuar en aquest diàleg. El jo desitja fascinar al tu perquè el diàleg continuï. El tu desitja fascinar al jo perquè el diàleg continuï. En aquesta conversa, en aquesta construcció del relat interior, el jo creix i s'escriu, i el tu creix i s'escriu, un en les paraules de l'altre.

El tu i el jo esdevenen nosaltres en aquest anar-se escrivint, en aquest anar creixent l'un en l'altre.

Quan el nosaltres s'instal·la en l'espai de la quotidianitat, el tu i el jo han d'aprendre a allunyar-se del que jo anomeno la sordesa, és a dir, han d'evitar la internalització, el monòleg interior, perquè les misèries diàries esdevinguin motiu de creixement.

Si per qualsevol raó el nosaltres no ocupa l'espai de la quotidianitat, el tu i el jo es rebel·len, perquè el seu desig és continuar construint, cadascun, el seu propi relat interior. En la rebel·lió, apareixen la sordesa i els monòlegs, i el diàleg es manté en estat de letargia, i només es conserva viu un fil de veu que uneix el tu i el jo.

Si el tu i el jo són capaços de no trencar el fil de veu, d'allunyar el monòleg, d'albirar la grandesa de l'espai que ocupa el diàleg, llavors segueix havent-hi un lloc per al nosaltres.

La quotidianitat no sempre és possible. El que sí és possible sempre és continuar creixent, continuar amant, seguir amb la construcció del tu i del jo en l'altre, trobar la casa on pugui viure el nosaltres i engrandir-se.

Arribar fins a la certesa de l'existència del nosaltres exiliat de la quotidianitat és un procés dolorós, tant que sovint es trenca el fil de veu, i el tu i el jo deixen inacabat i truncat el relat interior.

Quan s'arriba a aquesta certesa, que és possible el nosaltres al marge de la quotidianitat, el tu i el jo s'agafen de la mà i caminen junts fins als peus del volcà amb la intenció d'escalar-lo junts i mirar el seu cràter tenyit de foc.

Sovint parlem de l'amor com d'un procés que s'inicia amb una passió i esdevé calma agradable, coneixement mutu, acoblament, seguretat... En els punts suspensius caben totes les descripcions a l'ús.

Aquella emoció primera és el que jo anomeno fascinació, perquè la passió és saltar per sobre dels atacs de la realitat, de les seves misèries, prendre el fil de veu i fer-lo gran.

En aquest procés em trobo amb el meu mirall, el meu interlocutor, el meu escriptor.

DE L'ÚS DEL Salfuman I L'AUTOCONTEMPLACIÓ

Jo no uso salfuman més que en ocasions excepcionals, perquè si bé és un desincrustador potent, també és cert que usat amb freqüència es carrega l'esmalt. Hi ha altres formes més delicades de mantenir el vàter i la banyera sense incrustacions.

De tota manera, sempre que arremeto contra un nou pis, i a la meua vida ho fet sovint, el primer que faig és buidar un pot de salfuman en el vàter, per sistema i perquè normalment me'l trobo bastant brut.

Estris i consells:

Pot de salfuman

Ganivet

Mocador per al nas — boca, per si de cas

Màxima ventilació possible

Galleda de fregar plena d'aigua, sense cap tipus de detergent

Fregadora ben esbandida, o nova, sense restes de detergent (mala mescla salfuman i qualsevol altra cosa)

Aixeques la tapa de vàter i tires de la cadena. Mires el vàter i els seus voltants. A vegades, hi ha orins entre el terra i el peu del vàter. Obres el tap del pot de salfuman i li fas un forat amb un ganivet al segon tap. Agafes el pot obert amb la mà dreta, i amb l'esquerra el mocador per tapar-te el nas — boca.

Tires el salfuman al voltant de la tassa del vàter, com mig pot, i també sobre el seient (no sobre la tapa, que normalment

és de plàstic, i millor llençar-la i comprar-ne una altra). Deixes que actui el salfuman tot sol durant uns segons. Llavors comença a sortir fum: per això el mocador al nas — boca. Tires de la cadena dues vegades.

En cas de cèrcol al voltant del peu del vàter, hi tires directament el salfuman, i ràpidament hi aboques aigua de la galleda i la reculls amb la fregadora ben esbandida. Tires la resta del salfuman novament a la tassa del vàter escampant-lo molt bé amb el rajolí que surt del forat del pot, i tornes a tirar de la cadena dues vegades.

Fins aquí, primera neteja del vàter feta.

Ara bé, l'únic que has fet ha estat desincrustar, no has desinfectat ni netejat a fons. Ara ve quan cal arromangar-se.

Estris:

Lleixiu amb detergent (jo uso marca blanca, amb aroma de llimona)

Baieta

Esbandeixes la baieta, l'escorres, però no del tot, i hi tires lleixiu directament, sense afegir-hi aigua. Passes la baieta amb lleixiu per la tassa del vàter, per dintre i per fora, vigilant sobre-tot la ranura interior per on surt l'aigua, aquesta part que queda amagada. En aquesta operació, jo no uso guants, no em fa fàstic. Esbandeixes la baieta i la tornes a passar per la tassa tan-tes vegades com calgui fins que surti el sabó que porta el lleixiu, i tires de la cadena. Després, aboques lleixiu directament al vàter, però no tires de la cadena.

Quan vaig acabar de netejar el bany, vaig agafar una cadira al vaig seure a la porta, vaig encendre una cigarreta i vaig fumar mentre contemplava l'obra acabada.

Els efluvis del lleixiu es van barrejar amb els del tabac, i una mescla de satisfacció pels efectes immediats d'un treball i de mareig em van fer sentir una mica de vertigen que vaig assimilar a la joia.

M'agrada treballar, no perquè tingui un pòsit calvinista, almenys no que jo sàpiga, sinó perquè em permet externalitzar-me. Penso que hi ha dues maneres de viure, de portes enfora i de portes endins. Hi ha persones que quan es cons-

trueixen ho fan mirant el seu interior, i dediquen moltes hores a l'autocontemplació, i hi ha persones que es construeixen mirant cap a l'exterior, i dediquen moltes hores a fer coses, a treballar.

Entenc el treball d'una manera molt més àmplia que la feina remunerada, l'entenc com tot aquell conjunt de petites tasques que ens mantenen actius i en relació amb el món dels objectes.

En tot això pensava mentre mirava el vàter net i consumia una cigarreta.